

Giới thiệu Trò Đùa Của Adam

Truyện Trò Đùa Của Adam của tác giả Khải Ly là những mẫu chuyện hài hước Tại sao ngày đầu tiên cô đi khai giảng mà mọi chuyện đã không tốt lành? Đầu tiên là cùng anh xảy ra một màn "Va chạm" mạnh. Tiếp theo lại bị quả bóng rổ của anh đập phải, té xỉu ngay tại chỗ.

Từ những sự việc nhỏ đó đầu ai ngờ rằng anh lại luôn miệng nói sẽ phụ trách với cô đến cùng. Nhưng mà, cô lớn lên chỉ là vịt con xấu xí tầm thường. Làm sao xứng với anh được sùng bái vạn người mê. Ai ngờ, anh lại nghiêm túc đối với cô, không giống như vì thấy thức ăn tươi mới mà tìm kích thích.

Ngạc nhiên hơn bao giờ hết đó là anh lập tức bày ra bộ dạng "Đau buồn đến cực điểm" như quả mướp đắng.

Kêu gọi tất cả đồng đội hết lòng vì anh, đồng thanh khiển trách cô. Liệu đây chỉ là chiêu trò của anh chàng kia mà thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1.1

Adam nói:

Tôi vốn không biết

Thì ra lúc tôi chờ đợi

Đây chính là khoảng khắc chân thực

Vừa thấy đã yêu

Không phải là một chuyện phù phiếm

"Linh -- linh -- linh --"

Sáng sớm bảy giờ rưỡi, một hồi tiếng chuông đồng hồ báo thức phá vỡ sự yên lặng buổi sớm, một cánh tay nhỏ nhón đuôi ra từ trong chăn ấm, úp đồng hồ báo thức xuống, sau đó trong phòng lại lâm vào trạng thái yên tĩnh.

Trong vòng hai mươi phút, cửa gian phòng này đã được mở ra bảy lần. Đến lần thứ bảy thì ông nội Giang lấy khẩu khí đe dọa nói: "Vũ Hàn, ông nội chỉ gọi con lần cuối cùng! Hôm nay là ngày khai giảng, hơn nữa bây giờ là bảy giờ năm mươi phút rồi!"

"Cái gì? Bảy giờ năm mươi phút!"

Cuối cùng những lời này cũng khiến Giang Vũ Hàn hoàn toàn giật mình tỉnh lại, đập chăn ra kêu lớn: "Không xong rồi!"

"Ta và bà nội con phải lên chợ bán thức ăn, tự con lo liệu đi!"

Ông nội Giang khẽ cười một tiếng, đóng cửa lại mặc cho cháu gái kêu to gọi nhỏ. Dù sao ông đã đánh thức người, những chuyện khác cũng không liên quan tới ông, mà cái đứa mơ hồ này, nên bị chút dạy dỗ mới được.

"Oa -- làm sao bây giờ?" Vũ Hàn vừa kêu to vừa mặc quần áo, bỗng chốc không tìm thấy tất, bỗng chốc không tìm thấy lược, gấp đến độ dạ dày rút gân.

Tám giờ đúng, Vũ Hàn lao ra cửa nhà, nhanh chóng chạy về phía trước! Dáng người của cô nhỏ bé, dù chạy thế nào cũng chậm chạp như con rùa, lúc này, thời gian đối với cô là tàn nhẫn, cô chỉ có thể cầu nguyện ông trời ban cho cô kỳ tích.

Tám giờ mười, mắt thấy cửa trường Thanh Truyền sắp đóng lại, cuối cùng Vũ Hàn vượt qua ở giây cuối cùng, chạy như bay vào cánh cửa. Nhưng mà cô vừa chạy vừa cầm đầu, đụng phải một yêu nghiệt đứng bên cạnh cửa.

"Bịch! Rầm!"

Cô không biết mình đụng phải cái gì, chỉ biết lần va chạm này thật đúng là mạnh, làm hại đầu cô đau quá! Vừa ngẩng đầu lên, trước mắt lại là lòng ngực con trai, thậm chí cô lại có thể đụng người ta ngã trên mặt đất.

"Làm cái quỷ gì vậy? Lúc đầu đối phương mắng hai tiếng, sau đó nheo mắt trừng cô, "Cô đi bộ cũng không nhìn đường sao?"

Vũ Hàn càng không ngừng cúi người nói xin lỗi, hi vọng đối phương không cần nhất thời nổi giận, mà cũng không có ý muốn đánh cô.

"Đi khai giảng sao?"

Lúc này người nam sinh kia mới cẩn thận quan sát Vũ Hàn, mang theo giọng điệu giễu cợt: "Trường cấp hai cách vách, chỗ này là trường cấp 3 Thanh Truyền, cô đi nhầm nơi rồi."

Vũ Hàn vội vàng lắc đầu, "Tôi không phải học sinh cấp 2. . . ."

Người nam sinh nghe vậy sững sốt, lại sửa miệng nói: "Trường tiểu Gia Hưng ở đối diện, lần sau không nên lạc đường." Anh đỡ Vũ Hàn dậy, giúp cô nhặt túi sách lên, vừa muốn lập tức đẩy cô ra cửa.

"Không phải, tôi là học sinh mới của trường cấp 3 Thanh Truyền!" Vũ Hàn cấp đến độ sắp khóc .

"Cô là học sinh cấp 3 sao?" Về mặt anh ta không tin được, giống như kết luận cô đang nói dối.

"Thật mà, tôi có mặc đồng phục!" Thật là vô tội mà, tại sao lớn như vậy mà còn bị coi là học sinh tiểu học?

"Hoàn toàn không nhìn ra."

Anh ta đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu một cái, nhưng về mặt vẫn âm trầm, "Cô đã đến muộn, mau đi học đi."

Nhìn nam sinh định xoay người đi, Vũ Hàn không thể không chạy theo gọi, "Xin chờ một chút."

Nghe được tiếng cô gọi, nam sinh kia đột nhiên đứng lại, Vũ Hàn lập tức đụng vào lưng anh ta. Oa! Cứng quá, có lẽ mũi cô đã bị đụng lệch.

Anh ta quay đầu lại, không khách khí hỏi: "Còn có chuyện gì?"

"Xin hỏi. . . ." Vũ Hàn không thể không lấy hết dũng khí, toát mồ hôi lạnh hỏi: "Năm nhất. . . . lớp 7 ở chỗ nào? Tôi không biết đường đi!" Nếu không hỏi người trước mắt này, nhất định cô không tìm được phòng học .

Tức giận trên mặt nam sinh biến mất một chút, ngược lại lảng lảng nhìn cô một cái, hình như cảm thấy có chút dở khóc dở cười, cuối cùng đành phải lắc đầu một cái nói: "Ồi, hôm nay cô thật là may mắn. Đi thôi, tôi dẫn cô đi!"

Trời, người này là người khổng lồ sao? Tại sao anh ta đi một bước nhỏ, còn cô phải bước một bước dài chứ?

Vũ Hàn xuất ra tất cả khả năng, thì mới có thể đi theo bước chân của người phía trước. Trước mặt đột nhiên xuất hiện một ngã rẽ, bóng lưng anh ta dần biến mất, cô lập tức cho là mình sẽ bị bỏ lại, sau đó bị lạc ở nơi trường học giống như mê cung này.

"Ồ, người đâu rồi?" Cô chẳng qua chỉ chậm mấy giây, thế nhưng đã không thấy bóng người của anh ta .

Trời ạ, trên hành lang vắng vẻ, một bóng ma cũng không có, bốn phía yên tĩnh như vậy, Vũ Hàn gần như muốn hét lên! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Cô gấp đến độ nhìn xung quanh, nhưng cái gì cũng không thấy được. Ngay khi nước mắt cô sắp chảy ra thì đột nhiên có một cánh tay vươn ra từ phía sau, dùng sức nắm lấy bả vai cô.

"Oa a --" Vũ Hàn lập tức kêu lên thảm thiết.

"Cô đừng lớn tiếng như vậy có được hay không?" Đối phương xoay người cô lại, dùng một cánh tay khác che miệng cô.

Lúc này Vũ Hàn mới nhìn rõ người đến là ai, thì ra chính là nam sinh vừa rồi dẫn đường giúp cô, nhưng sao anh xuất quỷ nhập thần như vậy, thiếu chút nữa hù cô mất nửa cái mạng nhỏ.

"Không cho phép phát ra tiếng!"

Vũ Hàn ra sức gật đầu, nếu như anh không chịu buông ra, cô cũng sắp không thể thở được.

Người nam sinh kia thấy cô sẽ không hét lên nữa, mới buông tay ra nói: "Mới qua một lối rẽ, tại sao đã không thấy tăm hơi của cô đâu?" Giọng điệu anh ta nói chuyện gần như đang dạy dỗ một đứa trẻ.

"Tôi. . . . . Tôi không có!" Cô uất ức nói: "Đều là do anh đi quá nhanh."

"Cô nói cái gì? Thì ra việc tôi dẫn đường giúp cô lại thành xen vào chuyện người khác đúng không?"

Giọng anh ta lạnh như băng, đủ để khiến máu người đông lại, Vũ Hàn nghe vậy lập tức dùng sức lắc đầu, sửa miệng nói: "Không có, không có! Đều do

tôi đi chuyển quá chậm."

Xem ra vẫn không nên chọi giận anh ta thì tốt hơn, tránh anh ta cứ thế vứt bỏ cô mà đi.

"Hừ!" Hai tay anh ta khoanh trước ngực, đột nhiên phát hiện trong mắt cô mang theo nước mắt, đó là thành quả khi cô hoảng hốt.

Vũ Hàn liều mạng chớp mắt, muốn thu nước mắt trở về, bộ dạng anh giống như rất ghét nhìn người ta khóc lóc.

Quả nhiên, anh lập tức nổi giận, "Cô khóc cái gì mà khóc? Bị người ta phát hiện, còn tưởng rằng tôi bắt nạt cô!" Anh hung dữ nói.

Vũ Hàn sợ hãi lui về phía sau, nhưng lại nhìn anh đột nhiên xé túi áo sơ mi của mình, dùng sức kéo cô lại gần, rồi dùng cái túi kia lau nước mắt cho cô.

Động tác của anh có chút vụng về, nhưng lại không thô bạo chút nào, thậm chí còn rất dịu dàng!

Chẳng qua, trên thế giới này. . . . . Có người sẽ lấy túi áo sơ mi làm khăn tay sao? Bây giờ cô cũng không hiểu nổi người nam sinh này.

Hơn nữa nhìn kỹ, anh ta lớn lên thật lạnh lùng, giống như cái điều hoà bật tốc độ cao! Còn cô chỉ là nữ sinh như bông hoa dại, cũng không nên tiếp cận gần anh ta, mà anh ta nên tìm mặt trời nhỏ của mình mới đúng, đèn báo động trong lòng cô chợt sáng lên.

"Không cần, tôi có thể tự lau. . . . ." Vũ Hàn chưa từng đến gần nam sinh như vậy, điều này khiến cho cả khuôn mặt cô cũng đỏ bừng lên.

"Đừng dài dòng! Dù sao áo sơ mi của tôi cũng đã bị phá, mà tất cả đều do cô ban tặng!"

Thật kỳ lạ, tại sao anh có thể nói chuyện hung dữ như vậy, động tác lại tỉ mỉ như vậy? Vũ Hàn cũng lần đầu tiên gặp phải thứ người như thế, thật sự không quen được.

"À. . . . . Tôi. . . . . Mau buông ra. . . . . Tay của tôi." Vũ Hàn còn chưa từng bị con trai kéo tay! Nên khiến cô khẩn trương căng thẳng.

Nam sinh kia cau mày trừng mắt nhìn cô, cười lạnh một tiếng "Không giữ chặt cô, ai biết một giây sau cô sẽ chạy tới đâu? Chẳng lẽ cô cho rằng tôi đang ăn đậu hũ của cô? Nhìn tôi giống như loại người vậy hay sao?"

Bây giờ anh. . . . . nhìn qua giống ma quỷ! Vũ Hàn đau khổ nức nở nghẹn ngào nghĩ. Nhưng đối mặt với chất vấn của anh ta, cô chỉ có thể nhắm mắt nói: "Oh, tôi đã biết, thật xin lỗi."

Người nam sinh nhếch khóe miệng nhìn cô mấy giây, dùng một bàn tay khác gõ lên trán cô, "Chớ mang bộ dạng đáng thương, tôi sẽ không nhìn được muốn bắt nạt cô đó!"

"A?" Không thể nào? Cô đang giữa tuổi thanh xuân, tại sao không biết nhìn người vậy chứ?

Nam sinh kia chẳng qua bĩu môi, vẻ mặt cực kỳ thần bí, sau đó không nói một câu đi tới nơi cần tới.

Vũ Hàn liều mạng đuổi theo sau, nhưng trong đầu lại không ngừng nghĩ tới cái câu vừa rồi. Tại sao anh ta lại nói như vậy? Chẳng lẽ nhìn cô rất dễ bị "bắt nạt" sao? Bị anh "bắt nạt" thì sẽ có kết quả gì chứ?

Mới sáng sớm ngày khai giảng, Giang Vũ Hàn đã bắt đầu cảm thấy tối tăm. . . . .

Sau năm phút đồng hồ, trước cửa lớp 7 năm 1 xuất hiện hai người.

"Báo cáo thầy giáo, em đã đưa đàn em này tới lớp, bởi vì cô ấy không tìm được phòng học, tới trễ một lát, xin thầy tha thứ." Nam sinh kia nói chuyện lễ phép mười phần, khiến thầy giáo cũng phải hết hồn.

Lập tức ánh mắt cả lớp chiếu tới hai người trước cửa, không hẹn mà cùng phát ra tiếng kêu thảo luận kinh ngạc, giống như xảy ra chuyện gì rất lớn.

Vũ Hàn thấy rất đau khổ, cho dù cô có tương đối mất thể diện một chút, giống như đứa trẻ bị lạc đường phải được người ta dẫn về, nhưng. . . . . Cũng không tạo thành ồn ào lớn như vậy chứ!

"Hứa Khắc Bình, là em à, phát biểu có tinh thần như vậy!" Thầy giáo quốc ngữ Lâm Bác Vinh vỗ ngực nói, "Ồ, Tại sao em lại dắt tay nữ sinh này?" Ông đẩy mắt kính trên sống mũi, có chút không thể tin được việc mình nhìn thấy.

"Em chỉ sợ cô ấy đi lạc mà thôi." Hứa Khắc Bình thờ ơ nói, hình như không coi việc này là lạ.

Ồ, ngay cả thầy giáo cũng biết anh ta? Anh ta có phải là một nhân vật có tiếng hay không? Nhìn đại ánh mắt mọi người theo dõi anh ta mà xem! Vũ Hàn lặng lẽ quan sát tất cả, suy đoán đây đang xảy ra chuyện gì?

"Này, áo của em làm sao thế?" Lâm Bác Vinh lại hỏi.

"Xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Anh ta thần nhiên nói: "Thầy Lâm, cô bạn đàn em này sẽ giao cho thầy." Anh giống như ném một món vật phẩm cho đối phương, đẩy Vũ Hàn tới trước mặt Lâm Bác Vinh.

"Cám ơn em thấy việc nghĩa hăng hái làm!" Lâm Bác Vinh cười nói với anh ta.

Thì ra anh ta tên là Hứa Khắc Bình! Vũ Hàn nhìn bóng lưng anh ta đi xa, đột nhiên nghĩ đến mình còn chưa có nói riêng cảm ơn với người ta! Hơn nữa áo sơ của anh bị hỏng cũng phải do cô phụ trách.

Cô nghĩ đi nghĩ lại định đuổi theo sau, nhưng Lâm Bác Vinh lại bắt được cổ áo cô nói: "Hello, bạn học này, em đi làm phương hướng rồi? Bây giờ đã vào học, mau mau ngồi vào chỗ ngồi cho tôi."

"A, thật xin lỗi!" Cô tự nhiên quên mất đây là trong lớp, nhìn tất cả mọi người nhìn cô giống như người ngoài hành tinh, giống như mọi người đều len lén cười, quá mất mặt!

Cô vội vàng ngồi vào chỗ trống duy nhất, lấy sách giáo khoa che lấy chính mình, trên mặt cô cũng không không nhìn được đồ hồng một mảng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Sau giờ học, mấy nữ sinh bên cạnh liền vây lấy cô, mồm năm miệng mười hỏi: "Làm sao cậu có thể quen biết Hứa Khắc Bình năm ba vậy?"

"Cậu và Hứa Khắc Bình có quan hệ gì? Khi nào thì quen biết?"

"Vì sao Hứa Khắc Bình lại đưa cậu đến phòng học? Hơn nữa anh ấy còn nắm tay cậu!"

"Mình . . ." Bỗng chốc đối mặt với sự chất vấn của nhiều người như vậy, hơn nữa ánh mắt của họ giống như không có ý tốt, Vũ Hàn hoàn toàn không nói ra lời. Cô không biết Hứa Khắc Bình là người ra sao! Nhưng sao nhìn họ đều coi anh ta như tài sản riêng vậy?

"Này, Các cậu làm như đang tra khảo phạm nhân vậy?" Đột nhiên, một nữ sinh với mái tóc đen dài xuất hiện, còn dùng sức vỗ bàn một cái, khiến mọi người giật nảy mình.

Vũ Hàn cũng quay ra nhìn cô nữ sinh này, cô ấy không chỉ có bộ dạng xinh đẹp động lòng người, xem ra còn là một cô gái quyết đoán!

Nữ sinh này rất hào phóng chào hỏi Vũ Hàn, "Hãy, xin chào, mình tên là Lâm Mạnh Hi!"

"Xin chào, mình. . . mình là Giang Vũ Hàn."

"Cậu ăn bữa sáng chưa?"

Vũ Hàn lắc đầu, đã muộn thì đương nhiên chưa ăn bữa sáng.

"Đi thôi, chúng ta cùng tới căn tin mua đồ ăn." Lâm Mạnh Hi cũng không có hồi ý của Vũ Hàn, liền trực tiếp lôi kéo tay cô chạy ra bên ngoài.

Mà mấy nữ sinh ở bên cạnh thấy thế không khỏi kêu to: "này! Ngươi Cậu còn chưa có trả lời vấn đề của chúng tôi, muốn thừa cơ chạy trốn à?"

"Giang tiểu thư không muốn trả lời, mấy người cũng đừng hỏi nữa." Lâm Mạnh Hi thuận miệng đáp lại một câu, bộ dạng không đặt bọn họ trong lòng.

"Cảm ơn cậu." Vũ Hàn nhìn người trước mặt, thật sự cảm kích cô đã giải vây giúp bản thân.

Lâm Mạnh Hi nghiêng đầu cười, "Không có gì, mình vốn không quen nhìn họ tam cô lục bà*."

(*)Tam cô lục bà: chỉ người lăm chuyen, hay xam soi chuyen người khác.

"Thật sự cảm ơn cậu, mình mời cậu bữa sáng nhé!"

Lúc Vũ Hàn nói như vậy, vừa nhìn thấy căn tin thì trợn trừng mắt, "Oa, thật nhiều người!" Quả thực giống như quân đoàn đi đánh giặc vậy.

"Đề mình đi!" Lâm Mạnh Hi nóng lòng muốn thử, lập tức xông lên phía trước, chui đông lúi túi, một lát đã không biết chạy đi đâu.

"Thật lợi hại. . ." Vũ Hàn tán thưởng nói.

Nhưng xung quanh cô dần dần đầy áp người, đẩy cô ra tới cạnh cửa, truy rằng cô như "Hòn đá giữa dòng", nhưng vẫn không thể không "Trôi nổi dập dòn".

"Ồi!" Thẳng đến khi sau lưng cô đụng vào một thứ gì đó, cô mới đứng vững.

Chẳng qua, nhất định cô lại đụng vào người khác, cô muốn quay ra xin lỗi người ta, nhưng mà vừa quay đầu, thì da đầu cô rất đau, hóa ra tóc cô mắc vào cúc áo người ta.

"Làm cái gì quý gì vậy?" Lại giọng nói quen thuộc truyền đến.

Vũ Hàn không cần suy nghĩ nhiều, liền đoán ra đây chính là nam sinh buổi sáng, Hứa Khắc Bình! Làm sao bây giờ, cô mới khiến anh ta xé rách túi áo, bây giờ lại vướng tóc vào cúc áo anh ta, nhất định anh ta sẽ tức giận.

"Lại là cô!" Hứa Khắc Bình nhận ra cô.

"Cô ấy chính là em gái buổi sáng đụng vào của cậu này?" Bên cạnh còn có một nam sinh khác, Vũ Hàn nhìn thấy trên áo anh ta thêu lớp 3 năm 3. Nhất định là bạn học của Hứa Khắc Bình rồi.

"Thực xin lỗi, tóc của tôi bị mắc. . . Đau quá!" Hứa Khắc Bình chỉ mới di chuyển thân thể, Vũ Hàn đã đau sắp rơi nước mắt rồi.

"Như vậy không được, trước hết ra bên ngoài đi!" Một nam sinh khác cười nói.

Vì thế, Hứa Khắc Bình và Vũ Hàn giống như trẻ sinh đôi, rời khỏi đám đông chật chội của căn tin, đương nhiên kéo theo rất nhiều ánh mắt người khác.

Trời ạ, thật ngại! Vũ Hàn cầu nguyện ông trời có thể để cô biến mất.

Hứa Khắc Bình lại vẫn thờ ơ, ôm lấy bờ vai của cô đi ra ngoài, nhưng hai chân Vũ Hàn đều run lên, căn bản là không có sức lực bước đi. Anh không kiên nhẫn lắc đầu, lập tức ôm lấy eo nhỏ của cô, khiến cô lơ lửng trên không trung, rồi sau đó "Nâng" cô ra khỏi căn tin.

"Oa a - -" Vũ Hàn kêu lên sợ hãi, cảm thấy phần lưng bản thân dán vào ngực anh, gần như đốt cháy cơ thể cô, loại cảm giác này thật kỳ lạ, giống như bị thiêu đốt không thể hít thở, nhất định cô đã sinh bệnh rồi!

Đội đến cạnh vườn hoa, nam sinh bên cạnh Hứa Khắc Bình vẫn không ngừng cười, "Ha ha, thật sự quá buồn cười, . . . Cho tới giờ mình chưa từng thấy bộ dạng buồn cười như vậy của cậu."

"Cao Dụ Tường, cậu cứ cười một giây nữa cho mình xem!"

Tuy rằng Vũ Hàn không nhìn thấy mặt Hứa Khắc Bình, nhưng nghe giọng điệu uy nghiêm có chứa đe dọa, cô cũng đoán được khuôn mặt này sẽ khủng bố bao nhiêu. Khó trách Cao Dụ Tường lập tức thu lại nụ cười, cũng không dám nói thêm cái gì nữa.

Hứa Khắc Bình đặt Vũ Hàn xuống, bắt đầu cố sức gỡ tóc Vũ Hàn, nhưng thật sự quá chặt, càng gỡ lại càng rối hơn, Vũ Hàn cũng đau nhói mảy, nhưng vẫn luôn cố nén nước mắt.

"Giang Vũ Hàn, tại sao cậu lại chạy tới chỗ này rồi hả?" Lâm Mạnh Hi vừa mới đột phá vòng vây, mua xong bữa sáng, liền phát hiện bọn họ đứng trước vườn hoa.

"Tóc của mình. . ." Vũ Hàn chỉ vào Hứa Khắc Bình sau lưng.

"Phốc?" Lâm Mạnh Hi nhìn thấy nhện không được buột miệng cười.

"Hình như không có cách nào đâu!" Cao Dụ Tường nói.

"Học trường, anh có dao Thụy Sĩ không? Cắt bọn họ ra là được rồi!"

"Nói cũng đúng!" Cao Dụ Tường gỡ đầu, lấy từ trong túi ra một con dao Thụy Sĩ, đưa cho Lâm Mạnh Hi. Tầm mắt anh ta dừng lại trên người Lâm Mạnh Hi, nhìn qua cô cũng là nữ sinh thông minh!

"Cậu. . . Muốn cắt tóc của mình sao?" Vũ Hàn sợ hãi hỏi, bởi vì mới đến đây, tóc cô trở trụi không phải là rất buồn cười hay sao?

Lâm Mạnh Hi thản nhiên nói: "Nếu không? Nếu không cậu muốn cứ ở trước ngực học trường vậy sao?"

". . . Được rồi!" Cô còn có thể nói gì chứ? Đều do cô không cẩn thận tạo thành.

Nhưng lúc này Hứa Khắc Bình đột nhiên nói chuyện, "Cắt cúc áo của tôi xuống là được rồi."

"Hà, có thể chứ?"

Lâm Mạnh Hi ngây người một chút, Hứa Khắc Bình tự động cầm lấy con dao, trong nháy mắt cắt đứt cúc áo của mình, tóc Vũ Hàn cũng được cứu trợ.

Vũ Hàn một bên gỡ tóc, một bên quay ra xin lỗi: "Thực xin lỗi, đều là em không cẩn thận!"

Và lại học trường Hứa Khắc Bình này hình như không quá xấu, thà rằng cắt đứt cúc áo somi của mình, cũng không muốn cắt đứt tóc cô, cho nên cảm thấy anh là người tốt, nhưng Hứa Khắc Bình nhìn qua không chút biểu cảm, anh thản nhiên nói: "Không có việc gì."

Ai, anh ta luôn mang gương mặt poker*, làm cho người ta không dám thân cận chút nào, Vũ Hàn lui lại nói: "Nhưng mà. . . Áo somi của anh. . ." Đã không có túi lại còn bị đứt cúc áo, nhìn qua thật mất hình tượng!

(*)Mặt poker: là gương mặt không biểu cảm...

Trên mặt Cao Dụ Tường hiện lên y cười, "Thay đồ thể dục là được rồi, dù sao giữa trưa chúng tôi cũng phải luyện bóng!"

"Vậy. . . Để em khâu lại túi và cúc áo giúp anh." Vũ Hàn cảm thấy tất cả do cô làm hại, dù thế nào cô cũng phải gánh trách nhiệm.

"Không cần." Hứa Khắc Bình lạnh lùng nói, rồi xoay người rời đi.

"Học trường, anh đừng không có tình người như vậy chứ!" Lâm Mạnh Hi đột nhiên mở miệng, "Nếu không để Vũ Hàn giúp anh làm chuyện này, nhất định cậu ấy sẽ thấy tự trách."

Hứa Khắc Bình nghe vậy liếc mắt nhìn sang Vũ Hàn một cái, cô bị anh trừng như vậy, cả người đều cứng nhắc không thể động đậy.

Hứa Khắc Bình ước chừng cân nhắc ba giây, mới gật đầu nói với Vũ Hàn: "Giữa trưa đến sân vận động tìm tôi."

Vũ Hàn vội vàng đáp: "Vâng! Nhất định em sẽ tới."

Nói xong lời này, Hứa Khắc Bình cũng không quay đầu lại mà bỏ đi, Cao Dụ Tường cũng chạy theo sau, không biết đang nói cái gì.

"Hò. . ." Cảm giác áp bức này thật đáng sợ, cuối cùng bây giờ cũng giải thoát rồi, Vũ Hàn phát hiện hai chân của mình nhũn ra, liền ngã xuống ghé cạnh bồn hoa.

Lâm Mạnh Hi còn mang về mặt thú vị nhìn cô, "Mình thấy, sắp có trò hay để xem rồi."

"Hả?" Vũ Hàn không rõ ý của cô ấy.

"Đến giữa trưa cậu sẽ biết." Lâm Mạnh Hi cười vô cùng thần bí. Giống như cất giấu bí mật quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2 (1)

Eva nói,

Nơi vui chơi của ta cái gì cũng có

Chỉ thiếu duy nhất một Adam

Mà nhảy điệu Tăng-gô cần hai người

Nên lựa chọn ta đi

Thời gian nghỉ trưa vừa đến, Lâm Mạnh Hi lôi kéo Vũ Hàn chạy về phía sân thể dục, Chạy nhanh một chút, nếu không sẽ không có chỗ ngồi."

"Chỗ ngồi gì?" Vũ Hàn cảm thấy kỳ lạ, cũng không phải đi xem biểu diễn.

Vừa đến sân thể dục, cô mới biết được ý của Lâm Mạnh Hi, thì ra từ cửa vào đã đầy áp người, hơn nửa phần lớn đều là nữ sinh, vừa thét chói tai vừa ầm ĩ, hỗn loạn giống như chợ bán thức ăn.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Chuyện gì xảy ra sao? Tớ xin cậu, tớ thấy chỉ có đũa ngọc như cậu mới không biết." Lâm Mạnh Hi lôi kéo tay cô, chen đông chen tây, cuối cùng cũng lên được phía trước .

"Đây là. . . . . Đội bóng rổ?" Vũ Hàn nhìn thấy trước mắt có chục nam sinh cao lớn, đang luyện tập động tác ném rổ.

"Đương nhiên rồi, nếu không cậu cho rằng cái gì?" Lâm Mạnh Hi nhanh tay lẹ mắt, tìm được hai chỗ ngồi trên khán đài, liền lôi kéo cô ngồi xuống.

"Các cô ấy tới đây làm gì vậy?" Cô không hiểu nguyên nhân gì khiến nhiều nữ sinh vây xem như vậy.

"Cậu không thấy sao? Đó là bởi vì Hứa Khắc Bình và Cao Dụ Tường!" Lâm Mạnh Hi chỉ cho cô thấy.

Lúc này Vũ Hàn mới phát hiện bóng dáng hai người bọn họ, bọn họ đều mặc bộ đồ thể thao màu xanh và trắng, một thổi còi, một chỉ huy cầu thủ, cũng có vẻ oai phong tỏa sáng, khí thế hơn người.

"Tớ thấy rồi, nhưng thế thì sao?" Vũ Hàn vẫn không hiểu.

Về mặt Lâm Mạnh Hi muốn té xỉu, "Cậu vẫn còn không hiểu sao?"

"Tớ. . . . . Tớ cần hiểu gì cơ?" Vũ Hàn băn khoăn hỏi.

"Ồi, tớ nói cho cậu biết! Trường trung học Thanh Truyền không có gì giỏi, chỉ có đội bóng rổ vô địch quốc gia hai năm, danh tiếng rất lớn đó! Tất cả nam sinh bởi vì muốn tham gia đội bóng mà mới tiến vào trường học này! Hứa Khắc Bình là đội trưởng của đội bóng rổ, Cao Dụ Tường là phó đội trưởng, bọn họ là hai nam sinh đẹp trai nhất của Trường trung học Thanh Truyền, tất cả nữ sinh bởi vì hai người họ mà đến, tớ cũng không ngoại lệ, nếu không có bọn họ kêu gọi, tớ sẽ không tình nguyện tới đây đâu!"

"Oh!" Lúc này Vũ Hàn mới chợt hiểu, thì ra còn có chuyện như vậy!

"Như thế nào? Đã hiểu chút rồi chứ?"

"Hả, đã hiểu chút!" Hai nam sinh này đúng là hạc đứng giữa bầy gà, khó trách khỏi có nhiều người theo đuổi ái mộ như vậy."

"Tớ thấy tớ nên giúp cậu vào hiểu thêm, giới thiệu một chút cho cậu! Đội trưởng Hứa Khắc Bình luôn trầm mặc ít nói, có mấy phần uy phong, là biểu tượng tinh thần của đội, nhưng anh ấy chưa bao giờ liếc mắt với nữ sinh nào, hơn nữa sau khi tốt nghiệp ba mẹ anh ấy muốn đưa anh ấy đến Mỹ học, cho nên anh ấy thuộc loại đứng nhìn từ xa. Phó đội trưởng Cao Dụ Tường lại khác, anh ta đúng chuẩn Play Boy, từ năm nhất đã bắt đầu có bạn gái, không biết đã làm cho bao nhiêu cô gái đau khổ, nhưng người thích anh ta xếp thành một xe tải, nên anh ta điển hình của một tình nhân nguy hiểm."

"Ồh. . . . . Cảm ơn cậu đã giải thích." Vũ Hàn còn chưa hiểu phân tích lý luận như thế nào!

"Mục tiêu của tớ, vốn định tiến hành cùng lúc, bắt cả hai tay, nhưng hôm nay nhìn thấy Hứa Khắc Bình, tớ liền biết tớ không có hy vọng, vẫn tập trung lực chú ý trên người Cao Dụ Tường thì tốt hơn."

"Tại sao?" Vũ Hàn ngờ ngác hỏi.

Lâm Mạnh Hi yếu ớt thở dài nói: "Ồi, đây còn không phải vì cậu. . . . ."

"Tớ? Tớ làm sao?" Vũ Hàn ngây ngốc hỏi.

"Chờ chút nữa tớ sẽ nói cho cậu, mà học trưởng Cao Dụ Tường vẫy tay về phía chúng ta kia!" Lâm Mạnh Hi vội vàng đứng lên vẫy tay lại, cười đến mức giống như mùa Xuân nở rộ.

Vũ Hàn cũng nhìn thấy Cao Dụ Tường nhiệt tình vẫy tay về phía các cô, nhưng những cô gái khác phát hiện chuyện này lập tức quăng cho các cô ánh mắt tràn đầy địch ý.

"Mạnh Hi, các cô ấy trùng chúng ta kia. . . . ." Vũ Hàn cảm giác lạnh toát sống lưng.

Lâm Mạnh Hi hừ một tiếng, cười nói: "Để cho bọn họ ghen tỵ chết đi, tớ mặc kệ đấy! Với lại cậu không sớm thì muộn cũng phải tập thành thói quen với loại chuyện như vậy, tin tưởng tớ là đúng không sai đâu."

"Tập thành thói quen sao?" Vũ Hàn hoang mang suy nghĩ, tại sao cô phải tập thành thói quen với loại chuyện như vậy? Lời của Lâm Mạnh Hi thật là khó hiểu.

Cao Dụ Tường vẫy tay ra hiệu với các cô, muốn các cô đi tới, Lâm Mạnh Hi còn cầu cũng không được, lôi kéo Vũ Hàn chạy tới.

Nhưng Vũ Hàn còn đang ngăn người đi được hai bước, đã bị một quả bóng ném vào đầu, quả bóng kia bay đến rất nhanh, sức ném rất lớn, đập mạnh vào đầu cô, đau muốn chết!

"Trời ạ. . . . ."

Vũ Hàn thấy trước mắt tối đen, lập tức đứng không vững, ai ngờ quả bóng kia lại rơi xuống chân cô, khiến một giây sau cô đạp phải quả bóng, trật mắt cá chân phải, cả người ngã nhào trên đất, mà toàn thân tứ chi cô như rã rời mỗi nơi!

Trong lúc hoảng hốt, dường như Vũ Hàn nghe thấy tiếng Lâm Mạnh Hi thét lên, còn có rất nhiều tiếng bước chân chạy về phía cô.

Sau đó, một đôi tay mạnh mẽ nâng cô dậy, bế toàn bộ người cô lên, cái ôm ấm áp, rất giống cảm giác trong ngực Hứa Khắc Bình buổi sáng, tiếng tim đập trầm ổn và mùi vị đàn ông, đây chính là cảm giác cuối cùng Vũ Hàn thấy được trước khi ngất xỉu..."

Sau một giấc mơ hỗn loạn, cuối cùng Vũ Hàn tỉnh lại, cô phát hiện mình nằm trên giường ở phòng y tế. Mà cô y tá đang ngồi trước bàn làm việc bên cạnh.

"À, em đã tỉnh!" Cô y tá đứng lên nói: "Cảm thấy thế nào rồi?"

"Em . . . . . Em sao vậy?" Cô muốn ngồi dậy, nhưng lập tức phát hiện đầu giống như bị búa bổ, hơn nữa mắt cá chân cũng đau muốn chết.

"Em bị bóng đập vào đầu, ngủ mê man một buổi chiều, mắt cá chân cũng bị trật, cho nên cô giúp em băng bó lại ."

"Oh, cảm ơn. . . . ." Ngày đầu tiên học trung học của cô, thật đúng là nhiều màu sắc!

Lúc này tiếng chuông tan học vừa mới vang lên, Lâm Mạnh Hi vội vã chạy vào, "Vũ Hàn, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi! Cậu hù tởm suýt chết." Lớp 7 năm nhất được xây ở gần đây, cho nên Lâm Mạnh Hi chỉ mất năm giây là đã chạy tới.

"Ừ, thật xin lỗi, đã để mọi người lo lắng."

Lâm Mạnh Hi ngồi bên cạnh cô, đột nhiên nhìn mặt cô nở nụ cười.

Vũ Hàn nghi hoặc, "Sao vậy, trên mặt tớ có gì sao?"

"Không phải tớ đang cười cậu, tớ chỉ nhớ đến chuyện lúc trưa"

"Chuyện gì vậy?"

"Cậu biết ai đưa cậu tới phòng y tế không? Là Hứa Khắc Bình đó! Bởi vì anh ấy đánh bóng đập vào đầu cậu, anh ấy nói tất cả đều là trách nhiệm của mình, liền ôm lấy cả người cậu, chạy đến phòng y tế, thật sự là rất đẹp trai! Khi đó ở sân thể dục, tất cả nữ sinh đều thét chói tai, vừa hận lại ghen tỵ, cậu đó! Trong nháy mắt đã biến thành tiêu điểm của sự ghen ghét."

"Tớ sao?" Cô ôm hai gò má của mình, nghĩ đến tình huống lúc đó, mặt cũng đỏ lên. Khó trách lúc ấy khi cô ngất xỉu lại có ảo giác như vậy, thì ra là. . . . . Thì ra là Hứa Khắc Bình đã ôm cô thật! Trời ạ, cô sợ anh như vậy, vì sao lại đập vào anh lần nữa?"

"Cho nên tớ vừa nhìn thấy cậu, mới không nhịn được cười đó! Bây giờ cậu phải bắt đầu cẩn thận nhiều một chút, nếu không những nữ sinh ghen tỵ kia sẽ lóc xương lóc thịt cậu!"

Thấy bộ dáng Vũ Hàn hoảng sợ, Lâm Mạnh Hi không thể nhịn được muốn hù dọa cô nhiều hơn.

Quả nhiên, sắc mặt Vũ Hàn tái nhợt: "Thật vậy sao? Không thể nào?"

Cô chẳng qua là một cô gái hết sức bình thường, làm sao ông trời nhẫn tâm đối với cô như vậy?

Lúc này, cửa phòng y tế bị đẩy vào, người đi vào chính là Hứa Khắc Bình và Cao Dụ Tường.

"Này, em tỉnh rồi sao học muội?" Cao Dụ Tường cười hi hi hời.

"Dạ. . . . . Học trưởng." Vũ Hàn có chút co rúm lui về phía sau, cô theo bản năng sợ hãi ánh mắt của Hứa Khắc Bình.

"Buổi trưa hôm nay chơi đúng là khá, cho tới bây giờ tôi chưa thấy qua một người bị bóng đập phải, lại còn đúng lúc bị bóng làm làm cho trật chân té, thật là không đơn giản!"

Cao Dụ Tường vừa nói vừa không nhịn được cười phá lên.

Vũ Hàn cảm thấy mặt mình lại đỏ, "Thật xin lỗi. . . . ."

Về mặt Hứa Khắc Bình lạnh lẽo, lại bắt đầu mắng chửi người: "Cậu còn cười! Nếu như không phải cậu gọi họ tới sân luyện tập, thì sao xảy ra chuyện ngoài ý muốn này? Cậu thân là phó đội trưởng, lại không biết duy trì trật tự trong sân, còn để cho người không phải đội viên đi vào, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu nên chịu hoàn toàn trách nhiệm!"

Giọng nói Hứa Khắc Bình có chút nghiêm khắc, mọi người ngẩng người một cái, ngay cả Cao Dụ Tường đang cười ha hả, lúc này cũng không dám thuận miệng đáp.

Vũ Hàn thấy thế, đành phải lấy hết dũng khí nói: "Thật xin lỗi. . . . . Thật ra thì đều là em không có chú ý, bởi vì em mãi cầm đầu đi. . . . . Cũng không có nhìn đường, mới có thể bị bóng đập tới, mọi người đừng trách học trưởng Cao Dụ Tường được không? Đây là em. . . . . Lỗi là của em, mọi người

đừng có cãi nhau. . . . ." Cô sợ nhất là người khác cãi nhau, bởi vì cha mẹ cô ngày ngày cãi nhau, nên lúc cô mười tuổi họ đã ly hôn .

"Vũ Hàn. . . . ." Lâm Mạnh Hi vỗ vỗ bả vai cô.

"Học muội. . . . ." Cao Dụ Tường cũng có chút cảm động, không nghĩ tới học muội này sẽ nói đỡ cho anh.

Nhưng sắc mặt Hứa Khắc Bình vẫn âm trầm, yên lặng nhìn Vũ Hàn, hại cô cho là anh muốn lên con, nhưng không nghĩ tới lời anh lại nói tiếp: "Nếu là anh đánh bóng vào em, anh sẽ phụ trách tới cùng. Sau khi tan học thì chờ anh ở phòng học, anh tới đón em về nhà!" Cái giọng điệu kia đúng là ra lệnh, căn bản không chừa đường sống để người khác còn cự tuyệt.

Vũ Hàn kinh ngạc nhìn anh, không biết được nên phản ứng thế nào.

Lâm Mạnh Hi và Cao Dụ Tường cũng vậy, mở to mắt nhìn Hứa Khắc Bình, muốn nói gì đó, lại không thể mở miệng, giống như cổ họng bị vật cản trở.

"Nghe thấy không?" Hứa Khắc Bình cao giọng hỏi, giống như thầy giáo đang mắng học sinh.

Vũ Hàn lội vàng gật đầu nói: "Nghe. . . . . Nghe."

"Rất tốt." Sau khi anh nói xong liền xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại lần nào nữa.

Cao Dụ Tường cũng quên phải rời đi cùng Hứa Khắc Bình, anh vẫn còn ngơ ngác đứng đó nói: "Oa, lần đầu tiên anh thấy bộ dáng cậu ấy như vậy."

"Nhìn thật dọa người!" Lâm Mạnh Hi vỗ vỗ lồng ngực mình nói.

Trong đầu Vũ Hàn vẫn còn trống rỗng, bỗng nhiên muốn khóc thật to: "Làm sao bây giờ? Anh ấy thật sự. . . . . Muốn đưa tớ về nhà sao? Tớ. . . . . Có thể. . . . . Len lén chạy mất không? Tớ không muốn một chút nào. . . . ." Bây giờ cô không cách nào tưởng tượng tình huống Hứa Khắc Bình đưa mình về nhà, thật là khủng khiếp!

Lúc này Lâm Mạnh Hi mới phục hồi chút tinh thần, vẻ mặt buồn cười nói: "Làm ơn, toàn bộ nữ sinh Trường trung học Thanh Truyền ước được như cậu đây! Cái người may mắn như cậu, chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ, để những nữ sinh kia nghe được thì thấy ghen tỵ lập tức ngất xỉu ."

"Tớ không muốn mà. . . . . Tớ thật sự sợ anh ta." Vũ Hàn cũng bắt đầu mất bình tĩnh.

"Không biết Hứa Khắc Bình đang nghĩ gì nữa, " Cao Dụ Tường xoa gáy, chẳng lẽ cậu ta động tâm với cô gái này? Sẽ không có khả năng chứ! Anh ta nhìn Vũ Hàn một cái, thật sự không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Lâm Mạnh Hi lại nở nụ cười ngọt ngào nói: "Học trưởng, trên thế giới này cũng không có cái gì là không thể xảy ra được!"

Cao Dụ Tường nhìn khuôn mặt tươi cười của Lâm Mạnh Hi, đột nhiên cảm thấy cô học muội này không phải là một nhân vật đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 2 (2)

"Reng! Reng! Reng!"

Mặc dù Vũ Hàn đã cầu nguyện lại cầu nguyện, nhưng kim đồng hồ vẫn không ngừng chạy về phía trước, cũng không có bởi vì lời cầu nguyện của cô mà dừng lại. Đến giờ tan học, mỗi người đều chạy nhanh ra khỏi phòng học, chỉ có Vũ Hàn chậm chậm dọn dẹp cặp sách, mà Lâm Mạnh Hi thì ở một bên vui sướng khi cô gặp họa.

Nhưng cô không hiểu sao, Hứa Khắc Bình hoàn toàn không để ý đến lời nói của cô, chỉ lấy cặp sách từ trên lưng cô chuyển qua vai mình, sau đó không chút biểu tình hỏi: "Đi được chưa?"

Cô gật đầu một cái, tự mình đứng lên, nhưng mới đi được một bước, đã cảm thấy mắt cá chân hơi đau, chẳng qua cô dứt khoát không dám nói thêm gì nữa, nếu như giờ phút này khiến anh đột nhiên mất bình tĩnh, nhất định cô sẽ bị dọa cho trốn dưới mặt bàn.

Ánh mắt của Hứa Khắc Bình trở nên sắc bén, lập tức kéo cổ tay cô nói: "Vịn lấy cánh tay tôi."

"Không cần. . . . ."

Cô vừa mới mở miệng, liền bị sự uy nghiêm trong ánh mắt anh ngăn cản, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng làm theo, vừa đụng đến da thịt ấm áp và cơ thể rắn chắc của anh, cũng khiến cho tim cô không khỏi đập nhanh hơn.

Cứ như vậy, bọn họ cùng đi ra khỏi phòng học, bên ngoài mây bay đầy trời, gió đêm thổi tới, cảm giác thoáng chín thật nhẹ nhàng thoải mái.

Nhưng nếu như không có chuyện này xảy ra thì tốt rồi, trong lòng Vũ Hàn đầu khổ bổ sung thêm một câu.

Hứa Khắc Bình đỡ cô đi tới bãi đậu xe, cũng may trong trường học không còn người nào rồi, nếu không dưới tình huống này, cô thật sự không biết nên gặp người ta thế nào.

Hứa Khắc Bình dắt ra một chiếc xe đạp từ bãi đậu xe, chỗ ngồi của chiếc xe này rất cao, so với xe đạp bình thường cao hơn rất nhiều, Vũ Hàn tròn to hai mắt nhìn anh, không cho là mình có thể tự leo lên được.

"Ngồi lên." Mặt Hứa Khắc Bình không đổi nói.

"Này. . . . . Hình như không có khả năng. . . . ." Cô không muốn ngã nhào lần nữa, cô cảm thấy chắc chắn mình không làm được.

Hứa Khắc Bình cúi đầu nhìn cô một chút, chống xe đạp lại, sau đó khẽ cong eo, một đôi tay vòng qua eo cô, trực tiếp "đặt" cô ngồi lên phía sau.

Vũ Hàn cao giọng kêu: "A. . . . ." Còn chưa có kêu xong, cô phát hiện ra mình đã ngồi lên phía sau, không bị thương một tí nào.

Hứa Khắc Bình ngồi vào phía trước, chỉ nói một câu: "Ôm chặt tôi!" Liên dùng lực đạp bàn đạp, xe đạp cũng chạy về phía trước.

Vũ Hàn cũng không còn suy nghĩ nhiều, hai tay vội vàng vòng lấy eo Hứa Khắc Bình, tránh cho mình té xuống xe. Bây giờ cô quá sợ, hai tay cũng hơi run rẩy, trong đầu hỗn loạn.

Đợi đến khi Vũ Hàn ngồi vững vàng một chút, xác định mình sẽ không té xuống, mới bắt đầu nhìn tầm lưng rộng rãi phía trước. Học trưởng Hứa Khắc Bình thật là một người cao lớn, khi chơi bóng rổ lại phản ứng nhạy bén như vậy, so với cô vừa lùn lại vừa nhát, quả là một trời một vực!

Nhìn tầm lưng của anh, gió thổi tới bên tai có chút ngứa, đầu óc cô mới từ từ tỉnh táo một chút, chỉ cần không nhìn thấy bộ dáng dọa người của anh, thì thật ra anh cũng không có đáng sợ như vậy, hơn nữa cần thận suy nghĩ một chút, anh cũng coi như là người tốt!

Cô mang cho anh nhiều phiền toái như vậy, cũng nên bồi thường cho người ta, nếu không cô sẽ thấy có lỗi với lương tâm của mình.

Không hề nhận thấy, đã đến nhà Vũ Hàn, nhưng cô vẫn còn suy nghĩ vẩn vơ, cho nên hoàn toàn chưa có phát hiện ra.

"Két!" Xe đạp chợt dừng lại, Vũ Hàn lại không kịp phản ứng, vừa đúng lúc đụng phải tầm lưng rộng lớn của Hứa Khắc Bình.

"A. . . . ."

Thật là đau, cả ngày không biết đụng phải mấy lần, cô cảm giác lỗ mũi của mình như muốn gãy ra.

"Đến nhà em rồi."

Giọng Hứa Khắc Bình vẫn lạnh nhạt, đỡ cô xuống xe, lại nhìn thấy cô rung rung nước mắt, liền cúi đầu hỏi: "Sao vậy?"

Giọng nói của anh vang bên tai cô, nghe qua trầm ấm có từ tính, khiến cô có chút ngẩn ngơ, nhưng cô không dám nói ra nguyên nhân, chỉ lắc đầu một cái.

"Tôi không có làm ra chuyện gì khiến cô khóc mà? Tại sao luôn mang bộ dạng muốn khóc vậy?"

Ánh mắt của anh rất sâu xa, Vũ Hàn không dám không trả lời: "Thật xin lỗi, em không cẩn thận. . . . . Đụng vào. . . . . Lưng của anh, cho nên. . . . . Lỗ mũi thật là đau. . . . ."

Ngoài dự liệu của cô, sau khi anh nghe xong chẳng những không có tức giận, ngược lại khẽ cười một tiếng, cứ như vậy mấy giây trôi qua, lại khiến cho nét mặt của anh hiện lên dịu dàng, mà trong mắt cũng lóe lên những tia sáng ấm áp, làm hại Vũ Hàn hoài nghi mình bị hoa mắt hay không, nếu không thì sao có thể thấy bộ dạng anh như vậy?

"Học trưởng. . . . . Thì ra là. . . . . Thì ra là anh cũng sẽ cười!"

Cô bắt tri bắt giác nói lời trong lòng với anh, nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền vội vàng che miệng lại, đây chỉ là ý nghĩ trong lòng cô, không hiểu bỗng nhiên buột miệng nói ra. Thật đáng xấu hổ!

Hứa Khắc Bình thu lại vẻ tươi cười, khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt vẫn mang theo sự hứng thú, "Ý em là gì?"

"Cái gì. . . . . Không có ý gì cả? Là. . . . . Là em nói sai, học trưởng cũng là người. . . . . Dĩ nhiên. . . . . Dĩ nhiên cũng sẽ cười, em. . . . . em không biết em đang suy nghĩ gì nữa! Thật xin lỗi, em trước. . . . . Đi trước đây." Cô thẹn đến nỗi muốn chui xuống đất, xoay người muốn chạy, nhưng cô ngay cả bước đi cũng không bước được, đã bị bàn tay của Hứa Khắc Bình bắt lấy hai vai, giống như móng vuốt đại bàng cấp lấy gà con, Vũ Hàn trong phút ngắn ngủi không trốn thoát được.

Nhưng anh chỉ xoay người cô lại, yên lặng nhìn cô nói: "Phía trước là cột điện."

"A?"

Cô hoàn hồn nhìn lại, mới vừa rồi mình lại chạy như bay về hướng cột điện, thật là ngốc, may mắn anh giữ được cô, nếu không cái mũi của cô sẽ gãy hoàn toàn.

"Đi bộ nhớ nhìn đường!" Anh nói giống như thầy giáo dạy dỗ học sinh.

"Dạ!" Cô chỉ có thể gật đầu một cái.

Hai tay anh còn đặt trên vai cô, kéo cô đi tới cửa nhà, "Đến rồi."

"Cám ơn học trưởng. . . . . Vậy em về nhà trước. . . . . Ngày mai gặp!" Toàn thân cô vô cùng khẩn trương, ước gì lập tức rời khỏi tầm mắt của anh, mới vừa rồi quá mất mặt, vẫn nên chạy trốn thì tốt hơn.

Vì vậy cô chạy như bay vào nhà, cũng không dám quay đầu lại lần nào.

Đáng thương cho Giang Vũ Hàn vừa mới vào cửa nhà, bởi vì chưa tỉnh hồn mà thờ hồn hên, lại phát hiện một bi kịch lớn, cô. . . . . Vậy mà cô lại quên cầm cặp sách!

Bà nội Giang đang pha trà trong phòng khách, thấy cháu gái ngây ngô đứng ở cửa liền hỏi: "Cháu không sao chứ? Sao sắc mặt lại nhợt nhạt như vậy?"

Ông nội Giang cũng đi ra từ phòng bếp: "Ồ, sao chân của con lại bị thương vậy?"

"Con. . . . . Con bị vấp ngã ở trường học, đã băng bó rồi ạ."

Ông nội Giang lắc đầu một cái, "Thật không có biện pháp với đứa nhỏ này mà! Nhanh đi tắm rửa, thay quần áo, sau đó thì ăn cơm." Dù sao vài ngày Vũ Hàn lại có một vết thương mới cho nên bọn họ đã tập thành thói quen.

"Vâng --"

Vũ Hàn đáp một tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ, đã không còn bóng người, nhất định Hứa Khắc Bình đã đi rồi, xem ra ngày mai cô phải gặp anh lấy lại cặp sách, haizz, thật thê thảm! Đúng rồi, cô cũng chưa có giúp anh khâu áo sơ mi, căn bản đầu óc cô không nhớ rõ mọi chuyện!

Bà nội Giang nhìn sang cháu gái một lúc, cuối cùng phát hiện trên người cô có chỗ gì không đúng, "Vũ Hàn, cặp sách của cháu đâu?"

Vũ Hàn lắc lắc tay nói: "Cháu. . . . . Quên cầm rồi."

Bà nội Giang và ông nội Giang sững sốt một chút, tiếp theo không thể nhịn được nở nụ cười, đã sinh sống sáu năm cùng cháu gái, mỗi ngày đều có chuyện hài hước khác nhau, lúc nào cũng khiến họ có chuyện để cười.

"Ông nội! Bà nội!"

Vũ Hàn tức giận dậm chân, nhưng đến cuối cùng chính mình cũng phải cười theo, bởi vì chuyện này thật sự rất buồn cười! Ngày đầu tiên ở trường cấp ba, đã xảy ra rất nhiều chuyện mới mẻ, không bằng cười một cái đi!

Tối đó, sau khi cả nhà ba người dùng qua bữa tối, Vũ Hàn ở trong phòng bếp rửa bát, vừa đứng ca hát. Cô tự nói với mình, nên nhìn vào mặt tươi sáng của cuộc sống, không nên để những chuyện nhỏ nhặt này đánh ngã!

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên, ông nội Giang đi ra mở cửa, không biết đang nói chuyện cùng ai ở cửa. Vũ Hàn cảm thấy tò mò, đúng lúc bà nội Giang đi vào gọi cô: "Nhà hàng xóm mới tới thăm chúng ta, mau ra đây đi!"

"Dạ." Vũ Hàn lau khô nước trên tay, đi theo bà nội tới phòng khách.

Nhưng vừa nhìn thấy những vị khách ngồi trên ghế sofa, cô chỉ muốn ngã nhào trên đất! Đó là một đôi vợ chồng trung niên và một cặp anh em, trong đó một người là Hứa Khắc Bình!

Bà nội Giang rất nhiệt tình giới thiệu với mọi người: "Đây là cháu gái của chúng tôi, Giang Vũ Hàn. Vũ Hàn, đây là chú Hứa ở nhà bên cạnh, còn có di Hứa, con trai lớn của bọn họ Hứa Khắc Bình và con trai út Hứa Thế Triết."

"Chào mọi người." Vũ Hàn nói rất nhỏ, sau đó lập tức trốn ra sau lưng bà nội.

Di Hứa gật đầu một cái nói: "Ta nghe nói con và Khắc Bình, Thế Triết học cùng một trường cấp ba, Khắc Bình học năm thứ ba, Thế Triết học năm nhất, thật đúng là trùng hợp!"

Thế Triết ở một bên cười hì hì nói: "Hơn nữa. . . . . Hôm nay còn xảy ra một chuyện khủng khiếp!" Ông nội Giang hỏi: "Là chuyện gì cơ?"

Trước khi Hứa Thế Triết vào học cấp ba, đã sớm muốn được tham gia cùng đội bóng rổ với anh trai rồi, cho nên buổi trưa hôm nay cậu cũng đến sân thể dục, dĩ nhiên là thấy được chuyện đã xảy ra. Lúc này cậu không chỉ nói ra tất cả, còn thêm không ít từ ngữ và hành động phóng đại.

Trừ Hứa Khắc Bình và Giang Vũ Hàn bình thản ra, tất cả mọi người nghe vậy đều sững sờ, cuối cùng khoe miệng không che giấu được nụ cười, bởi vì Hứa Thế Triết biểu diễn hành động Vũ Hàn bị trượt chân, động tác rất tức cười, khiến cho mọi người không nhịn được nữa cười ầm cả lên.

"Đây cũng không phải là động tác người bình thường có thể làm ra được!" Bà nội Giang cười nói.

Ông nội Giang tiếp thêm một câu: "Cháu gái của tôi luôn luôn mơ hồ như vậy! mấy người biết không? Hôm nay đến cả cặp sách nó cũng quên mang về!"

"À, có phải Khắc Bình mang đến đây hay không?" Chú Hứa lấy cặp sách bên cạnh Hứa Khắc Bình ra. "Tôi còn muốn hỏi đứa nhỏ này mang cặp sách tới đây làm gì đây!"

"Đó là con quên trả lại cho cô ấy." Hứa Khắc Bình điềm tĩnh nói.

Bà nội Giang lắc đầu một cái, "Vũ Hàn nó luôn quên đông quên tây, hôm nay là ngày đầu tiên đi học, nhưng buổi sáng nó cũng tí nữa trễ, đồng hồ báo thức cũng không có ích gì đối với nó."

"Đúng vậy, cũng rất ít người bị bóng đập trúng, lại còn bị bóng làm té trật chân? Ha ha. . . . ." Ông nội Giang cười nói.

Ông nội Giang và bà nội Giang nói xong thích thú, mọi người cũng lấy chuyện của Vũ Hàn ra làm chuyện vui, không ngừng cười ha ha. Đúng lúc mọi người trêu ghẹo, Vũ Hàn cảm thấy rất ngượng ngùng, đầu rũ xuống trước ngực.

Nhưng lúc này Hứa Khắc Bình lại lên tiếng, "Đây đều là lỗi của con, con chơi bóng không chú ý có người tới, mới có thể ném bóng vào người cô ấy. Cô ấy quên cầm cặp sách về nhà cũng là lỗi của con, bởi vì hôm nay con đưa cô ấy về nhà, giúp cô ấy mang cặp sách lại quên trả lại cho cô ấy, cho nên mọi người muốn cười thì cứ cười con!"

Giọng Hứa Khắc Bình lạnh nhạt, nhưng tất cả mọi người đều ngây ngốc, không biết nên nói cái gì cho đúng.

Nhất là Vũ Hàn, cô hoàn toàn không thể tin tưởng lỗ tai của mình, Hứa Khắc Bình lại có thể che chở cho cô? Cảm giác thật kì lạ, giống như có một luồng gió xuân ấm áp bao lấy cô, khiến cho đáy lòng cô cảm thấy một hồi ấm áp.

Cuối cùng, dì Hứa mở miệng trước: "Hứa Khắc Bình, hình như con rất quan tâm tới Vũ Hàn đó!"

Đây là lần đầu tiên con trai của bà có hứng thù đối với một cô gái, bà còn từng cho rằng Hứa Khắc Bình bị đồng tính! Bây giờ nhìn lại có thể an tâm rồi! Sắc mặt Hứa Khắc Bình có chút cứng ngắc, "Con chỉ nói sự thật mà thôi."

Chú Hứa đang suy nghĩ gì đó, dì Hứa cũng hiểu rõ nhất, bà không khỏi lộ ra nụ cười ám muội, "Khắc Bình à, bây giờ Vũ Hàn vì con mà bị thương, có phải con nên bồi thường cho người ta hay không?"

"Chú, dì, đây là con. . . . . Con không cần thận. . . . ." Vũ Hàn cảm thấy mình không thể đảm nhận nổi phần ân tình này.

Ánh mắt Hứa Khắc Bình nhẹ nhàng quét qua Vũ Hàn, cô lập tức bị dọa co bả vai lại, cắn chặt môi dưới.

Nhưng anh chẳng qua bình tĩnh nhìn cô nói: "Thật xin lỗi, đều là tôi hại em bị thương. Đến khi chân của em tốt lên, tôi sẽ đưa đón em đi học mỗi ngày, về sau em không cần sợ tới trễ, tôi sẽ đến gọi em."

"Không. . . . . Không cần làm phiền. . . . ." Vũ Hàn đang muốn cự tuyệt, bà nội Giang lại cắt đứt lời cô.

"Thật tốt quá! Chúng ta vẫn luôn rất lo lắng cho con bé này, bây giờ có học trường chiếu cố nó, vậy mọi thứ có thể yên tâm. Thật ngại quá, chúng ta thay Vũ Hàn nhờ con lo lắng cho nó!" Trên mặt Bà nội Giang hiện lên thần sắc gian xảo.

Ông nội Giang và bà nội Giang trao đổi ánh mắt, cả hai đều muốn một cậu thanh niên ưu tú như vậy chiếu cố Vũ Hàn, vậy là đã may mắn rồi! Bọn họ đã sớm lo lắng Vũ Hàn có thể gả ra ngoài được hay không, bây giờ có người ưu tú xuất hiện, không nhanh bán ra ngoài sao được?

Mặc dù hai đứa còn nhỏ tuổi một chút, nhưng lo trước tính sau, kể từ bây giờ sẽ bắt đầu cố gắng, một ngày nào đó có thể gả Vũ Hàn ra ngoài.

"Vậy cứ quyết định như thế, ngày mai bây giờ tôi sẽ đến đón em." Hứa Khắc Bình nắm chặt tay nói.

Vũ Hàn nhìn sắc mặt mọi người kỳ lạ, mặc dù muốn lên tiếng kháng nghị, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của Hứa Khắc Bình, liền nuốt lời nói vào họng.

Hình như Hứa Thế Triết cũng cảm nhận được không khí kỳ lạ, nhưng vẫn mang vẻ mặt tươi cười nói: "Hình như mọi người rất vui vẻ, vậy thì tới ăn bánh ngọt đi!"

Chú Hứa mang quà gặp mặt là bánh ngọt vừa ra lò, cho nên mọi người quên chuyện vừa nói, cùng vui vẻ ăn bánh ngọt nóng hổi, vừa uống nước trái cây của bà nội Giang.

Ở đây đã tạo ra bức tranh vui vẻ, cũng chỉ có Giang Vũ Hàn như ngồi trên bàn chông, hoàn toàn không biết làm sao.

Chương 5: Chương 3 (1)

Cuối cùng ánh mắt do dự dừng lại

Em có biết vì sao ta tới đây không

Tôi muốn trở thành nguyên nhân duy nhất khiến em sống

Không có lựa chọn

Chúng ta phải yêu nhau

Sáng sớm

Đúng sáu giờ sáng Vũ Hàn tỉnh lại, bởi vì học trưởng Hứa Khắc Bình sẽ tới đón cô, cô cũng không có gan nằm ngủ trên giường! Trên thực tế tối hôm qua cô đã mất ngủ rất lâu, lăn qua lộn lại mãi không ngủ được.

Nhìn mình trong gương, mái tóc đã được chải chuốt gọn gàng, trang phục cũng thật chỉnh tề, xem ra tất cả đều tốt, chỉ là trong mắt cô có chút bối rối.

Bây giờ đúng, chuông cửa nhà họ Giang vang lên, Vũ Hàn sợ tới mức kém chút nữa nhảy cẫng lên, bà nội Giang ra mở cửa, mở miệng nói cười với Hứa Khắc Bình: "Cháu đến thật đúng giờ!"

"Chào bà, cháu tới đón Vũ Hàn."

"Nhờ phúc của cháu, nó đã rời giường rồi." Ông nội Giang nửa đùa nói: "Có học trưởng tới đón nó cũng không dám ngủ nướng nữa!"

"Ông nội!" Vũ Hàn vừa ra khỏi phòng liền nghe được những lời này, không khỏi oán trách, nhìn ông nội một cái.

Ông nội Giang và bà nội Giang đều nở nụ cười, Hứa Khắc Bình vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt, giống như anh tới đón cô là điều đương nhiên, mọi thứ đều không nhiều loạn tâm tình của anh.

"Chúng ta đi thôi!" Ám nói với cô

"Ừm." Vũ Hàn không thể không gật đầu.

"Ông nội Giang, bà nội Giang, cháu sẽ chăm sóc học muội." Thái độ Hứa Khắc Bình cung kính lễ nghĩa, khiến cho ai nấy cũng sẽ cảm thấy anh là thanh niên tốt, trong lòng ông nội Giang và vợ đều nhận định đứa cháu rể này rồi.

Đáng tiếc, cháu gái bọn họ lại chỉ cảm thấy bản thân đang bước tới gần vực thẳm...

Vũ Hàn cúi đầu theo anh ra cửa, ông nội Giang và bà nội Giang ở sau kêu to: "Đi đường cẩn thận."

"Vâng ạ." Vũ Hàn có chút đỏ mặt, "Ông nội, bà nội, hẹn gặp lại!"

Hứa Khắc Bình vẫn giống hôm qua dựng xe đạp lên, ôm thắt lưng cô lên xe, rồi bản thân mới ngồi vào yên trước. Thời điểm anh làm như vậy, thì giữa hai người gần như chỉ có khoảng cách một cm, cô có thể cảm thấy rõ ràng hô hấp của nhau, trái tim cô không ngừng đập rộn lên, gò má nóng hồng.

"Ôm chặt tôi."

Anh chủ động kéo hai tay cô đặt lên trên eo anh, Vũ Hàn phải làm theo. Cô ngồi ở yên sau, anh mới bước trên bàn đạp, xe đạp bắt đầu chạy.

Dọc theo đường đi, xuất hiện vài học sinh trung học Thanh Truyền, thấy Hứa Khắc Bình chở một học muội, mọi người đều sợ hãi, ánh mắt không thể tin được nhìn họ.

Vũ Hàn cứ việc vui mặt phía sau lưng Hứa Khắc Bình, nhưng cô vẫn nghe được nhiều tiếng kêu sợ hãi sôi nổi bình luận. Cô không biết học trưởng Hứa Khắc Bình sẽ nghĩ gì, anh vẫn mang bộ dáng thờ ơ sao? Hoặc anh không quan tâm nhưng chuyện mọi người bàn luận!

Vào đến trường, bọn họ càng khiến toàn trường nổi bão, mỗi một người đều chạy ra ngoài hành lang quan sát, mà đội duy trì trật tự cũng nhìn đến chút quên mất nhiệm vụ của mình, một ít thầy giáo đến sớm thậm chí còn lấy kính ra kiểm tra, không biết bản thân có nhìn lầm gì hay không?

Nhưng mà, nghiêm trọng nhất hẳn là những nữ sinh ái mộ Hứa Khắc Bình, bọn họ khi thét chói tai, khi kêu rên, khi than thở, thậm chí còn yếu kém đến mức người khác phải đỡ, mỗi một nữ sinh đều ghen ghét trừng mắt nhìn Giang Vũ Hàn, cho dù cô cúi đầu, cũng có thể cảm giác được những ánh mắt đả đả sát khí lửa giận vây quanh mình.

Hứa Khắc Bình chạy xe đạp đến bãi đỗ xe, như thường lệ, Vũ Hàn xuống xe, cũng không dám gần gũi với anh như vậy, vội vàng nói: "Không cần đâu, em có thể tự mình lên lớp rồi."

Cô mới đẩy anh, hai chân rơi xuống đất, liền không cẩn thận động đến vết thương. "Ôi, đau quá..."

Thấy cô đột nhiên mất đi trọng tâm, Hứa Khắc Bình liền ôm lấy cô, trách cứ nói: "Ngu ngốc, ai kêu em cậy mạnh!"

"Thực xin lỗi!"

Tại sao cô lại làm mọi chuyện tệ hơn rồi chứ? Lại còn tự nhiên ngã vào trong ngực anh, không biết có bao nhiêu nữ sinh vì vậy mà nguyên rủa cô không nữa? Thật đáng sợ nha, cuộc sống cấp ba của cô hình như không có hy vọng thoải mái rồi.

"Về sau còn dám không nghe lời của tôi nói, cẩn thận tôi đánh mông em."

"Hả?" Làm sao có thể? Từ khi cô tốt nghiệp nhà trẻ, đã không còn bị đánh mông mà!

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của cô, khoe miệng anh lộ ra mỉm cười cảm thấy hứng thú, lấy tay gõ đầu cô một cái, "Chưa thấy qua loại người ngốc như em."

Đau quá mà! Vũ Hàn xoa xoa đỉnh đầu, không nhịn được cãi lại nói: "Đánh ngốc mắt."

"Em đã ngốc, sẽ chỉ ngốc hơn thôi!"

Đây... Đây là khi dễ người? Vũ Hàn thực sự không thể tin được thanh niên bề ngoài trẻ tuổi tràn đầy hứa hẹn, lại nói ra những lời tàn nhẫn này! Tại sao cô lại phải chịu chuyện này chứ?

Vũ Hàn lộ ra biểu cảm bị thương, "Em không có cố ý."

"Đưa ngốc." Anh nén cười lắc lắc đầu, chủ động đeo cặp sách lên lưng thay cô, đỡ lấy bờ vai cô, chậm rãi đi tới lớp 7 năm nhất.

Dọc theo đường đi, rất nhiều người đều trừng mắt nhìn bọn họ, nhưng mà không có người nào dám lên tiếng bắt chuyện, dù sao Hứa Khắc Bình khí thế bức người, nên không có người nào dám tiến lên để khiêu chiến.

Đương nhiên, ngoại trừ Cao Dụ Tường.

"Hi, chào hai người!" Giờ phút này anh ta mang theo hàm ý tươi cười đi tới, neho mắt nói: "Khắc Bình, cậu thực sự là có trách nhiệm!"

Trên mặt Hứa Khắc Bình vẫn không có gì thay đổi, "Mình nói rồi, cái này là trách nhiệm của mình."

"Vâng, mình biết cậu cảm thấy về vâng rồi." Miệng Cao Dụ Tường nói như vậy, trong mắt lại không ám chỉ như vậy.

"Nói đủ chưa? Nói đủ rồi thì để bọn mình đi đây!" Hứa Khắc Bình giữ bả vai Vũ Hàn, cuối cùng đưa cô vào trong phòng học, kéo ghế ngồi cho cô, đặt túi sách xuống.

Tất cả mọi người trong phòng học đều nhìn bọn họ chằm chằm, Vũ Hàn cảm thấy đứng ngồi không yên.

"Cảm ơn... Học trưởng."

Cô nói rất nhỏ, không biết anh nghe được không? Cái việc bị anh khi dễ lần nữa, cô cũng không thể để người ta nói là không lễ phép, liền nói tiếng cảm ơn.

Hứa Khắc Bình gật đầu, tiện đà nói: "Hôm nay tan học tôi phải tập luyện, tôi sẽ tới đưa em đến sân vận động trước, em chờ tôi luyện xong thì chúng ta cùng nhau về."

"Hả?" Vũ Hàn nghĩ tới ở sân vận động sẽ không thiếu đám nữ sinh điên cuồng, sự lo sợ vừa mới trấn áp đã lại nổi lên, e sợ bản thân bị đánh hội đồng. "Học trưởng... Em vẫn thấy không cần phiền toái như vậy..."

Hứa Khắc Bình yên lặng nhìn cô chằm chằm, giống như cảm thấy lời cô nói như đang cố tình gây sự, trong ánh mắt hàm chứa lửa giận, như hết sức đè ép xuống, "Em nói lại lần nữa xem."

"Em...em chưa nói cái gì." Cô nghĩ kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt.

"Được rồi." Cuối cùng anh vừa lòng gật gù đầu, "Tan học tôi sẽ tới đón em, đến lúc đó ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế chờ tôi! Đã hiểu chưa?"

"Vâng ạ" Cô đáng thương trả lời

Chờ Hứa Khắc Bình vừa đi, Lâm Mạnh Hi lập tức tiến lên nói chuyện với Vũ

Hàn, "Hi, tiểu thư của tôi, hôm nay hạnh phúc không? Có vương tử đưa cậu tới trường, đây không phải giống như mộng đẹp trở thành sự thật hay sao?"

"Cậu còn trêu chọc tớ? Tớ sắp muốn xỉu rồi." Vũ Hàn xoa huyết thái dương nói.

Trong mắt Lâm Mạnh Hi lóe lên một tia bùng binh, "Ngày hôm qua mình vừa thấy mọi chuyện không bình thường, quả nhiên không ngoài dự liệu."

"Có ý gì cơ?"

"Cậu còn không biết? Cậu đã bị dễ mất, chạy không thoát rồi." Lâm Mạnh Hi có điều ngụ ý nói.

Vũ Hàn nghe chưa hiểu rõ lại hỏi, "Bị dễ mất gì?"

"Làm ơn, cậu không phải đồ ngốc đấy chứ!" Lâm Vu Hi đảo mắt trắng dã nói.

Lúc này bọn cô nghe thấy nữ sinh trong lớp bắt đầu nghị luận, hơn nữa còn nói rất to: "Thực không hiểu nổi, cái loại nữ sinh này có cái gì tốt?"

"Nói đúng đó! Vừa nát lại còn ngốc nữa chứ."

"Nhìn qua giống như người không lờ với người lùn, giống thuốc quý và cỏ dại, tuyệt đối không xứng!"

Trong lòng Vũ Hàn cả kinh, không nghĩ tới các bạn học nữ trong lớp cũng ngưỡng mộ Hứa Khắc Bình, lại còn dùng lời nói chanh chua đến châm chọc cô. Nhưng mà... Cô vẫn nghe, hình như không có lời gì phản bác, thực bị thâm!

Lâm Mạnh Hi hừ lạnh một tiếng, đứng lên lớn tiếng nói: "Vũ Hàn, cậu cũng không nên để ý đám người nhảm chán này, bọn họ chính là không được như ý! Không có liên quan, đợi lát nữa chúng ta nói cho học trưởng Hứa Khắc Bình, cho anh ấy đến đây bảo vệ chính nghĩa, nhất định anh ấy sẽ khâu miệng những người đó lại."

Lời này vừa nói ra, phòng học lâm vào trầm mặc, vốn vẹn được đúng mười giây.

Tiếp theo, mỗi người đều quay đầu đi làm việc của mình, cũng không bàn tán chuyện của Hứa Khắc Bình và Vũ Hàn, ngược lại bắt đầu nói chuyện trên TV và truyện tranh mới nhất.

Dù sao tất cả mọi người không muốn chọc Hứa Khắc Bình, bởi vì là địch của đội trưởng đội bóng rổ, chẳng khác nào là địch với toàn đội bóng rổ!

Mặc dù trong lòng Vũ Hàn thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn khản

trương nhìn Lâm Mạnh Hi, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn cậu giúp mình giải vây, nhưng mình sợ cậu cũng bị bàn tán ..."

Lâm Mạnh Hi nhún vai nói: "Mình không sợ! Chẳng qua cậu nên giúp mình một việc, thì mình với cậu mới có thể cùng tiến cùng lùi, mình mới có cơ hội tiếp cận mục tiêu của mình!"

Vũ Hàn hiểu được "Mục tiêu" của cô ấy là học trưởng Cao Dụ Tường, lập tức gật đầu nói: "Cậu giúp mình nhiều như vậy, nhất định mình phải báo đáp cậu rồi, mình... mình sẽ tận lực giúp cậu tạo ra cơ hội." Nhất định cô phải làm chút gì báo đáp Lâm Mạnh Hi, bằng không thật sự rất ngượng ngùng!

Lâm Mạnh Hi nhìn cô, mỉm cười nói: "Mình phát hiện ưu điểm thứ đầu tiên của cậu, cậu thật thiện lương nha!"

Vũ Hàn nghe xong sững sốt, lập tức trào lên cảm giác ảm áp, "Cảm ơn."

Từ khi lên trung học, cuối cùng có một chuyện tốt xảy ra, cô gặp

được một người bạn tốt, hơn nữa bạn tốt biết được cái tốt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 3 (2)

Trong tiết học buổi sáng, khi từng thầy cô điểm danh đến Giang Vũ Hàn, cũng không nhận được nhìn cô một cái, có rất nhiều người ồ" một tiếng, lại lộ ra vẻ kinh ngạc soi mói cô.

Xem ra chuyện vào buổi sáng đã truyền tới tai giáo viên, Hứa Khắc Bình có tiếng tăm lan xa, nên các thầy cô đều sẽ tìm hiểu tình hình của anh.

Vũ Hàn đỏ mặt cúi thấp đầu, cái gì cũng không dám nói, toàn thân giống như phát sốt, không có sức lực.

Mà thầy giáo quốc ngữ Lâm Bác Vinh của bọn họ, khi nhìn thấy cô thì nở nụ cười, nói: "Buổi sáng hôm qua là Hứa Khắc Bình đưa em đến phòng học, buổi sáng hôm nay lại là cậu ta đưa em tới trường học, cậu ta đúng là một học trường dịu dàng quan tâm ha!"

Phải biết rằng bình thường, bốn chữ "Dịu dàng quan tâm" căn bản không thể dính tới vẻ mặt lạnh lùng của Hứa Khắc Bình, nhưng mà thầy giáo Lâm Bác Vinh lại cố ý nói ám muội như vậy, chính là ám chỉ quan hệ giữa Hứa Khắc Bình và Vũ Hàn không bình thường, khiến những nữ sinh khác chĩa ánh mắt oán hận vào Vũ Hàn.

Lâm Mạnh Hi không nhận được nữa đứng ra nói chuyện thay Vũ Hàn: "Thầy giáo, bởi vì học trường Hứa Khắc Bình đánh bóng vào Vũ Hàn, cho nên bạn ấy mới bị trọc chân, đương nhiên Hứa Khắc Bình sẽ phải có trách nhiệm với bạn ấy!"

Lâm Bác Vinh hí mắt cười nói: "Đó là chắc chắn, Hứa Khắc Bình rất có tiếng tăm, cậu ta sẽ phụ trách đến cùng!"

Trời ạ! Cuối cùng lời thầy giáo Lâm là cứu vớt cô hay hãm hại cô vậy? Vũ Hàn chỉ cảm thấy ánh mắt bốn phía càng thêm mãnh liệt!

Thật vất vả học xong khóa học buổi sáng, cuối cùng giữa trưa có thể nghỉ ngơi một chút, Bởi vì Vũ Hàn phải làm trực nhật, ăn xong cơm trưa sẽ đi đổ rác, Lâm Mạnh Hi lo lắng cô đi một mình, liền đề nghị muốn đi cùng cô.

"Nếu mình không đi cùng cậu, có thể cậu sẽ bị nữ sinh khác bao vây." Miệng Lâm Mạnh Hi nói như vậy, nhưng đột nhiên cảm thấy bụng hơi là lạ, "Hóng bét, hình như mình ăn đồ hư, thật xin lỗi, mình phải đi toilet một chuyến."

"Không có việc gì, tự mình có thể đi được mà." Đổ rác chỉ là việc nhỏ, không cần cậu phải đi theo, Vũ Hàn nghĩ rằng bản thân không có vô dụng như vậy?

"Phải cẩn thận mọi thứ đó!"

"Cậu yên tâm." Tuy nói thế, nhưng khi cô một mình tới công sau, vẫn có thể nhận thấy rất nhiều ánh mắt nhìn cô chăm chăm, còn có tiếng xì xào bàn tán cười nhạo.

Ôi, chẳng qua cô chỉ là học sinh mới tới, vì sao lưu lạc trở thành mục tiêu của mọi người chứ?

Sau khi vứt rác vào lò đốt xong, cô xoay người muốn rời khỏi đó, lại phát hiện phía sau có mấy chục nữ sinh, hơn nữa đều không mang ánh mắt tốt, luôn trừng mắt nhìn cô.

Một nữ sinh tóc nhuộm highlight cà phê tới gần cô hỏi, "Cô chính là Giang Vũ Hàn?"

"Vâng... Mấy người có chuyện gì sao?" Vũ Hàn cố gắng không để bản thân run sợ.

Nữ sinh nhuộm tóc cười vài tiếng, nhìn cô với ánh mắt khinh thường nói: "Chẳng qua chỉ là một con nhóc thôi!"

"Tóc xõa ra như cái tổ chim, thật tức cười!"

"Bộ dạng không có sắc đẹp vẫn còn chưa tính, lại còn mang bộ dạng ngu ngốc, nhìn đã thấy chán ghét."

"Cảm thấy thật ầu trĩ! Thực hoài nghi cô ta có phải là người thiên cổ không nữa?"

Vậy... Mấy nữ sinh đó tụ tập với nhau, chỉ vì muốn đã kích lòng tự tin nhỏ bé của cô thôi sao? Nhìn qua thấy họ khá trưởng thành nhưng không phải như vậy, cũng không thể tùy tiện xúc phạm người khác! Vũ Hàn thật sự rất muốn lớn tiếng phản bác, nhưng lại không thể nói bọn họ nói sai...

Nữ sinh nhuộm tóc lại mở miệng, hơn nữa nói đúng vào chỗ ngứa, "Nói tóm lại, căn bản cô cũng chỉ là vẹt con xấu xí!"

"Mấy người... Rốt cuộc... Muốn như thế nào?" Vẹt con xấu xí thì không có quyền lợi sinh sống sao?

"Lấy điều kiện của cô như vậy, hoàn toàn không xứng với Khắc Bình, khuyên cô vẫn nên thức thối một chút, không nên quần quít lấy Khắc Bình, cái hình ảnh này thật là khó coi, cô có biết không?"

"Cô cũng nên về soi gương đi, dựa vào bộ dạng cô thế này mà cũng muốn đứng bên cạnh anh ấy? Không khỏi hành hạ mắt chúng tôi!"

"Học trường Khắc Bình là của chúng tôi, cô đừng tưởng độc chiếm một mình!" Một nữ sinh năm hai nói.

Đến lúc này Vũ Hàn mới hiểu, những người này vì Hứa Khắc Bình mà đến. Ôi! Ba chữ Hứa Khắc Bình này, đã khiến đời cấp ba của cô như là ác mộng.

"Nhưng mà... Tôi... Tôi không có quần quít lấy anh ấy..." Rõ ràng là anh ta ra lệnh cho cô, cho tới bây giờ cô cũng không muốn gặp phải sóng lớn như vậy.

"Cái gì?" Nữ sinh nhuộm tóc quất to: "Ý cô là nói Khắc Bình tự đến chỗ cô? Cô không trang điểm, cô cho mình là thứ gì nào?"

"Làm sao học trường Khắc Bình có thể không có ánh mắt như vậy?"

"Rõ ràng là cô mặt dày mày dạn quần quít anh ấy, còn dám không thừa nhận!"

Nữ sinh nhuộm tóc hừ lạnh một tiếng: "Xem ra không cho cô một chút bài học là không được rồi."

"Oa, không cần..." Vũ Hàn thấy nữ sinh kia giơ tay lên cao, định đánh lên người mình, Vũ Hàn chỉ có thể đưa tay che mặt lại, hoảng loạn cúi đầu tránh né.

Nhưng ngay lúc sắp mất mạng, một bàn tay to ngăn lại, một giọng nói uy nghiêm truyền vào trong tai Vũ Hàn, "Dừng tay, Mấy cô đang làm gì vậy?"

Đây... Đây là tiếng của Hứa Khắc Bình! Cô được cứu rồi, nhưng mà... Cũng có khả năng tình huống này sẽ tệ hơn. Vũ Hàn ngẩng đầu nhìn, Hứa Khắc Bình đứng ở giữa cô và nữ sinh kia, nói với đám người đó.

"Em không sao chứ?" Hứa Khắc Bình giữ vai Vũ Hàn, hình như nhìn qua rất lo lắng cho cô.

"Em... em không sao." Vũ Hàn thấy anh như vậy liền quên mất phải nói gì rồi.

"Mấy người thật to gan!" Hứa Khắc Bình chuyển sang mắng đám nữ sinh

kia: "Là ai cho phép mấy người đánh người trong trường học? Là ai xúi bẩy, nói mau!"

"Khắc Bình, chúng tôi... Chỉ là là muốn giúp anh đuổi thứ đáng ghét này thôi!" Nữ sinh nhuộm tóc nói, trong nháy mắt giọng nói trở nên nũng nịu.

"Đúng rồi, chúng tôi biết nhất định anh rất chán ghét cô ta, nhưng lại ngại ngần không muốn xúc phạm cô ta, cho nên chúng tôi ra mặt giải quyết giúp anh!" Cái nữ sinh năm hai kia cũng phụ họa nói.

"Ai nói tôi chán ghét cô ấy hả?" Hứa Khắc Bình lạnh lùng hỏi.

"Này... Đây là tất nhiên! Bộ dạng cô ta bình thường vô vị như vậy, hơn nữa chỉ biết khiến anh gặp phiền phức, tuy rằng anh rất có trách nhiệm, nhưng nhất định là trong lòng anh cũng cảm thấy thật phiền phức!"

"Đừng chung với loại nữ sinh này, sẽ tổn hại đến hình tượng của anh!"

Lời nữ sinh đó nói càng lúc càng cay độc hơn, Vũ Hàn nghe được chỉ muốn té xỉu, chẳng lẽ không phải người đẹp, không đủ thông minh, thì nhất định phải chịu đối xử thế này sao? Cô cảm thấy bản thân thật oan ức.

Ai ngờ, phản ứng tiếp theo của Hứa Khắc Bình, là kéo bả vai Vũ Hàn, dùng hai tay vây cô trước ngực, nói với mọi người: "Mấy người nghe cho rõ ràng, là Hứa Khắc Bình tôi thích người con gái này, ai dám chạm vào một cọng tóc của cô ấy, tôi sẽ cho cả đội bóng rổ liều mạng với người đó! Nếu lại để cho tôi nghe thấy có người nói bậy về cô ấy, tôi sẽ đánh người kia rơi răng đầy đất!"

Lời này vừa nói ra, không chỉ khiến đám nữ sinh biến sắc, mà ngay cả Cao Dụ Tường và Lâm Mạnh Hi vội vàng đuổi tới, cũng đều ngây ngốc tại chỗ, không thể tin được hai mắt và lỗ tai mình, bỗng chốc bốn phía yên tĩnh như không bóng người.

Nhưng mà, người cảm thấy khiếp sợ nhất vẫn là bản thân Vũ Hàn, trước mặt cô là bộ ngực rậm chắc ấm áp của Hứa Khắc Bình, trong đầu là hưng lời tuyên bố của Hứa Khắc Bình, khiến cả người cô trở nên đần độn, không hiểu được nên phải cự quyết thế nào, phản ứng như thế nào.

"Này... Điều này sao có thể chứ?" Nữ sinh nhuộm tóc gần như bị đá kích lớn, sắc mặt trắng bệch.

"Không! Sẽ không, em không tin!" Có nữ sinh đã rơi lệ ào ào.

Giọng điệu Hứa Khắc Bình tràn ngập uy hiếp, "Lần này xem như mấy người vi phạm lần đầu, tôi miễn cưỡng không không thêm so đo, nhưng nếu như có lần sau, không cần nói các cô có là nữ sinh, tôi cũng lấy mấy người ra làm bóng đánh! Bây giờ lập tức rút ngay cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy mấy người nữa."

"A, trời ạ..." Nghe đến đó, cuối cùng nữ sinh nhuộm tóc té xỉu, được đám bạn bên cạnh cùng nhau khiêng đi.

Trong thoáng chốc sĩ khí của đám cận vệ sa sút, lại rơi xuống nước mắt hi mũi, được nhóm chị em nâng đỡ nhau về, yên lặng đau lòng rời đi.

Cao Dụ Tường và Lâm Mạnh Hi ở bên cứng ngắc nhìn sang đối phương, kinh ngạc và hoảng loạn trao đổi tin tức, "Học muội, hình như chúng ta không có nằm mơ mà?" Cao Dụ Tường lên tiếng hỏi.

Lâm Mạnh Hi nhéo nhéo gò má mình, "Hắn là không phải, nếu không sao nhéo không đau, hai người làm bộ mộng du?"

Lúc này Hứa Khắc Bình mới buông Vũ Hàn ra, hai tay nắm bả vai cô, cúi đầu lo lắng hỏi: "Em là đồ ngốc, có sao không?"

"Em... em còn tốt lắm." Chỉ là cả khuôn mặt đều đã đỏ ửng!

Cô vẫn không thể tin, làm sao Hứa Khắc Bình có thể thích cô? Không, ông trời không nên đối xử với cô như thế.

"Thực xin lỗi, vừa rồi tôi không thể không nói như vậy, nếu không về sau sẽ không đảm bảo an toàn cho em." Giọng nói Hứa Khắc Bình khô khan giải thích.

"Đó là... Lừa bọn họ sao?" Vũ Hàn nghe nói như thế, cũng không thể nói rõ là trong lòng cảm thấy giải thoát.

"Ừm." Hứa Khắc Bình gật đầu, lấy giọng điệu kiên quyết nói: "Về sau em cứ giả bộ làm bạn gái tôi, như vậy mới không có người bắt nạt em! Nếu không sẽ giống như chuyện lúc này, sẽ luôn gặp phải những chuyện như vậy."

Cô chỉ có thể sợ hãi hỏi: "Anh nhất định... Phải làm như vậy sao? Em, em không..." Cùng một người luôn mắng cô ngốc, vận mệnh của cô sẽ càng gặp ghênh sao đây?

"Không sai, trừ nó ra không có cách khác." Hứa Khắc Bình kiên quyết nói, giọng điệu nghiêm túc không tha cho Vũ Hàn.

"Làm ơn, tha cho tôi đi..." Vũ Hàn thật sự rất muốn khóc!

"Mà này, em có nghe tôi nói không đấy, đã quên buổi sáng tôi nói gì sao?"

Không, anh sẽ không nghiêm túc đâu? Làm sao anh có thể nhẫn tâm đánh mông

cô! Ôi, Vũ Hàn còn có thể thế làm gì? Chỉ suy yếu lên tiếng: "Nhớ ạ."

"Cứ quyết định như vậy, về sau em sẽ là bạn gái của tôi. Tôi sẽ bảo vệ em." Tiếp theo, ánh mắt Hứa Khắc Bình dời về phía Cao Dụ Tường và Lâm Mạnh Hi, "Mấy người đều nghe thấy rồi, phải giữ bí mật đó, còn phải giúp tôi chăm sóc em ấy biết không?"

Trời sinh Hứa Khắc Bình đã có khí chất sai khiến người khác, Cao Dụ Tường và Lâm Mạnh Hi ngoan ngoãn gật đầu.

"Được rồi, tôi đưa em về lớp học, về sau không được làm gì một mình, nghe rõ không?" Hứa Khắc Bình kéo Vũ Hàn, cô chỉ có thể để mặc hai chân, đi về cùng anh.

"Nghe rõ..."

"Lớn tiếng một chút! Chưa ăn cơm à?"

"Nghe rõ!"

Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, Cao Dụ Tường và Lâm Mạnh Hi yên lặng một lát, tiện đà liếc nhìn nhau, Cao Dụ Tường nói ra nghi vấn trong lòng, "Em cảm thấy... Cái này thật sự là đang diễn trò hay sao?"

Lâm Mạnh Hi lắc đầu, "Kịch giả tình thật, diễn giả thực làm, diễn như đời người, đời người như diễn!"

Cao Dụ Tường có chút đồng ý "Ừm" một tiếng, "Đại khái chỉ có Vũ Hàn sẽ bị lừa thôi?"

"Anh thấy... Cậu ta ăn hết Vũ Hàn rồi."

"Đây không phải là việc có thể diễn?"

"Chúng ta mỗi mắt mong chờ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 4 (1)

Đến đây với ta

Dựa vào trong ngực ta mà khóc

Bọn họ nói con gái khóc chính là ca hát

Từng giọt từng giọt thay phiên nhau

Nhưng vì sao người thích dựa tường

Mà không muốn dựa vào vai ta

Khiến nó trở thành cái đầu duy nhất được dựa vào

***

Trong giờ học buổi chiều, mỗi một giờ lên lớp đều có người tụm lại chen chúc nhau tại cửa phòng học lớp 7, không vì cái gì khác, cũng chỉ vì muốn thấy mặt mũi của Giang Vũ Hàn ra sao.

"Nghe nói Hứa Khắc Bình trước mặt mọi người nói thích cô ta!"

"Trời ạ —— cái này còn đáng sợ hơn với ngày tận thế!"

"Này, mấy người không muốn sống nữa sao? Nếu như bị anh ấy nghe được, mấy người chết chắc."

"Vớ lại! Bây giờ ai cũng không thể thảo luận về cô ta, nếu không sẽ thành kẻ thù cả hội bóng rổ!"

"Làm sao bây giờ? Vẫn chuyển mục tiêu qua người của Cao Dụ Tường đi?"

"Thật đáng tiếc quá! Mình thật sự không muốn bỏ qua cho cô ta. . . . ."

"Vậy thì đoạt lại Hứa Khắc Bình đi, cũng chưa hẳn là không thể!"

Lọt vào tai Vũ Hàn, đều là những lời bàn luận chói tai, cô nghe thấy chỉ muốn sụp đổ, may mắn còn có Lâm Mạnh Hi ở bên cạnh cô, vẫn toe toét cười, đem tất cả trở thành trò cười.

"Nếu bọn họ biết đây chỉ là diễn trò, không biết sẽ như thế nào?" Lâm Mạnh Hi nhỏ giọng nói.

Vũ Hàn thở dài, "Mình cũng không biết nữa, đại khái bọn họ sẽ hận mình đến thấu xương?"

"Vũ Hàn, mình hỏi cậu một vấn đề, cậu. . . . . Thật sự cảm thấy học trường đang diễn trò sao?"

"Đúng vậy, anh ấy hung dữ ra lệnh cho mình như vậy" Bây giờ cô nhớ tới vẫn còn có loại áp bức chết người.

Lâm Mạnh Hi cười vô cùng thần bí, "Mình lại cảm thấy, hai người trời sinh một đôi đó!"

"Có ý gì?" Hợp chỗ nào chứ? Không phải mọi thứ đều không xứng sao?

Lâm Mạnh Hi nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Vũ Hàn, liền không thể nhịn được muốn trêu chọc cô, "Không nói cho cậu! Dù sao sẽ có một ngày cậu phát hiện ra, còn mình —— phải từ từ xem vở kịch này!"

Cuối cùng tiếng chuông tan học vang lên, tất cả mọi người lao nhanh ra khỏi phòng học.

Mà Vũ Hàn nghĩ tới còn phải đi đến gặp anh, da đầu bắt đầu tê dại, để cho người nhất gan như cô không khỏi nghĩ muốn chạy trốn. . . . .

Lâm Mạnh Hi vác cặp sách lên nói với cô: "Đi thôi, chúng ta đi tới sân vận động! Cậu tìm Hứa Khắc Bình, mình tìm Cao Dụ Tường."

Vũ Hàn lại lắc đầu một cái, "Mạnh Hi, mình không muốn đi, cậu có thể . . . . . nói với hội trưởng Hứa Hứa Khắc Bình. . . . . Nói mình không thoải mái. . . . . Cho nên mình về nhà trước."

Lâm Mạnh Hi nhướn lông mày, "Cậu dám?"

"Tớ xin cậu đó, tớ thấy anh ấy, tớ thấy anh ấy. . . . . Dạ dày cũng cảm thấy đau. . . . . Quả thực muốn rút gân rồi." Vũ Hàn nhìn cô đáng thương nói.

"Được rồi, mình sẽ nói giúp cậu, nhưng kết quả thế nào mình không chịu đâu đấy!" Lâm Mạnh Hi cười quý dẻ, bởi vì trong đầu cô đã xuất hiện hình ảnh thú vị.

Vũ Hàn nhất thời trút được gánh nặng, "Cám ơn, cậu thật tốt với mình, ngày mai mình mang bánh quy nướng tới cho cậu."

"Đồng ý! Cậu muốn trốn thì trốn nhanh đi, miễn cho đến lúc đó đi được nửa đường rồi bị chặn lại!" Lâm Mạnh Hi vung tay lên với cô, rồi lanh lợi chạy ra khỏi phòng học.

Nhìn bóng lưng Lâm Mạnh Hi, Vũ Hàn cảm thấy Lâm Mạnh Hi thật hoạt bát, dừng cảm lại xinh đẹp, mới xứng với những nam sinh xuất sắc như Hứa Khắc Bình và Cao Dụ Tường, về phần cô, vẫn nên lẩn trốn thật xa thì hơn.

Cô một mặt đi ra khỏi phòng học, một mặt cúi đầu trầm tư, mặc dù đầu óc của cô không được linh hoạt, nhưng dù cô nghĩ như thế nào cũng không muốn phải giả bộ làm bạn gái của Hứa Khắc Bình, dù sẽ được hưởng lợi trong trường trung học, nhưng cũng làm cho học sinh nữ hận cô nhiều hơn! Nhưng thật kỳ lạ, tại sao đang yên ổn thì Hứa Khắc Bình lại kiên trì muốn làm vậy?

Nói không chừng, chẳng qua anh thấy cô dễ bắt nạt, cố ý làm như vậy, mới có cơ hội trêu chọc cô!

Haiz, đây là cuộc sống bi thảm thế nào, không phải cô bị thân bỏ rơi sao?

Sau khi chân thấp chân cao đi ra khỏi cổng trường, mất cả chân Vũ Hàn bắt đầu đau đớn, cô không thể làm gì là đứng ở phía ven đường nghỉ ngơi một chút, nhưng cô cũng không dám dừng lại bao lâu, để tránh giống như lời Lâm Mạnh Hi nói, bị Hứa Khắc Bình chặn lại nửa đường! Cô cũng không dám tưởng tượng tới tình huống đó, nhất định cô sẽ bị anh bắt lại đánh đòn.

Cảm giác đỡ đau hồi phục một chút, cô lại bắt đầu đi về phía trước, trong lòng vẫn còn nói mình gắng lên, chỉ cần hơn 10 phút nữa là về đến nhà, nhất định mình sẽ làm được!

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, trong khi cô đang tự cho mình cố gắng, đột nhiên có bàn tay nắm lấy vai cô, cho dù cô không có quay đầu lại, cũng có thể cảm nhận được đó là Hứa Khắc Bình.

Cái gọi là cảm giác cường đại chính là thế này!

"Hội trường. . . . ." Cô cố lấy dũng khí quay đầu lại, muốn giải thích với anh.

Nhưng mà vừa nhìn thấy mặt anh, cô lại không thể nói ra lời, bởi vì Hứa Khắc Bình luôn luôn bình tĩnh, giờ phút này đầu đầy mồ hôi, không ngừng thở dốc, hơn nữa trong mắt cho chút gấp gáp hoảng loạn, hoàn toàn không giống như anh bình thường.

Cô thấy vậy không nhịn được hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Hứa Khắc Bình không ngừng thở dốc, cuối cùng mở miệng nói: "Lâm Mạnh Hi nói với tôi, thân thể em không thoải mái, mà thân thể đã không thoải mái lại còn về nhà một mình? Nếu đi tới nửa đường té xỉu thì sao, hoặc là đi sai chỗ thì sao bây giờ? Em thật ngu ngốc, lại không có gọi tôi đưa em về, ngộ nhờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi phải nói với ông nội bà nội của em thế nào?"

"Em . . . . . Thật xin lỗi. . . . ."

Anh lại không phải vì cô không tới sân vận động mà tức giận, ngược lại để ý tình trạng thân thể của cô, nói không chừng. . . . . Anh là một người có lòng. . . . . Là cô hiểu lầm sao?

"Rốt cuộc không thoải mái chỗ nào, nói mau!" Anh lắc lắc bả vai cô.

Khi anh nhìn gần, cô cũng không dám nói dối, "Thật ra thì. . . . . Em cũng không phải không thoải mái, chỉ là em cho rằng. . . . . Em về nhà một mình. . . . . Có vẻ tốt hơn."

"Cái gì?" Quả nhiên, trong mắt Hứa Khắc Bình phun ra tia lửa, "Em mới nói tôi vừa lo lắng vô ích hay sao?"

"Thật xin lỗi, em chỉ là. . . . . Không muốn tăng thêm phiền toái cho hội trường, hơn nữa. . . . . Em cũng không muốn giả bộ làm bạn gái hội trường." Về mặt Vũ Hàn vô tội nói với anh.

"Không được!" Giọng nói Hứa Khắc Bình trở nên lạnh lẽo, có loại khí thế đe dọa lòng người.

"Hội trường. . . . .Em xin anh đó. . . . . Em thật sự sợ những nữ sinh kia."

"Đồ ngốc, cũng bởi vì như vậy, em cần phải giả bộ làm bạn gái của tôi! Có tôi bảo vệ em, em mới có thể không bị bắt nạt, chẳng lẽ em còn không hiểu hay sao? Tôi nói như vậy, nhất định chuyện này em phải nghe lời của tôi! Từ ngày hôm qua em bắt đầu đụng vào tôi, em chính là phiền toái của tôi rồi, bây giờ muốn thay đổi cũng không còn cách."

Vũ Hàn nghe anh nói xong, không lời đáp lại, chỉ có thể cắn chặt đôi môi run rẩy, đột nhiên cảm thấy muốn khóc, nước mắt ứa khuất cũng nhanh chảy ra.

"Không cho phép khóc! Em suốt ngày động chút là khóc, làm sao người nhà yên tâm? Thật là một đứa trẻ phiền toái." Dù lời anh có chút khắt khe, lại dịu dàng lau đi những giọt nước mắt.

Vũ Hàn cố gắng thu hồi nước mắt, nhưng vẫn không cẩn thận chảy ra, đều bị anh dùng ngón tay lau đi. Điều này khiến cô cảm thấy là lạ, trong bụng có loại thương tiếc ảm áp, nhưng rõ ràng anh hung dữ như vậy!

"Bây giờ hãy về cùng tôi, tôi không thể không dạy dỗ em"

Khi anh kéo tay cô muốn cô đi theo, thì lại phát hiện bộ dáng đi bộ của cô hết sức vất vả, lòng mày thanh tú nhú lại, liền hỏi: "Em đau chân?"

"Vâng." Cô khẽ gật đầu, muốn khóc lần nữa.

"Em bị cảm sao? Tại sao không nói cho tôi?" Anh xoay người không tốn chút sức bế ngang cô lên, cố định ở trước ngực mình

Vũ Hàn đột nhiên bị ôm cách xa mặt đất, nhịp tim nhanh chóng tăng nhanh, đầu cũng cảm thấy mơ màng, "Oa —— hội trường —— không muốn! Em sợ ngã xuống."

"Không muốn ngã thì phải nắm chặt lấy tôi!" Hứa Khắc Bình giống như cố ý trừng phạt cô, còn cố ý ôm cô thật cao.

Vũ Hàn không dám phản kháng, chỉ có thể vòng hai tay lên cổ anh. Sao vừa rồi cô lại cho rằng anh có lòng chứ? Bây giờ nhìn anh quả thực giống như ma quỷ, cặp mắt phát ra tia sáng khác thường, thật là dọa người đó!

"Tại sao em nhẹ như vậy?" Anh phản đối nhún mày.

"Em . . . . . Em cũng không có cách!" Tại sao đều cứ trách cô mọi thứ chứ!

"Về sau ăn nhiều một chút, nghe không?"

Vũ Hàn bắt đầu cảm giận bất bình, không nhận được trả lời một câu, "Ai cần anh lo!"

Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, cô liền hối hận, bởi vì anh dùng ánh mắt băng giá có thể khiến cho người khác cảm thấy lạnh lẽo trừng cô, "Tôi có vừa nghe lầm hay không? Em nói lại lần nữa xem!"

"Em . . . . . Em nói . . . . . Em nghe thấy rồi!" Cô chỉ đành ngoan ngoãn đổi lời.

Sau đó, phản ứng của Hứa Khắc Bình lại khiến cho cô sợ hết hồn, bởi vì anh lại lộ ra nụ cười chân thực, thay đổi khí chất lạnh lùng, cười giống như ánh sáng mặt trời, còn khen cô một câu: "Tiểu ngu ngốc, coi như em thông minh!"

"Oe. . . . . Cám ơn." Nụ cười bây giờ của anh thật là làm cho người ta mê hoặc, cô lại còn ngơ ngác nói cám ơn.

Loại không khí này thật kỳ quái! Vũ Hàn không thể nói ra cảm giác trong người, giống như sinh ra cái gì đó kỳ lạ!

Vừa tới sân vận động, bộ dạng Hứa Khắc Bình ôm Vũ Hàn, lập tức khiến cho tất cả mọi người ở đây ảm ỉ! Kêu lên sợ hãi, cười đùa, gọi quý, liên miên không dứt, nhiều tiếng thán thiết!

Hứa Khắc Bình nhún mày nhìn quanh bốn phía, chỉ hung dữ nói một câu: "Lại ảm ỉ? Tôi sẽ nhét bóng rổ vào miệng của mấy người!"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người che miệng, đến hô hấp cũng không dám lớn tiếng, bốn phía giống như nghĩa địa yên tĩnh.

Bây giờ Vũ Hàn rất đồng tình với mọi người, hi vọng sau khi bọn họ về nhà sẽ hết sợ hãi, tránh cho nửa đêm mơ thấy ác mộng.

Hứa Khắc Bình ôm Vũ Hàn đến khu nghỉ ngơi của sân bóng rổ, giống như đang đặt em bé lên trên ghế ngồi, sau đó ngồi cạnh nói với cô: "Em ngồi ở đây, không cho phép chạy loạn, nghe không?"

Bởi vì mọi thứ yên tĩnh, lời này không chỉ Vũ Hàn nghe được, mà tất cả những người ở đây đều nghe được.

Cô nhỏ giọng nói với anh: "Em đã biết."

Hứa Khắc Bình gật đầu một cái, nói một tiếng: "Ngaoan."

Vươn xoa tóc của cô, động tác này rất dịu dàng khiến cho Vũ Hàn kinh ngạc, những cô gái khác thì mang biểu tình ghen tỵ thờ dài.

Sau đó ah kẻ sát lỗ tai cô, chỉ có cô nghe được nói: "nếu như không nghe lời của tôi, nhất định sẽ bắt em lại đánh đòn, coi như toàn bộ mọi người đang nhìn cũng vậy."

Bộ dạng thân mật kia khiến cho người khác hiểu lầm anh đang nói lời thân mật với cô, nhưng chỉ có Vũ Hàn là ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ không thể nói ra, chỉ có thể cảm giận nhẫn nhịn gật đầu một cái.

Hứa Khắc Bình hài lòng mỉm cười, không có cảm thấy người khác đang nhìn chăm chú, anh đã thành thói quen được người ngưỡng mộ. Sau khi anh sắp xếp cho Vũ Hàn, liền quay lại chỗ đội bóng rổ, cảm bóng rổ nói với đội viên: "Năm nhất bắt đầu dẫn bóng vào rổ, năm hai, năm ba sẽ cùng tranh tài."

Nhưng từng đội viên đều ngây ngốc ở đó, không biết rốt cuộc đây là tình huống gì, cho đến khi Hứa Khắc Bình ném bóng vào họ, mới cùng "Oh!" một tiếng khôi phục thần trí, bắt đầu nhập cuộc tranh bóng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 4 (2)

Tiểu điểm của những người trong sân lại trở về đội bóng rổ, bởi vì bọn họ thi đấu mà cao giọng hô hào, kích động toàn trường. Nhưng tâm mắt của Giang Vũ Hàn quét tới quét lui, chính là không muốn nhìn thấy Hứa Khắc Bình.

Ở trước mặt người khác anh liền giả bộ thân sĩ, còn thâm tình chân thành đối với cô, nhưng mà khi ở cùng một chỗ với cô, cũng ra sức bắt nạt cô, căn bản là một người hai mặt! Trong ngoài không đồng nhất, đáng ghét nhất.

Nếu không phải vì anh, làm sao cô có thể luân lạc tới trình độ này? Ai bảo anh là Bạch Mã Vương Tử của nữ sinh toàn trường, lại hết lần này tới lần khác muốn tới chọc cô gái bình thường là cô? Tại sao phải giả bộ làm bạn gái của anh, mỗi một chuyện đều phải nghe lời anh nói?

Mặc dù vừa mới bắt đầu là cô đụng vào anh, là cô phá hỏng áo somi trắng của anh, do cô quá ngốc nên mới có thể bị bóng đập vào, nhưng cho tới bây giờ cô không có ý trở thành tình địch nữ sinh toàn trường! Bây giờ khá tốt, cô bị anh độc chiếm, lại không thể cự tuyệt, còn phải tiếp nhận ánh mắt phần hận của mọi người, rốt cuộc cô đã làm chuyện gì không thể tha thứ?

Lúc nghỉ ngơi giữa trận, Hứa Khắc Bình đỏ mặt hỏi toàn thân đi tới trước mặt cô, vươn tay nói: "Cho anh khăn lông." Cái dáng vẻ kia giống như bọn họ đều làm hàng ngày.

Vũ Hàn càng nghĩ càng giận, biu môi nói: "Em không biết anh tự lấy đi."

Bởi vì mỗi người ở đây đều đang lắng nghe cuộc đối thoại của họ, khi cô vừa nói xong, mỗi nữ sinh đều phát ra tiếng nghiêng răng ken két, trong lòng hân hoan: "Đây chính là cơ hội mà chúng tôi tha thiết mơ ước, cô ta lại dám trả lời như thế, nhất định sẽ bị ném xuống mười chín tầng Địa Ngục !

Bất ngờ là Hứa Khắc Bình không có tức giận, ngược lại tự mình cầm lấy khăn lông màu xanh, nhưng không phải dùng trên người mình, ngược lại vòng lên cổ của Vũ Hàn, giống như phủ thêm khăn quàng cổ cho cô vậy.

Sau đó anh lại ngồi xổm xuống trước mặt cô, kéo khăn lông ra lau trán, tiến tới gần mặt cô nói: "Chính là cái này, biết chưa?"

Rõ ràng là anh cố ý! Nhìn anh gần sát như vậy, tư thế hai người giống như muốn hôn, khiến cho mặt của Vũ Hàn đỏ lên, chỉ có thể không được tự nhiên nói: "Ừ."

Hứa Khắc Bình không muốn bỏ qua cho cô, ánh mắt thâm trầm nhìn cô chăm chăm, "Anh muốn uống nước."

Uống nước thì uống nước, làm gì nhìn người ta như vậy? Ghét! Vũ Hàn nhìn xung quanh một lát, cầm lấy cái bình nước màu xanh. "Là cái này sao?"

Hứa Khắc Bình gật đầu một cái, "Mở ra, bên trong có ống hút."

Điều này cũng muốn người ta phục vụ? Cũng không phải là đứa trẻ! Tuy Vũ Hàn không muốn, nhưng mà không muốn mình lại dính vào tình huống khó xử, liền mở bình nước, lấy ống hút ra, "Cầm đi."

"Đút cho anh uống."

Cái gì? Vũ Hàn cảm thấy đây đã là giới hạn nhẫn nại lớn nhất của cô rồi ! Cho dù cô là con vịt con xấu xí, là người nhất gan, nhưng cũng không thể chịu được nhiều lần bị trêu đùa như vậy! Căn bản là Hứa Khắc Bình không muốn giúp cô, nói không chừng anh chỉ muốn tìm một nô lệ thôi!

"Không muốn." Cô đột nhiên đứng lên nói.

"A - - "

Nữ sinh toàn trường đều phát ra tiếng kêu ai oán, đối với Giang Vũ Hàn là vừa ghen tị lại muốn cướp đoạt, nhưng càng tức giận hơn là cô lại không hiểu phong tình như thế, không biết thỏa mãn, không thể tha thứ!

Hứa Khắc Bình cũng đứng lên, cúi đầu nhìn chăm chăm cô, cái cảm giác áp bức đè lên trên người cô. "Em nói cái gì?" Bàn tay to lớn của anh lại mon trón mái tóc xoăn của cô, khiến cả người cô run lên.

"Em nói - - em - - không muốn." Cô như đang hờn dỗi.

Mà hành động tiếp theo của Hứa Khắc Bình, càng khiến cảm mọi người đều dính xuống trước ngực. Kinh ngạc áp úng không thể thành lời, bởi vì anh lại cúi người cầm lấy khăn lông, che phủ đầu hai người, còn ôm Vũ Hàn vào trong lòng, từ bên ngoài nhìn vào, quả thực giống như bọn họ đang hôn nhau.

Ở trong khăn lông màu xanh, rốt cuộc bọn họ đang làm gì? Mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, nhưng vẫn chỉ có mình đương sự mới biết.

Vũ Hàn mở to hai mắt nhìn anh, trái tim đập thình thịch thật nhanh, "Học trưởng, xin anh đừng..." Cô không muốn nụ hôn đầu tiên của bản thân phát sinh ở dưới tình huống như vậy, van xin anh, ông trời ơi!

Trong mắt Hứa Khắc Bình xuất hiện thần sắc xảo quyết, "Đây là xử phạt hành vi chạy trốn của em. Nếu bây giờ em lại không hợp tác với tôi, không diễn hết trận này, anh sẽ thật sự hôn em."

"Được, được, em đã biết!" Cô không muốn lấy nụ hôn đầu tiên ra làm tri phí, đành lập tức đầu hàng.

Khỏe miệng Hứa Khắc Bình lại hiện lên mỉm cười khó có được, có vẻ cực kỳ mê người, Vũ Hàn nhìn thấy có chút choáng váng, chỉ mơ hồ nghe được anh nói: "Tất cả điều này vì tốt cho em."

"Nào có người... Giống như anh vậy?"

Anh nhếch lông mày anh tuấn nói: "Đương nhiên không có, người giống anh như vậy, chỉ một là đủ rồi." Nói xong anh còn đặt một nụ hôn trên trán cô, khiến cô lập tức hít vào một hơi.

Thật vất vả, cuối cùng anh xốc khăn lông lên, khiến tất cả mọi người xung quanh vừa ghen, vừa hận, lại cảm thấy giống như kết thúc một giấc mộng mỹ lệ.

Cuối cùng Vũ Hàn biết ngoan, vâng lời để sát bình nước tới trước mặt anh, anh vươn bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, một bên ồng nước, một bên ý vị thích thú nhìn cô. die!ndan!le!quy!don-Mèo Hoang

Không biết anh lại muốn làm gì nữa? Cô bất an đoán.

"Em cũng uống một ngụm đi." Hứa Khắc Bình đột nhiên nói như vậy.

Không chỉ có nữ sinh ở đây muốn khóc, mà cô cũng muốn khóc, cô phải làm sao đây.

Bị buộc đến mức này sao? Cô vẫn là thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên, vì sao cô lại phải uống thứ mà anh đã uống qua chứ? Cô một lần yêu đương cũng chưa từng có đó!

"Nhất định phải thế sao?" Cô sợ hãi hỏi.

"Uống." Anh hoàn toàn không cho người ta thương lượng đường sống.

Anh đưa ống hút đến bên môi cô, cô chỉ cố kiên trì hút một hơi, uống vào thứ lước lạnh lạnh, nhưng... Chỗ này là chỗ anh vừa mới uống qua, nói như vậy, không phải nụ hôn đầu tiên của cô "Trực tiếp" hiển ra ngoài sao?

Tưởng tượng đến vậy, đôi môi của cô hình như đã nhìn không tới "Hi vọng" gì rồi...

Sau khi nghỉ ngơi xong, Hứa Khắc Bình mới buông cô ra, cả người lại mạnh mẽ chơi bóng.

Làm sao bây giờ? Nhìn tất cả ánh mắt nữ sinh giống như mũi tên phóng tới, như vậy sau này, cuộc sống trung học của cô chỉ còn đen tối, mà không còn màu sắc rực rỡ rồi...

Vừa lúc này Lâm Mạnh Hi chạy đến bên cạnh cô, cười đến túi bụi nói: "Quả nhiên trò hay liên tục, đặc sắc vô cùng! Khiến người ta không thể tự kiềm chế, say mê thật sâu!"

"Mạnh Hi... Minh... Minh rất muốn khóc!" Vũ Hàn ôm đầu, hiện tại thật muốn trực tiếp ngã xuống địa ngục.

"Ha, Cậu làm trò! Mỗi người nữ sinh đều ước được như cậu, thật là!" Lâm Mạnh Hi cố ý muốn trêu cô, còn đẩy đẩy cánh tay cô.

"Cậu biết rõ rành rành..." Cô mang chút oan ức nói.

"Cái gì mình cũng không biết, nhất là vừa rồi hai người làm truyện gì trong khăn lông, mình thật sự muốn biết nha, Lâm Mạnh Hi ghé vào bên tai cô hỏi

"Cái gì cũng chưa làm mà!"

"Gạt người!" Lâm Mạnh Hi trừng lớn mắt.

"Chẳng qua anh ấy muốn mình hợp tác với anh ấy, diễn trò thật tốt mà thôi."

Về mặt Lâm Mạnh Hi thất vọng, "Nhàm chán, mình còn tưởng rằng có cái KISS nhiệt tình chứ!"

"Mạnh Hi!" Vũ Hàn bĩu môi.

"Này, nghiêm chỉnh mà nói, bây giờ cậu vẫn còn cảm thấy học trưởng vẫn đang diễn trò hay sao?"

"Đương nhiên rồi, hơn nữa anh ấy rất biết diễn đó, khiến cho mình cũng phia sợ ngây người."

Mạnh Hi nghe vậy sùng sốt, đối với việc Vũ Hàn chậm chạp thì bội phục sát đất. "Cũng thật mệt mỏi khi có người ngốc nghếch như vậy, thì mới có thể suy nghĩ thế."

"Tại sao mình là đứa ngốc?" Vũ Hàn chẳng biết tại sao hỏi.

"Chính là đứa ngốc thì mới có thể không hiểu vấn đề." Lâm Mạnh Hi cố ý không trả lời cô, còn vòng vo quanh câu chuyện, "Này, cậu nói mình làm sao bây giờ? Hiện tại có nhiều nữ sinh chuyển mục tiêu sang người học trưởng Cao Dụ Tường, tiền đồ của mình thật ảm đạm!"

Trong sân, Cao Dụ Tường vẫy tay với đám nữ sinh hoan hô anh ta, nụ cười sáng lãng anh tuần mê đảo mọi người, Vũ Hàn nhìn mà lo lắng cùng Lâm Mạnh Hi, "Mình phải giúp cậu thế nào đây?"

Lâm Mạnh Hi nâng hai gò má than thở, "Trước mắt tạm thời không cần, bởi vì mình cũng không nghĩ ra phương pháp gì cả! Chẳng qua trước hết không cần nói cho bất kỳ ai, mình không hy vọng mình bị anh ấy coi là nữ sinh ngưỡng mộ, như vậy chắc chắn anh ấy sẽ không liếc mắt nhìn mình." Mạnh Hi kiêu ngạo, cô không cho phép loại chuyện đó phát sinh.

Thấy Lâm Mạnh Hi khó có được tinh thần sa sút tinh, Vũ Hàn khẽ ngăn ra, ngay sau đó quyết định, nhất định cô phải giúp Lâm Mạnh Hi chuyện này, như vậy mới xem như là bạn tốt!

Thời gian luyện bóng kết thúc, Hứa Khắc Bình và Cao Dụ Tường cùng đi tới chỗ Vũ Hàn và Lâm Mạnh Hi.

Vũ Hàn dưới ánh mắt thúc giục của Hứa Khắc Bình, ngoan ngoãn đưa khăn lông và bình nước lên, bởi vì cô cũng không muốn lại bị khăn lông che lại, hơn nữa còn phải tiến sát gần mặt anh! Bây giờ, cô so với ai khác cũng biết chống cự hoàn toàn vô dụng.

Cao Dụ Tường nhìn mà huyết sáo, "Khắc Bình, cậu đừng được tiện nghi mà lại khoe mẽ!"

"Đừng dài dòng." Hứa Khắc Bình không thèm để ý chút nào lời anh ta nói.

"Haiz, thật là khiến người ta hâm mộ đó! Mình không biết năm nào tháng nào thì mới có thể hưởng cái phúc này?" Cao Dụ Tường ngửa mặt lên trời thở dài nói. Thật ra thì bây giờ anh muốn tìm một người bạn gái là dễ như trở bàn tay, đáng tiếc lòng của lãnh tử không muốn yên ổn lại.

Nghe nói như thế, thần sắc Lâm Mạnh Hi không khỏi ảm đạm xuống.

Tình hình này chỉ có Vũ Hàn nhìn ra được, cô yên lặng quyết định trong lòng, nhất định phải giúp Lâm Mạnh Hi đạt được nguyện vọng.

Khi về nhà, Hứa Khắc Bình đạp xe đạp như bình thường, đưa Vũ Hàn về nhà.

Vốn Vũ Hàn vẫn ngồi yên tĩnh phía sau, đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: "Cho hỏi. . . . . Cho hỏi anh biết học trưởng Cao Dụ Tường. . . . . Thích. . . . . Cô gái như thế nào không?"

"Két." Xe đạp đột nhiên dừng lại, phát ra tiếng phanh xe.

Hứa Khắc Bình quay đầu lại, về mặt trên mặt đóng băng giống như lá tuyết lạnh, mặc dù đây là mùa hè tháng chín. Vũ Hàn lại cảm thấy trong lòng lạnh lên.

"Em hỏi cái này làm cái gì?" Trong mắt anh có sự tức giận.

"Em. . . . . Em chỉ muốn. . . ." Cô nhớ tới không thể tiết lộ bí mật của Lâm Mạnh Hi, liền thuận miệng nói: "Đột nhiên. . . . . Muốn biết mà thôi."

Hứa Khắc Bình đạp xe đạp vào con hẻm nhỏ, trước sau không có bóng người, Vũ Hàn bắt đầu có chút sợ.

"Em lại muốn biết cậu ta thích loại cô gái nào!" Hứa Khắc Bình lại trách cứ cô.

"Học trưởng. . . . . Anh làm sao vậy?"

Cô vẫn ngồi ở chỗ ngồi phía sau, nhưng Hứa Khắc Bình đã xuống xe, hai tay chống đỡ hai bên vách tường sau cô, từ trên cao nhìn xuống cô, cả người cũng không bình thường, giống như tán ra thú tính đàn ông nguy hiểm.

"Em muốn biết chuyện của Cao Dụ Tường, tại sao?" Câu hỏi của anh rất bình thường, thế nhưng giọng nói cũng rất kỳ lạ.

"Em. . . . . Coi như em không có hỏi là được." Lưng của cô đã dựa hẳn vào tường, bắt đầu phát run.

"Không được, em cần phải trả lời tôi."

"Không, em không thể nói cho anh biết!" Cô liều mạng lắc đầu, vì Lâm Mạnh Hi, nhất định cô phải bảo vệ bí mật này!

Cuối cùng cơn giận của anh bộc phát, "Em thế mà vì cái tên kia!"

Anh dùng lực nắm lấy bả vai cô, lập tức làm đau cô.

"Học trường . . . . . Rất đau. . . . . Không muốn. . . . ." Sức lực của anh thật lớn, cô nghĩ thầm nhất định mình sẽ bị bóp nát mất.

"Sợ đau thì nói cho anh biết!" Ánh mắt Hứa Khắc Bình giống như muốn đánh người vậy.

"Anh. . . . . Không cần đánh em mà. . . . ." Truyện được edit tại Dien!danlequydon.com

Một trận nước mắt dâng lên, cuối cùng cô không nhịn được khóc, mấy ngày nay chịu sự lo sợ mà vô cùng ủy khuất, đúng lúc này hóa thành nước mắt.

Nước mắt cô trong suốt khiến Hứa Khắc Bình sùng sốt một chút, ngay sau đó buông lỏng bả vai của cô, nhưng mà lại ôm lấy cô từ trên yên, ôm chặt cô vào trong ngực mình.

"Đưa ngực, ngoan nào. . . . . Đừng khóc, anh sẽ không bắt nạt em."

Lấy chiều cao 1m55 của cô, bị ôm như vậy dĩ nhiên hai chân cách xa mặt đất, nhưng cô cũng không có cảm thấy sợ, bởi vì có lực cánh tay anh, quần trật người cô lại, thân thể của anh vừa khỏe mạnh, giống như một nơi tránh gió an toàn, khiến cô quên mất mình có chứng sợ độ cao .

"Học trường, anh đối với em . . . . . Thật là xấu, em không muốn giả bộ làm . . . . . Bạn gái của anh."

"Không được, chúng ta đã đến đến nước này, không thể quay đầu lại."

anh nhẹ nhàng vuốt phần lưng cô nói.

"Không muốn, em không muốn như vậy, " Cô bắt tri bắt giác làm nũng.

"Nghe lời, đừng khóc, anh sẽ bảo vệ anh, anh sẽ không làm em tổn thương."

Không biết tại sao, tâm tình của cô theo nước mắt chảy ra, giống như cũng nhẹ nhõm nhiều, không hề cảm thấy u buồn nữa. Mà Hứa Khắc Bình nhẹ nhàng dụ dỗ cô, càng làm cho cô như tắm gió xuân, nước mắt cũng chậm chậm ngừng rơi.

"Em đã muốn biết, anh nói cho em biết! Cao Dụ Tường thích nhất cô gái thông minh, có tính khiêu chiến, lạt mềm buộc chặt, để cho cậu ta bị nghiêng đổ, như vậy cậu ta mới cam tâm từ bỏ thân phận công tử đào hoa."

Vũ Hàn nghe vậy có chút ngây người, "Làm sao anh. . . . . lại đồng ý nói cho em biết?"

Hứa Khắc Bình bày ra vẻ mặt không có cách nào, "Ai kêu em lại khóc như vậy? Anh sợ chung quanh đây ngập nước!"

"Anh. . . . ." Vũ Hàn nghe được anh đang nói đùa, "Anh giễu cợt em!"

Hứa Khắc Bình khẽ mỉm cười, "Đúng vậy, là anh giễu cợt em, như thế nào?"

Mặc dù cô không có cam lòng, nhưng đối mặt với bản thân, thể lực, đầu óc cũng không tốt như Hứa Khắc Bình, bây giờ cô cũng không thể làm thế nào, chỉ có thể bủi môi, dầy dầy lồng ngực anh nói: "Em không thêm nghe anh nói nữa, buông em ra!"

Trong mắt Hứa Khắc Bình có chút nan giải, "Đợi một chút, anh chỉ hỏi em một vấn đề. Về chuyện của Cao Dụ Tường, em là hỏi cho mình? hay là hỏi người khác?"

"Đương nhiên là người khác nữa!" Cô không chút suy tính nói ra, vừa nói ra khỏi miệng mới che miệng của mình lại, cô thiếu chút nữa thì tiết lộ bí mật, Hứa Khắc Bình thật là một người đáng sợ!

"Rất tốt."

Hứa Khắc Bình nghe xong lại cười một tiếng, cuối cùng thả cô lại chỗ ngồi ở phía sau, sau đó vừa hút gió, vừa đạp xe đạp.

Anh. . . . . Thật sự là quái nhân, Vũ Hàn kỳ lạ nghĩ. Tóm lại, anh có tốc độ "Biến sắc mặt" nhanh thật kinh người. Chỉ cần anh muốn đối phó với cô, cô tuyệt đối không thể chống lại anh.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 5.1

Tiếng gọi

Nhiều năm qua luôn luôn chờ đợi một tiếng gọi này

Cũng được nghe gọi tên mình

Giống như chìa khóa và ổ khóa

Cho phép bạn mở tôi

***

Vũ Hàn vừa về đến nhà, Hứa Khắc Bình cau mày nói: "Nhà em không bật đèn."

"Hả, không thể nào?" Cô có loại dự cảm xấu?.

Anh và Vũ Hàn đi tới cửa, phát hiện trên cửa dán một tờ giấy, bên trên viết:

Vũ Hàn:

Bác Lộ bị bệnh nặng, chúng ta sẽ tới Chương Hóa thăm bác ấy, khoảng ba ngày mới có thể trở về, chúng ta đã dặn dò di Hứa, mấy ngày này con hãy sống nhàn hạ họ, chăm sóc bản thân cẩn thận.

Ông nội.

Phía dưới còn có một số điện thoại Chương Hóa.

Cái gì vậy? Lại muốn cô ở nhờ nhà họ Hứa! Đây ..... Chẳng lẽ đây là ông trời muốn khảo nghiệm cô sao?

"Đi nào!" Anh kéo tay cô, kéo cô trở lại nhà mình.

"Chờ đã, em ..... em không muốn đi." Cô thà ở nhà cô đơn một mình, cũng không muốn sống dưới một mái nhà với Hứa Khắc Bình, cô chỉ tưởng tượng đã cảm thấy vô cùng khủng bố.

Hứa Khắc Bình nhìn bộ dáng cô, trông như một đứa trẻ cố tình gây sự, "Em không thấy trên giấy viết à? Ông bà nội em cũng không có ở đây, em làm sao có thể sống một mình ở trong nhà? Anh hỏi em, ngộ nhờ có trộm hay biến thái xuất hiện, ai sẽ chịu trách nhiệm với sự an toàn của em?"

"Em sẽ khóa cửa ..... "

"Khóa cửa? Khóa cửa có ích lợi gì? Nói em nghe thật đúng là kích lệ em, bây giờ cách thức phạm tội đều đã đổi mới mỗi ngày, khóa cửa có thể chống lại được những người xấu hay sao? Em đừng ngộ thế!"

"Không cần ..... Em không cần..... "Mặc dù cô tiếp tục kháng cự, nhưng Hứa Khắc Bình vẫn kéo mạnh cô về nhà họ Hứa.

Vừa mở cửa vào, các thành viên nhà họ Hứa đều đứng lên nghênh đón, chú Hứa và di Hứa đều mặc tạp dề, lò đầu từ trong phòng bếp ra, "Vũ Hàn, hoan nghênh cháu tới!"

Hứa Thế Triết cũng giúp bày biện bát đĩa nói: "Cuối cùng cũng đã về, chúng tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc lớn!.

Đây. . . đây là chuyện gì xảy ra? Không khí ảm cúng dường như vượt quá ngoài sức tưởng tượng!

Di Hứa cười rất thân thiết, kéo tay Vũ Hàn nói: "Ông nội và bà nội cháu đã giao cháu cho ta, mấy ngày nay di sẽ chăm sóc cháu tốt, cháu cứ coi nhà chúng ta như nhà mình, không cần phải khách khí!"

Đúng vậy, cuối cùng Khắc Bình cũng có bạn gái, chúng ta nên như người trong một nhà!" Chú Hứa cũng nói.

"Chú, di, mấy người....." Làm thế tin đồn có thể truyền nhanh như vậy? Thật sự chuyện xấu truyền ra nghìn dặm!.

Lúc này, "gián điệp" Hứa Thế Triết mở miệng: "Tôi nghe ở trường học anh trai của tôi đã có bạn gái, hơn nữa khi tôi luyện bóng cũng nhìn thấy hai người KISS, vì vậy lập tức vội vàng trở về nói cho ba mẹ tin tốt."

Lập tức mặt của Vũ Hàn chuyển hồng, không thể tin được đột nhiên xảy ra tất cả điều này. "Cháu..... Chúng cháu không có....." Trời đất chứng giám, cô thực sự không phải mà!

"Điều này thật sự tốt, chúng ta sẽ không còn phải lo lắng." Di Hứa vỗ nhẹ vào ngực của mình nói. Bởi vì bà và chồng luôn nghi ngờ Khắc Bình là người đồng tính, và cuối cùng tảng đá trong lòng cũng được đặt xuống.

"Đúng rồi, chúng ta thực sự rất vui mừng cho hai đứa." Di Hứa nói ..... Cha mẹ như vậy có vẻ không giống bình thường? Vũ Hàn sững sờ đứng ở một bên, nói không nên lời.

"Được rồi! Mấy người đừng dọa cô ấy." Đột nhiên Hứa Khắc Bình nói như vậy, sau đó nắm bả vai cô, dẫn cô đi lên tầng hai, "Con sẽ đưa cô ấy tới phòng cho khách."

Chú Hứa lộ ra tươi cười, "Đi đi! đồ của Vũ Hàn mà ông nội Giang mang sang đều ở trong phòng cho khách, con phải tiếp đãi người ta cho tốt."

Thực sự là Khắc Bình hiếm lúc dịu dàng như vậy! "Di Hứa cũng mỉm cười nói.

Trời ạ! Đây là cái tình huống gì!

Vũ Hàn vô cùng xấu hổ, chỉ cúi đầu theo Hứa Khắc Bình lên trên lầu.

Trên hành lang, ánh sáng mờ nhạt, họ đi vào căn phòng màu vàng nhạt, trang trí vô cùng đáng yêu, như của một cô gái đáng yêu sống vậy.

"Thật kỳ lạ, tại sao nơi này nhiều búp bê, chuông gió và bình hoa như vậy?" Hứa Khắc Bình nghi ngờ nói.

"Trước kia không có sao?"

Anh lắc đầu, sau đó đưa ra đáp án có khả năng nhất, "Chắc là ba mẹ anh vì em, mới lấy từ trong nhà kho ra"

Nghe thế, cô không thể không vất tay mình nói: "Học trường ..... bây giờ ngay cả ba mẹ của anh cũng hiểu lầm rồi, chúng ta nên làm cái gì đây?"

"Không làm gì cả" Hứa Khắc Bình nhún vai nói :.Vấn đề nên để cho họ biết, vì vậy mà những người khác càng tin chúng ta! Bằng không em trai anh tới trường học đi nói linh tinh, không phải tất cả mọi người sẽ biết quỷ kế của chúng ta sao?"

"Nhưng mà... Như vậy thật sự tốt chứ? Em nghĩ... Hay là thôi đi!" Lúc nào cũng phải diễn trò, hơn nữa vai nam chính luôn thất thường, cô cảm thấy bản thân không có thông minh để diễn tiếp được!

"Tất nhiên, phải làm đến nơi đến chốn! Em sẽ không làm trái ý tôi anh chứ?" Hứa Khắc Bình nhướn mày hỏi.

"Em ....." Vũ Hàn thở dài, không có nỗ lực để tranh luận với anh, và cô hiểu sẽ chỉ càng vô ích.

Anh để túi sách xuống cho cô, nhìn thấy bên giường có chiếc hộp, "Hình như đây là đồ dùng của em!" Nói xong, anh liền tự động mở ra thay cô.

Vũ Hàn hơi sững sờ vội vàng ngăn cản, "Không được ....."

Nhưng anh đã mở ra, nhìn thấy đồ dùng bên trong, có sách giáo khoa, khăn lông bàn chải đánh răng, áo ngủ hàng ngày... Nhưng quan trọng nhất là còn có đồ nội y bên trong của cô- có ba bộ áo ngực và quần lót màu trắng, màu hồng, màu xanh, lúc này hiện ra trước mặt con trai xa lạ.

"Đáng ghét!" Cô vội vàng đẩy nắp hộp lại, ánh mắt không biết nên nhìn ra đâu.

Giọng Hứa Khắc Bình truyền đến bên cạnh, có vẻ hơi gượng gạo." Thực xin lỗi, anh không nên tùy tiện nhìn đồ của em."

Lần thứ hai nghe thấy anh xin lỗi, nhưng lại rất thành khẩn, khiến cô có chút mềm lòng, "Thôi, dù sao cũng nhìn thấy rồi."

"Em tức giận?" Anh nâng cằm cô hỏi.

Bị anh chạm vào như vậy, gương mặt cô không khỏi nhuộm đỏ, "Không có..." Hình như không khí trong phòng không được thông thoáng, cô cảm thấy có chút ngột ngạt!

"Rõ ràng là có, không được phép nói dối anh!" Anh nhấn mạnh.

Lạ thật, cô giận cũng không được à? Cô không khỏi phùng má hỏi: "Anh...Muốn thế nào?"

Ánh mắt anh trở thành sương mù, trầm giọng nói: "Anh muốn..."

Ngay khi tầm mắt hai người giao nhau, đột nhiên ngoài cửa "Oa!" một tiếng, khiến hai người nhanh chóng tách ra.

Quay đầu vừa thấy, thì ra là Hứa Thế Triết ranh mãnh đứng dựa bên cửa, vẻ mặt cười ám muội, "Thực xin lỗi, quấy rầy hai người, em vâng lệnh lên gọi hai người, không nghĩ tới lại phá hỏng chuyện tốt của hai người, thực ngại quá! Coi như em không ở trong này, hai người tiếp tục động tác vừa rồi đi!"

"Hứa Thế Triết, em thật to gan!" Hứa Khắc Bình cau mày, gầm lên một tiếng.

"Trời ạ, vẻ mặt thật đáng sợ, Vũ Hàn, sao cô có thể chịu được anh ấy, thực sự là rất thần kỳ!" Hứa Thế Triết thè lưỡi, chạy tóe khói xuống lầu.

Vừa rồi Hứa Khắc Bình còn làm bộ muốn đánh em trai, nhưng vừa quay đầu lại đã khôi phục bộ dáng bình tĩnh, tự đáy lòng Vũ Hàn bội phục bản lĩnh của anh.

Chẳng qua, trước cái không khí có chút ngọt mà cũng không ngọt này, cuối cùng cũng tan thành mây khói, Vũ Hàn cũng không hiểu được nên may mắn hay tiếc hận.

"Đi thôi, chúng ta đi xuống lầu." Anh kéo tay cô nói.

"Có cần phải như vậy không?" Cô nhìn tay anh hỏi, mỗi lần bị anh cầm tay, làn da cô đều có một loại cảm giác bị bỏng.

Hứa Khắc Bình cũng không nhìn cô, anh nói: "Em vẫn nên sớm làm quen đi, chính là cần phải như vậy!"

Haizz, cô cũng biết, hỏi cũng vô ích!

Trong bữa ăn tối, chú Hứa và dì Hứa đều nói chuyện vòng quanh đề tài về Hứa Khắc Bình và Vũ Hàn, khiến Vũ Hàn không thể ăn ngon, còn Hứa Khắc Bình cũng rất bình thường đáp trả.

"Hai người quen biết như thế nào?" Dì Hứa giống như thiếu nữ muốn nghe tiểu thuyết tình yêu hỏi vậy.

Hứa Khắc Bình tóm tắt đơn giản nói: "Vào ngày khai giảng, em ấy va vào con ở trước cổng trường, sau đó ở trong căn tin, tóc em ấy mắc vào cúc áo của con, trong sân thể dục bị bóng của con đánh phải, đây chính là quá trình bọn con quen nhau."

"Hay thật đó!" Dì Hứa phát ra tiếng cười, những người khác cũng không nhịn được cười theo, mà nữ chính Vũ Hàn không có mặt mũi để ngẩng đầu lên.

Sau đó, dì Hứa và chú Hứa lại hỏi một đồng vấn đề, cũng do Hứa Khắc Bình trả lời, làm cho bọn họ nghe mà đã nghiêng, vừa kêu to vừa cười to.

Nhưng lúc này Hứa Thế Triết lại đưa ra một nghi vấn, "Nhưng mà nữ sinh trong trường học rất mê anh trai, vậy phải làm sao bây giờ? Tình cảnh Vũ Hàn sẽ rất khó khăn!"

Chú Hứa nghe vậy cũng gật đầu một cái, "Như vậy, con phải bảo vệ Vũ Hàn đó!"

Hứa Khắc Bình buông bát đĩa, nghiêm chỉnh nhìn qua vẻ mặt của mỗi người, sau đó nắm tay Vũ Hàn nói: "Con sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào bắt nạt cô ấy, đây là đặc quyền của con."

Mọi người thấy vẻ mặt Hứa Khắc Bình nghiêm túc, còn tưởng rằng anh muốn phát biểu tuyên ngôn gì đó, không có nghĩ tới lại nổi lên lời nói đùa thú vị, cũng không khỏi bật cười ra tiếng.

"Anh, Anh còn rất hài hước!" Hứa Thế Triết ôm bụng nói.

Dì Hứa cũng cười tíu tít, "Ông xã à, cuối cùng đứa con trai của chúng ta cũng thông suốt rồi, nó lại còn có thể nói loại chuyện cười này, cuối cùng chúng ta cũng không nuôi nó uổng phí!"

Ở trong đám người này, chỉ có Vũ Hàn không thể cười được, bởi vì cô hiểu Hứa Khắc Bình không có nói đùa, anh sẽ làm thật.

Sau bữa tối, người nhà họ Hứa xem ti vi, hoặc trở về phòng làm chuyện của mình, đương nhiên Hứa Khắc Bình kéo tay Vũ Hàn nói với mọi người: "Con đưa em ấy trở về phòng."

Chú Hứa gật đầu, còn cười giỡn nói với anh: "Không cần bắt nạt người ta quá mức!"

Mà Hứa Khắc Bình lại còn dám trả lời: "Con sẽ có chừng mực."

Đây là đôi cha con gì vậy? Thật sự là cha nào con nấy.

Vũ Hàn vừa vào phòng, liền ngẩng đầu lên nói với Hứa Khắc Bình: "Học trưởng, em muốn nghỉ ngơi, xin. . . . . mời anh trở về phòng đi!" Cô cũng không thể để cho anh có cơ hội "bắt nạt" cô.

Hứa Khắc Bình cũng không nói gì, nhìn cô một lát, sau đó đi đến cạnh cửa.

Anh. . . . . Có phải tức giận hay không? Muốn nổi điên sao? Vũ Hàn có chút lo lắng suy nghĩ.

Thì ra anh cũng không phải muốn rời khỏi phòng, ngược lại đóng cửa phòng lại, hơn nữa còn khóa chốt.

Khóa cửa! Cô nam quả nữ ở chung một phòng! Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Học trưởng. . . . ." Nhìn anh đi từng bước một về phía cô, cô bị dọa cho sợ đến nỗi chân cũng mềm nhũn, không khỏi ngã ngồi bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 5.2

Chương 5.2

Khuôn mặt anh không chút biểu cảm, quỳ một chân xuống trước mặt cô, bộ dạng như vừa đứng vừa ngồi khiến cho tầm mắt hai người trở nên cân bằng.

"Học trưởng, anh...anh muốn làm gì?" Cô giật mình đứng dậy.

Hứa Khắc Bình dùng ánh mắt như nường chín kẻ địch nhìn cô, sau đó nắm tay cô nói: "Đã gọi là diễn, thì phải diễn sao cho giống thật. Về sau em không được gọi học trưởng, phải gọi anh là Khắc Bình."

"A, cái này..." Cô ngập ngừng tỏ vẻ khó xử, nghĩ đến phải xưng hô thân mật với anh, cô cảm thấy có chỗ không đúng.

"Nhanh lên." Anh thúc giục cô, dường như biểu cảm rất muốn cô phải gọi vậy.

"Khắc... Khắc..." Cô thử phát ra tiếng, nhưng nghe qua lại giống như tiếng răng va chạm vào nhau.

Khóe miệng của anh nhếch lên, nụ cười như trêu chọc, "Nếu em không gọi tên, anh rất muốn luyện tập hôn môi với em. Chẳng phải người yêu đều như thế sao?"

Nói xong anh liền đứng lên, áp cả người cô đến trên giường, biểu cảm trở nên cuồng dã không kiềm chế được, giống như là định làm thứ gì rất đáng sợ vậy.

"Không cần... Anh đừng có làm vậy!"

Cô cố gắng quít chống cự, nhưng hai tay lập tức bị anh bắt được. Có ai đến cứu cô đi, nếu không nụ hôn đầu của cô cứ vậy sẽ bị cướp mất!

Anh cúi đầu gần sát mặt cô: "Cuối cùng vẫn không gọi sao? Anh thật sự không có tính nhẫn nại đâu."

Giọng nói trầm thấp của anh phả ra bên tai, vành tai cô cũng vì thế mà nóng lên ửng hồng một mảng, cô cảm thấy bây giờ học trưởng giống như ác ma, cùng cái người bình tĩnh nội liễm bình thường không thấy giống nhau, chắc sẽ không một ai biết được đây mới là bộ mặt thật của anh? Nhưng cô thật sự không hiểu, vì sao ông trời lại sắp đặt cho cô gặp anh, rồi lại trở thành người duy nhất biết anh là kẻ hai mặt?

Thấy vẫn cô còn ngây ngốc nghĩ ngợi lung tung, Hứa Khắc Bình dùng một tay nắm giữ hai tay cô, một tay đưa lên nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi cô, giọng nói có chút khàn khàn nói: "Vẫn không chịu gọi? Chẳng lẽ... Em hi vọng...tôi sẽ luyện tập hôn môi cùng em sao?"

"Không cần... Khắc... Khắc Bình..." Hoàng hốt nghe thấy câu nói của anh, cô không kịp suy nghĩ thốt ra hai chữ kia

anh, cô không kịp suy nghĩ chút ra hai chữ kia.

Anh nghe thấy cô gọi, mới dừng động tác lại, cũng gọi cô một tiếng: "Vũ Hàn."

Kỳ lạ, sao cô lại có cảm giác ánh mắt của anh nhìn mình trở nên dịu dàng? Nếu không phải biết tâm tình của anh không ổn định, cô chỉ sợ tự mình đa tình.

"Gọi lại một lần nữa, phải luyện tập nhiều một chút." Anh cứ nói với cô như đồ trẻ con.

"Vậy trước tiên anh buông tay em ra đã." Anh không biết lực cánh tay anh mạnh đến thế nào sao, cứ thế này thì cổ tay cô sẽ bị bầm tím mất.

Anh kéo cổ tay cô nhìn kỹ, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, động tác này khiến Vũ Hàn ngừng hô hấp lại, "Anh... Anh đang làm cái gì thế?"

Anh lại hoàn toàn không có cảm giác kỳ lạ, ngược lại cố ý gian xảo nói: "Bà nội em không nói cho em sao? Chỉ cần hôn vào vết thương một chút, vết thương sẽ nhanh chóng khỏi. Ngày anh còn nhỏ, lúc nào ông bà cũng làm vậy. Rất hiệu nghiệm."

"Làm gì có chuyện như vậy."

Cổ tay cô bị anh hôn lướt qua giống như cánh bướm khẽ chạm vào, khiến nơi đó ngứa ngứa khó chịu. Lại có cảm giác khó hiểu, cô liền đứng dậy.

Thấy bộ dạng cô vừa thẹn vừa tức, Hứa Khắc Bình không thể nhịn được cười lớn một tiếng, "Đương nhiên là có chuyện như vậy. Anh nói không có sai đâu, em không biết sao?"

"Cứ coi như là đúng đi...em cũng chẳng cần phản bác làm gì. Mọi người... Đều bị anh lừa." Cuối cùng cô cũng nói ra những lời thật lòng.

Hứa Khắc Bình không có bởi vậy sinh ra tức giận, "Em nói vậy, thì cứ cho anh là người như vậy. Nhưng em nói với ai cũng đều vô dụng, bọn họ tin tưởng anh hơn em."

"Rốt cuộc vì sao anh lại muốn em...giả vờ làm bạn gái anh.?"

Có vẻ tâm tình anh rất tốt, nhìn cô cười cười, "Em có thể từ từ mà đoán, chúng ta còn có rất nhiều thời gian."

"Em không muốn, em sẽ không cùng anh diễn vở kịch này!"

Hứa Khắc Bình không chút để ý, ngược lại gật đầu, "Cũng được! Chỉ cần em tốt bụng nói với mọi người rằng em không phải bạn gái của anh. Anh cũng không để bụng."

"Anh...nói vậy là có ý gì?" Cô lại bị anh làm cho mơ hồ rồi.

Trong mắt anh lóe lên một tia thần bí, cũng không trực tiếp trả lời cô "Ngày mai rồi em sẽ biết, ngủ ngon, chúc em mơ đẹp, nhớ mơ về anh."

"Em sẽ không mơ về anh!"

Anh nhắm mắt lại, khẽ hôn lên trán cô, sau đó bỏ mặc cô đang kinh hoàng kêu lên một tiếng, mang bộ mặt tràn đầy ý cười, bước ra khỏi phòng.

Bởi vì nụ hôn này, khiến cả đêm Vũ Hàn không thể ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại, cô liền nhớ đến khuôn mặt Hứa Khắc Bình. Trời ơi, tại sao đến cả trong mơ anh cũng không buông tha cho cô nữa.

Sáng sớm, Ông nội Giang đã chuẩn bị đồng hồ báo thức cho cháu gái, nhưng Vũ Hàn không có để tâm tới nó chút nào, vung tay đập rơi chiếc đồng hồ xuống đất, rồi ung dung ngủ tiếp.

Lát sau, trên mặt cô giống như có cái gì đó phe phẩy, dịu dàng, nhẹ nhàng, giống như gió xuân phớt qua ẩm áp, làm cho người ta có cảm giác như được ôm ấp ở trong hạnh phúc.

"Vũ Hàn, dậy nào."

Nhưng mà, cái giọng nói như ác mộng của cô vang lên, cô đột nhiên tỉnh lại! Trước tiên mở to mắt, lại có thể là khuôn mặt của Hứa Khắc Bình, hơn nữa còn vô cùng gần, gần đến mức cô không nhớ nhích dù chỉ là một cử động nhỏ, chỉ sợ sẽ hôn anh ngay lập tức.

"Tỉnh rồi?" Anh lại cười nói, ánh mắt lướt qua toàn thân cô.

Vũ Hàn cũng cúi đầu nhìn theo, phát hiện ra anh đang cười vì cái áo ngủ của cô chính là chiếc áo hình mèo kitty màu hồng, lại nhìn anh, hình như anh thấy rất thú vị.

"Anh... Cười em?"

Cô bất mãn cong môi, cô chính là fan của Hello Kitty đấy. Không được à?

"Không có gì, chỉ là cảm thấy em thật đáng yêu mà thôi." Tuy rằng anh nói như vậy, đáy mắt loé lên tia cười.

Cô quyết định chuyển đổi vấn đề, "Vừa rồi anh làm cái gì trên mặt em vậy?"

Anh nhún nhún vai không thêm để ý nói: "Đồ ngốc, là anh hôn em."

"Cái gì?"

Cô lập tức trừng lớn mắt, "Làm sao anh có thể! Không phải hôm qua đã nói rồi sao, em không giả vờ làm bạn gái anh, anh lại có thể nói không giữ lời, anh không tuân theo quy định!" Cô phát hiện bản thân càng ngày càng có dũng khí chỉ trích anh, tiến bộ gần như rất nhanh.

Hứa Khắc Bình ra vẻ kinh ngạc nhìn cô, nghiêm trang nói: "Đôi nhỏ em không xem chuyện cổ tích sao? Khi mỹ nhân ngủ, nhất định phải có hoàng tử đẹp trai đến hôn thì mới tỉnh lại."

"Anh..." Cô nghe xong quả thực chán nản, "Rõ ràng anh chỉ muốn trêu chọc em thôi."

"Đúng vậy. Tôi rất thích trêu chọc em." Anh còn rất vô tư hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

Haizz, mỗi lần đều hỏi như vậy, chính là anh biết chắc cô không thể không cảm thấy gì! Vũ Đan không có nghĩ sẽ lãng phí thời giờ với anh, liền xua tay đuổi khách. "Em đã dậy, anh có thể ra ngoài được rồi."

"Tuân lệnh. Công chúa của Anh." Anh nắm bàn tay cô, in một nụ hôn xuống bàn tay xinh đẹp.

Vũ Đan nẫu dai. không kìm nén cảm anh. chỉ thấu

anh một mặt "buồn cười" đứng lên, sau liền đi ra khỏi phòng.

Vì sao? Nghe anh nói câu đó, cô lại thấy giật mình, không thể nào? Nhất định là sai rồi! Bởi vì cô không có khả năng động tâm với ác ma!diedanlequydon

Trên bàn cơm, Vũ Đan lập tức phát hiện quý khách của Hứa Khắc Bình, khó trách từ hôm qua anh lại thoải mái đồng ý với cô như vậy, hại cô còn tưởng rằng bản thân có thể khôi phục cuộc sống bình yên, có điều anh đã ra tay trước thì ắt anh đã chiếm được lợi thế rồi.

Bác trai Hứa nhìn cô, lại đau lòng thờ dài nói: "Vũ Đan, con có gì bất mãn với chúng ta sao? Con nói cho chúng ta biết được không?"

"Con... Không có ạ!" sao vậy?

Bác gái Hứa cũng tỏ ra rất đau lòng, giống như nhà có tang sự, "Vậy vì sao lại muốn chia tay với Hứa Khắc Bình? Liệu có phải nó đã làm chuyện gì xấu hay không? Nói cho bác nghe, bác sẽ giúp con hả lòng hả dạ."

"Hà... Ai nói vậy?" Vũ Đan kém chút muốn cắn đầu lưỡi!

"Đương nhiên là tôi nói!" Xem ra việc này có vẻ rất nghiêm trọng, đến cả Hứa Thế Triết cũng muốn bàn về chuyện này với cô, "Tuy rằng lúc nào anh ấy cũng mang bộ dạng nghiêm túc lạnh lùng, nhưng tuyệt đối không phải là người quá xấu. Cô đừng nói chia tay là chia tay, ít nhất cho anh ấy một cơ hội được không?"

Vũ Đan nghe vậy, ánh mắt dời về phía Hứa Khắc Bình, tên này chính là đầu sỏ gây nên sự việc mà lại ung dung cúi đầu uống cà phê, thần sắc âm thầm sâu bí, nhìn

qua thực giống mấy kẻ vừa bị thất tình.

"Thực ra mọi người hiểu lầm rồi... Thật ra sự việc không phải như vậy..." Vũ Hàn thì muốn giải thích, nhưng lại không tìm thấy lời lẽ nào thích hợp.

"Con nói vậy nghĩa là Khắc Bình vẫn còn có hi vọng hả?" Bác trai Hứa lập tức ngắt lời cô.

"Thật tốt quá, ta biết Vũ Hàn con là cô gái tốt bụng, sẽ không bội tình bạc nghĩa đâu mà!"

"Tuy rằng anh tôi cần chút giáo huấn, nhưng cũng không cần tha thứ cho anh ấy nhanh như vậy đâu."

Thật đúng là người một nhà mà, giống nhau quá đi, luôn thích tự cho mình là đúng! Vũ Hàn đến muốn phát điên rồi.

Lúc này Hứa Khắc Bình mới mở miệng, "Ba, mẹ, Thê Triết, mọi người không cần nói giúp cho con, Vũ Hàn đã chán ghét con như vậy, con cũng không có gì biện minh. Nhưng mà... lần đầu tiên con có bạn gái lại bị người ta bỏ rơi. Từ nay về sau con sẽ không bao giờ thêm để ý tới con gái nữa."

Sắc mặt Hứa Khắc Bình trầm trọng, giọng điệu thê lương, mọi người ở đây nhanh chóng lây nhiễm cái cảm xúc bi thương này, nhất là bác gái Hứa trời sinh thích lãng mạn, trong mắt đều long lạnh nước.

Sau khi nói xong, Hứa Khắc Bình cầm lấy cặp sách, đi thẳng ra cửa, cũng không quay đầu nhìn lại, để những người khác ngơ ngác trong phòng, thật lâu sau vẫn không hiểu xảy ra chuyện gì.

Hứa Khắc Bình ời là Hứa Khắc Bình, anh thật

sự là có thể đi làm diễn viên rất tốt, em dám đảm bảo ngoài anh ra thì danh hiệu ảnh đế sẽ không ai có khả năng giật được! Vũ Hàn ở nghĩ vậy trong lòng, nhưng lại tự hận không có cách nào nói ra.

Những người khác chuyển ánh mắt cầu xin nhìn Vũ Hàn, bác trai Hứa nói: "Bác không có hy vọng con trai của mình ở vậy cả đời đâu, Vũ Hàn, tất cả đều trông cậy vào con!"

Hứa Thế Triết cũng chen chân nói: "Chẳng lẽ cô muốn anh của tôi đi làm hòa thượng sao?"

Bác gái Hứa hai mắt đầm lệ, "Khắc Bình còn nhỏ như vậy mà đã gặp phải đả kích thế này, chỉ sợ sau này sẽ trở thành vết thương trong lòng, không còn tha thiết gần gũi với con gái nữa."

Trong nháy mắt, Vũ Hàn biến thành người khép hạnh phúc của Hứa Khắc Bình, loại tình huống thay đổi đột ngột này khiến cả Hứa Khắc Bình không thể ứng biến, liền cảm thấy sách chạy ra của theo Hứa Khắc Bình.

"Xin lỗi mọi người, con đi xem Khắc Bình thế nào." Không để ý đến vết thương ở chân, lập tức bỏ chạy.

Hứa Khắc Bình, đây đều là anh tự tạo nên, để em xem anh sẽ nói thế nào.

Không có xe đạp của Hứa Khắc Bình đưa đón, Vũ Hàn đi được một đoạn đến trường đã cảm thấy có chút mệt... Nhưng lại có chút nhàm chán. Chuyện này...thật sự là kỳ lạ.

Cô cúi đầu, nên không có ai phát hiện ra cô, nếu không sẽ không tránh khỏi một trận xô xao đồn thổi, chuyện hôm nay cô không đi cùng với Hứa Khắc Bình, hẳn sẽ

trở thành một tin tức kinh thiên động địa.

Nhưng mà mới đến cổng trường, sau lưng lại có hai người gọi tên cô, đó là Lâm Mạnh Hi và Cao Dự Tường. Ủa, sao bọn họ sao lại đến trường cùng nhau? Lâm Mạnh Hi giỏi nha, có tiền triển!

"Tôi gặp Mạnh Hi ở quán ăn sáng, cho nên đi chung luôn." Giống như Cao Dự Tường không thấy chuyện này có gì nghiêm trọng.

Nhưng Vũ Hàn vừa thấy Lâm Mạnh Hi vụng trộm cười, liền hiểu ra chắc chắn là Lâm Mạnh Hi thăm dò điều tra, sau đó mai phục thì mới có thể câu con cá lớn.

"Vũ Hàn, tại sao hôm nay không thấy học trưởng Hứa Khắc Bình, anh ấy đâu?" Lâm Mạnh Hi hỏi.

"Ờ...tớ cũng không biết anh ấy ở đâu, dù sao từ hôm nay trở đi... tớ cũng không còn quan hệ gì với anh ấy nữa. Tớ đã nói với anh ấy là sẽ không đóng kịch cùng anh ấy nữa rồi."

"Hà?" Cao Dự Tường há to miệng, "Cậu ta đồng ý ư?"

"Làm sao có thể?" Vừa rồi Lâm Mạnh Hi và Cao Dự Tường còn đang thảo luận về chuyện này, hai người đều cho rằng vở kịch này sẽ càng ngày càng kích thích.

Vũ Hàn không tự nhiên gật gật đầu, "Từ đầu chuyện này đã không phải thật, đương nhiên là anh ấy đồng ý!" Hai người kia đến mang về mặt không thể tin được nhìn cô, không phải là đang trách cô chứ?

Lâm Mạnh Hi và Cao Dự Tường nhìn nhau, một phút sau liền nhìn Vũ Hàn lắc đầu, trầm miệng một lời

nói: "Tốt nhất cậu nên cẩn thận một chút!"

"Cái này... Là có ý gì?" Vũ Hàn có dự cảm xấu.

"Học trường không thể buông tha dễ dàng như thế."

"Không sai, tôi hiểu rõ cậu ta mà, nhất định cậu ta sẽ còn có hành động khác, chắc chắn sẽ rất đáng sợ."

Vũ Hàn bị bọn họ dọa mà sợ tới mức sừng sốt, bắt đầu hiện ra rất nhiều suy nghĩ không tốt. "Xong rồi... Xem ra tớ lại bị rơi vào bẫy của anh ấy rồi."

Lâm Mạnh Hi và Cao Dự Tường gật đầu, lại cùng đồng thanh nói: "Không sai!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Adam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 6.1

Chương 6.1

"KISS "

Hoa hồng đều nở

Mặc vào chiếc váy

Nếu mưa xuống

Cũng đừng bung dù

Để cho chúng ta tiếp tục hôn nhau

Sau khi tan học, Vũ Hàn và Lâm Mạnh Hi nói tới chuyện xảy ra vào tối qua, Lâm Mạnh Hi nghe được nháy nhót hết hồ ầm ĩ, đến mức Vũ Hàn phải bịt miệng cô thì mới không khiến người khác nghe được.

Cuối cùng Lâm Mạnh Hi cũng giảm tiếng xuống, nhưng vẫn không nhịn được mà cười ha ha, "Cậu lại có thể ở nhà anh ấy! Đây, không phải giống như cô vợ xấu gặp cha mẹ chồng sao? Tối hôm trước còn nói cái gì mà khi dễ cậu là đặc quyền của anh ấy, buổi sáng hôm sau lại biến thành tiết mục chia tay, này thật là. . . . . Ha ha ha. . . . ."

"Cái gì vậy, cậu đang giêu cột mình!"

Vũ Hàn nói tất cả cho Lâm Mạnh Hi, cũng chỉ tóm tắt sự kiện Hứa Khắc Bình "Xâm phạm" cô, không biết được tại sao, cô chính là không dám nói ra khỏi miệng. . . . . liền coi đó là bí mật sâu nhất ở trong lòng mình! Cô sẽ không mở miệng với bất kỳ ai.

"Tha thứ cho mình đi, thật sự mình không nhịn được cười! Kỹ thuật diễn của học trưởng quá cao tay, ngay cả cha mẹ anh ấy cũng lừa gạt, mình vừa nghĩ tới hình ảnh đó cũng sắp cười tới chết rồi.

"Cậu cười nữa, mình sẽ không cho cậu biết tin tình báo." Vũ Hàn cố ý quay đầu đi.

"Tình báo gì?" Quả nhiên Lâm Mạnh Hi nổi lòng hiếu kì, "Có phải có liên quan tới mình hay không? Nói mau, nếu không mình sẽ gặp chết."

Vũ Hàn không thể lay chuyển được cô, cuối cùng mở miệng nói: "Mình hỏi học trưởng Hứa Khắc Bình, anh ý nói Cao Dụ Tường thích cô gái thông minh, có tính khiêu chiến, lạt mềm buộc chặt, khiến anh ấy bị khuynh đảo, như vậy anh ấy mới cam tâm bỏ qua thân phận Hoa Hoa Công Tử."

"A! Là như vậy sao?" trên mặt Lâm Mạnh Hi xuất hiện đầy vẻ tự tin, "Cái này không thành vấn đề, mình sẽ cho anh ấy biết mình có thông minh hay không."

Vũ Hàn nhìn gương mặt hưng trí bừng bừng của Lâm Mạnh Hi, cũng chân thành chúc phúc cho cô ấy, "Chúc cậu thành công."

Đúng lúc hai người đang cao hứng bừng bừng, ở cửa phòng học xuất hiện một đám nữ sinh, Vũ Hàn nhận ra nữ sinh cầm đầu kia, chính là đàn chị nhuộm tóc ngày hôm qua. Trời ạ! Đội thân vệ này tới làm cái gì?

"Giang Vũ Hàn có ở đây không? Chúng tôi tìm cô ấy, những người khác đều câm miệng!" Cô gái nhuộm tóc nói

Tuy rằng bọn họ là nữ sinh, nhưng mọi người thấy bọn họ người đông thế mạnh, thần sắc không tốt, cũng rít rít ngậm miệng lại, nín thở chờ hành động tiếp theo của họ.

Vũ Hàn bị dọa cho sợ tới mức khấn trương, Lâm Mạnh Hi vỗ vỗ bả vai của cô an ủi: "Đừng lo lắng, mình nghĩ bọn họ không dám làm loạn ở trong này đâu."

Quả nhiên đám nữ sinh kia cũng không dám động dậy, ngược lại, bọn họ nói ra những lời làm cho người khác kinh ngạc: " Chúng tôi đã nghe Hứa Thế Triết nói qua, xin cô hãy quay lại với Hứa Khắc Bình.

"Bây giờ chúng tôi không có cách nào tiếp nhận vé mặt lúc nào cũng ủ rũ kia, cô đừng hành hạ anh ấy nữa!"

"Mặc dù không cam lòng thua cô, nhưng chúng tôi đều là hi vọng Khắc Bình hạnh phúc."

"Em trai anh ấy còn với bọn tôi, anh ấy không thể nào thích nữ sinh khác, đó là chuyện đáng sợ."

"Mau đi, em trai tốt nhất phải ở cùng chị em, nhất định cô sẽ hối hận"

người con trai tốt như vậy cũng chia tay, nhất định cô sẽ hối hận

Cuối cùng Vũ Hàn hiểu rõ chân tướng mọi chuyện, thì ra là Hứa Thế Triết vừa làm chuyện tốt, cậu ta thật đúng là thuộc tiêu chuẩn lắm điều"! Sẽ không có chuyện gì đi phao lời đồn, làm hại cô hiện tại lại tiến thoái lưỡng nan, mà Hứa Khắc Bình cũng đi đóng kịch hơi quá rồi, một bộ si tình như thế, đương nhiên mọi người cũng sẽ đứng về phía anh!

Vũ Hàn lấy dũng khí nói: "Mấy cô suy nghĩ một chút, tôi và anh ấy chia tay. . . . . Không phải là. . . . . Tương đối tốt sao?" Như vậy các cô cũng có cơ hội theo đuổi Hứa Khắc Bình!

"Lời nói không phải như vậy, chúng tôi vừa thấy thấy bộ dạng anh ấy phiền não, cũng chỉ hi vọng giảm bớt phiền não giúp cho anh ấy!"

"Đúng vậy, chúng tôi cũng không ích kỷ như vậy, chỉ cần anh ấy có thể vui vẻ, chúng tôi cũng vui vẻ thay anh ấy!"

"Chúng tôi tha thứ vì cô đã cướp đi anh ấy, nhưng tuyệt không thể tha thứ khi cô vứt bỏ anh ấy."

"Nhất định cô phải làm hòa với anh ấy, nếu không chúng tôi sẽ tiếp tục tới tìm cô, hậu quả chính cô phụ trách!" Nữ sinh nhuộm tóc quăng xuống một câu, trước khi đi mắt còn rưng rưng nước.

Những nữ sinh khác cũng mang bộ dạng đau thương như vậy, phảng phất như mình là người hi sinh nhiều nhất, tâm địa thuần khiết như thánh nữ, vừa lau nước mắt vừa rời đi.

Ngày hôm qua còn vì Hứa Khắc Bình mà chiến đấu như chiến sĩ, bây giờ chuyển thành vì yêu dân hiến tất cả.

Đợi đến khi các bạn họ rời đi, các bạn học cũng chưa hồi phục tinh thần, nếu không phải tiếng chuông báo vào tiết học vang lên, thì sợ rằng còn ngẩn người trong một lát.

"Wow, đây là cái tình huống gì, chơi rất dã." Lâm Mạnh Hi kêu khổ thay Vũ Hàn.

Vũ Hàn cảm nhận được ánh mắt của mọi người hướng về phía mình, không ghen tỵ như ngày hôm qua mà biến thành trách tội, giống như cô là một cô gái "Không chịu trách nhiệm, đùa giỡn tình cảm của học trưởng, tuyệt đối không thể tha thứ."

Vũ Hàn đối với lần này dở khóc dở cười, không biết phản ứng như thế nào.

Thầy giáo Lâm Bác Vinh đi vào, đối với tình huống hỗn loạn trong lớp chỉ vỗ bàn một tiếng, khiến cho mọi người im lặng xuống."Lấy sách giáo khoa ra, mở trang thứ bảy."

Tất cả mọi người ngoan ngoãn làm theo, nhưng không có ai đặt tâm tư trên sách vở.

Giống như thầy giáo Lâm Bác Vinh cũng không muốn lên lớp, thờ dài nói: "Mới vừa rồi tôi dạy trên lớp ba năm ba. . . . ."

Lời vừa phát ra, tất cả mọi người tập trung thánh giác của bản thân lại, bởi vì đó chính là của Hứa Khắc Bình.

"Mặc dù các anh chị mới vào trường Thanh Truyền, nhưng mà cũng biết Hứa Khắc Bình là học trưởng rất ưu tú, việc mà cậu ta đánh kí đại học Đa Lỗ, là sự mong đợi của toàn bộ giáo viên trường chúng ta, từ khi trường chúng ta thành lập đến nay không có ai học đại học Đa Lỗ, Hứa Khắc Bình thành công, chính là vinh quang của trường chúng ta!"

Thầy giáo Lâm nói tới chỗ này, ánh mắt sắc bén bắn ra bốn phía, đột nhiên âm trầm nói, "Nhưng mà. . . .tôi thấy tâm trạng Hứa Khắc Bình không ổn, giống như vừa bị người ta vứt bỏ. Bây giờ cậu ấy là học sinh năm ba, nếu như tâm tình chịu ảnh hưởng, biểu hiện cũng sẽ giảm bớt nhiều, cứ như vậy, tất cả thầy cô chúng tôi đều rơi vào thất vọng."

Nói tới chỗ này, ánh mắt cả lớp hướng vào Giang Vũ Hàn, ngay cả thầy giáo Lâm cũng lấy vẻ mặt tiếc nuối nhìn cô nói: "Vũ Hàn, có lẽ Khắc Bình không biết biểu đạt tâm tình ra ngoài, luôn mang bộ dáng lạnh lùng, nhưng cậu ta rất nghiêm túc, rất chính trực, thầy giáo chúng tôi cũng rất coi trọng cậu ta. Hai người có hiểu lầm nhỏ gì cũng nên giải quyết nhanh một chút, đừng để cho Khắc Bình đau buồn như vậy có được hay không? Nếu không, giấc mộng đại học Đa Lỗ của chúng tôi sẽ tan tành mất..."

Thật ra thì lúc thầy giáo Lâm tuổi còn trẻ cũng đã qua đại học Đa Lỗ, nhưng thi rớt, vì vậy tự đáy lòng ông hi vọng học sinh của mình có thể đạt thành nguyện vọng này.

"Này. . . . . Không phải như mọi người đang tưởng tượng. . . . . Cái kia. . . . ." Vũ Hàn cũng mau hồng mắt.

"Hi vọng không phải như chúng tôi nghĩ, hai người mau hòa giải đi! Nếu không, tôi thấy ngay cả hiệu trưởng cũng muốn ra mặt." Thầy giáo Lâm nói chuyện vô cùng nghiêm túc, giống như đây là vấn đề liên quan tới sự tồn vong của trường học.

Vũ Hàn thật sự không thốt nên lời, chỉ có thể im lặng. Cô biết, nếu như mình dám lắc đầu mà nói, ánh mắt thống hận của cả lớp sẽ bám theo vạ đoạn cô ra.

Sau giờ học, tất cả mọi người nghị luận âm ỉ đối với

chuyện này, mà bọn họ kết luận đều là: Vũ Hàn hẳn nên chịu động làm hòa với Đứa Khắc Bình, để cho học trường khôi phục như cũ, mới không mai một cái danh hiệu “Thiên tài” trước đến nay.

Vũ Hàn nghe được lỗ tai cũng mọc vết chai, bởi vì tiết sau là tiết thể dục, cô vội vàng cùng Lâm Mạnh Hi chạy đến sân thể dục thay quần áo, nhưng không nghĩ tới trong phòng thay quần áo tất cả đều là “Tam cô lục bà”, nói càng thêm chói tai, giống như Giang Vũ Hàn làm ra chuyện gì xấu xa hại người.

Vũ Hàn cúi đầu không nói lời nào, nhanh chóng thay đồ thể dục, cùng Lâm Mạnh Hi tới sân thể dục, ngồi xuống một góc.

“Xin lỗi, lúc này mình đã không nói chuyện giúp cậu!” Lâm Mạnh Hi lè lưỡi một cái nói.

“Không sao cả, mình biết bọn họ hận mình rất nhiều, nếu cậu dám xen vào cũng sẽ bị liên lụy.

Lâm Mạnh Hi chóng cảm trầm tư, “Không biết học trường Đứa Khắc Bình đang nghĩ gì? Có ý để cho cậu lâm vào khốn cảnh này, hình như cậu không thể không thành bạn gái anh ấy, nếu không cả trường giết cậu cũng nên.

“Ài!” Vũ Hàn thở dài, “Anh ấy là người kỳ lạ, cho tới bây giờ mình vẫn không biết anh ấy nghĩ gì, mình chỉ biết anh ấy thích bắt nạt mình nhất.”

Lâm Mạnh Hi cười nhẹ một tiếng, “Bắt nạt? Không đúng! Mình đoán, anh ấy thật sự rất thích cậu.” Thật ra cô cũng nhìn ra ngay từ lần đầu, những trước giờ vẫn trên Vũ Hàn không có chịu nói, bây giờ mới nói ra.

“Cái gì?” Vũ Hàn gần như muốn té xỉu, “Cậu đừng nói những lời làm mình sợ chứ?” Cô gần như rơi vào tuyệt vọng.

“Thế nào? Vì anh ấy thích rất đáng sợ sao?” Làm ơn, đây không biết là giấc mộng của bao nhiêu cô gái mơ ước đâu!

Vũ Hàn rung mình một cái, “Thật... Thật rất đáng sợ! Chỉ tưởng tượng thôi đã khiến mình phát run.” Cái kia, anh ấy lúc như thiên sứ, lúc như ác ma, trên thế giới này gần như chỉ cô hiểu rõ.

“Phải không?” Ánh mắt Lâm Mạnh Di lóe ra tia sáng, “Mình thấy... Cậu không thể làm cái gì khác ngoài chấp nhận thôi.”

“Đà, tại sao?” Cô âm thầm nhìn Lâm Mạnh Di nói chuyện y như thầy tuồng số vậy, làm cho cô không rét mà run.

“Cậu xem là ai tới?”

Theo ngón tay của Lâm Mạnh Di, Vũ Hàn chợt mở to mắt, bởi kia là học sinh năm ba, đúng lúc bọn họ học tiết thể dục, mà Hứa Khắc Bình cũng ở phía trước!

Vũ Hàn chỉ muốn giấu bản thân đi nhưng đã không kịp rồi, ánh mắt Hứa Khắc Bình phóng lên người cô, hơn nữa cứ nhìn cô chăm chăm không tha.

Vũ Hàn cúi đầu, vội vàng nép sau người Lâm Mạnh Di, không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh, trong lòng thầm kêu: “Mình xong rồi!”

Chuông báo vào học vang lên, hai thầy giáo dạy thể dục vào sân, thôi còi để tập chung học sinh.

Học sinh năm ba học bóng chuyền, sau khi thầy giáo phân phát bóng xong liền đứng ở một bên quan sát.

Mà vị thầy giáo Vương Chí Ích dạy năm một lớp 7 cũng mang sắc mặt nặng nề ra lệnh cả lớp tập hợp, sau đó kêu mọi người ngồi ở trên khán đài nhìn. Từng bạn học hò reo, nhưng cô cũng không làm như vậy, chỉ biết khiến cho mọi người càng hận cô hơn mà thôi.

Người thầy dạy thể dục hít mũi một cái, vẻ mặt tuy sâu nảo nhưng vẫn nói ra những lời cứng rắn: "Jiang Vũ Hàn, hôm nay em không cần học thể dục, bây giờ em mau đi an ủi Hứa Khắc Bình cho tôi, đây là mệnh lệnh! Nếu không em đừng nghĩ tôi để cho em đứng trên sân thể dục."

"Đây....." Đây cũng quá là khoa trương đi? Tại sao cô phải làm loại việc ngốc nghếch này chứ? Còn có, thầy giáo có thể uy hiếp học sinh như vậy sao? Cô cũng là vô tội mà!.

"Em không nghe rõ sao?" Thầy giáo đứng ở trước mặt cô, mặc dù cô muốn phản bác nhưng thế nào cũng không nói ra lời.

Lâm Mạnh Di nhớ trong lời bên tai cô: "Vũ Hàn, mình thấy lúc này... Cậu thuận theo ý của mọi người là tốt đó!"

Lâm Mạnh Di nói không sai, bởi vì bây giờ cả sân thể dục đang nhìn chằm chằm vào cô, không chỉ có mấy thầy giáo mà còn có bạn học cùng lớp đều đang nhìn cô hung tợn, không tiếng động truyền đến sự áp bức.

"Đứng lên!" Thầy giáo Vương quát một tiếng bắt Vũ Hàn phải đứng lên.

"Đi về phía trước!" Giọng như thầy giáo Vương đang chỉ huy đội quân.

Đây.... Chính là giấc mộng cuộc sống cấp ba của cô sao?
Cô thật muốn khóc đó!

Thật vất vả bước từng bước khó khăn, cô lại phát hiện
Hứa Khắc Bình đã chạy đến trước mặt cô.

Thầy giáo Vương sừng sốt một chút, "Khắc Bình, tôi đang kêu cô bé đi tìm em nói lời xin lỗi đây!"

"Không, không cần!"

"Không cần là thế nào? Thầy giáo đang giúp em đây!"

Hứa Khắc Bình nắm lấy hai vai Vũ Đan, quay về phía thầy giáo nói: "Thầy giáo, em hiểu được tâm ý của thầy, em vô cùng cảm ơn. Nhưng mà... Thầy không thấy cô ấy muốn khóc rồi sao? Mặc dù cô ấy không quan tâm tới em, nhưng em không đành lòng để cho cô ấy rơi nước mắt. Nên không cần miễn cưỡng cô ấy như vậy, em.... em thật sự không muốn làm khó người mà mình thích.

Nhất thời toàn trường phát ra tiếng gào thét, cùng nhất trí kêu lên, ở đây đều xin thán thở cho Hứa Khắc Bình, trên đời sao có người con trai kiệt xuất như vậy? Có thể được anh quan tâm cô chết cũng không sao.

Nhưng chỉ có Vũ Đan là người duy nhất không hiểu chuyện trong lúc này, cô tức giận nhìn vẻ mặt đau buồn của anh. Đáng người đẹp, mọi chỗ đều tốt, diễn cái gì cũng khiến cho mọi người cảm động.

Nhất thời Thầy giáo Vương cũng không biết nói gì,
Hứa Khắc Bình quay đầu nhìn sang Vũ Đan, "Thật

xin lỗi, khiến em mắc thêm những phiền toái này, anh không phải cố ý, em hãy vâng em. . . . . Không vì vậy mà ghét anh hơn!"

Trời, rốt cuộc cái loại tình cảm nồng đậm trong mắt của anh nó "Chen" ra ngoài thế nào? Vũ thật là hội phục sát đất với anh, nếu quả thật như Lâm Mạnh Di nói, nàng cô bị người như thế thích, cô cảm thấy gặp xui xẻo lớn rồi.

"Anh đi rồi! Đừng chơi những trò cười như thế này nữa."
Cô cực kỳ bất mãn nói.

Hứa Khắc Bình hiện lên vẻ mặt đau lòng, tất cả người vây xem đều thét chói tai, cất kinh trách cứ, giống như Vũ Hàn moi đi trái tim của Hứa Khắc Bình vậy.

"Anh không biết em sẽ nghĩ như vậy, anh. . . . . Con người của anh không hiểu phải biểu đạt tình cảm như thế nào, nhưng anh là thật lòng đối với em, em không nên hiểu lầm! Anh. . . . . hy vọng nhất là không làm khó em, xin em hãy tin tưởng anh được không?"

Trong đám người truyền ra tiếng khóc sù sùi, có nữ sinh bắt đầu vì Hứa Khắc Bình mà khóc.

Vũ Hàn sống chết như anh! Ước gì bóp chết anh, bởi vì anh nói thì nói như thế, nhưng luôn làm chuyện hoàn toàn ngược lại! Nếu không phải hai anh em nhà họ Hứa bọn họ buông lời khắp nơi, tình cảnh của cô sẽ bị bi thảm thế nào? Hơn nữa còn bị nhìn thành cô gái đáng chết ngàn vạn lần.

"Anh. . . . . Tôi ghét nhất là người như anh!" Trong lòng cô tràn đầy uất khuất và phẫn hận, rốt cục không thể nhịn được bật thốt lên những lời này, từ lúc cô chào đời tới nay là lần đầu tiên dám nói ra lời như thế!

Đưa Khắc Bình nghe xong, cả vai run rẩy hạ xuống, bước hai bước, sau đó giống như đang diễn phim, nói một câu: "Thật sao? vậy. . . . . Anh hiểu!" Nói xong, anh liền xoay người chạy như bay, chạy vào phòng đứng đứng cụ thể đục, còn nề đóng cửa lại.

Vũ Hàn còn chưa hiểu đây là chuyện gì đang xảy ra, tiếng thét chói tai của các nữ sinh đã phá vỡ màng nhĩ cô, tiếp theo truyền tới những lời nói vô tình phê bình, hoàn toàn là cố ý nói cho Vũ Hàn nghe.

"Thật là tàn nhẫn! Đơn giản là ma quỷ!"

"Lần đầu tiên Đưa Khắc Bình nói yêu thương liền gặp loại đá kích này, anh ấy có thể nghĩ quần trong lòng hay không? Chẳng lẽ nói trai đẹp thì luôn bạc mệnh sao? Mình không tin!"

"Ngộ nhỡ anh ấy bị vậy không thể gượng nổi, một người con trai tốt như vậy lại biến mất."

"Nếu như anh ấy tự sát làm sao bây giờ? Trời ạ! Cô ấy chính là hung thủ giết người."

"Thật là đáng buồn cho mối tình đầu, nhất định Khắc Bình không có cách nào thích người khác nữa."

"Hi vọng của trường học chúng ta-- đại học Đa Lỗ -- trận bóng rổ trung cấp, toàn bộ hủy ở trong tay cô."

Vũ Hàn không biết phải làm thế nào thì thầy giáo Vương Chí Ích đi tới trước mặt cô, sắc mặt ngưng trọng, hai tay khoanh trước ngực, cúi đầu nói với cô: "Em nghe cho tôi, bây giờ liền đi an ủi Đưa Khắc Bình, nếu như hai người không có làm hòa..., tôi liền giam hai người ở bên trong, vĩnh viễn không để cho hai người ra ngoài."

Vũ Hàn cúi đầu thở ra một hơi, nhìn ra trước thầy giáo rồi

*Vũ Hàn như vào thơ là một nơi, nhìn ra được thay giao tại
ngghiêm túc, "Em. . . . . Em không muốn. . . . ."*

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 6.2

Chương 6.2

Thầy giáo Vương kéo tay của cô, vẫn kéo cô tới phòng dụng cụ, những người khác cao giọng trầm trồ khen ngợi, đe dọa Vũ Hàn một lần nữa: "Nếu như cô khiến Hứa Khắc Bình tự sát, cô cũng đừng hòng sống nổi."

Vũ Hàn quay đầu lại nhìn quanh, phát hiện Lâm Mạnh Hi và học trưởng Cao Dụ Tường đứng chung một chỗ, hai người đều không thể làm gì nhìn cô lắc đầu, bày tỏ bọn họ cũng cũng không có cách giải quyết chuyện này.

Vũ Hàn đã mất đi tất cả hi vọng, chỉ có thể bất lực bị đẩy tới cửa phòng dụng cụ, thầy giáo Vương dung dữ nhìn vào cô nói: "Cứ mỗi tiết tôi sẽ tới nhìn một chút, nếu như hai người còn không làm hòa, tôi sẽ tục đem giam chung các em một chỗ."

Vũ Hàn ngay cả một câu kháng cự cũng không nói được, liền bị đẩy vào bên trong cửa, ngay sau đó nghe được tiếng "Cạch!" một cái, cửa bị khóa lại .

Trong phòng dụng cụ là một màn tối, nhất thời Vũ Hàn không nhìn ra được tình hình bên trong, cô đặt tay ở trên ngực mình, cảm thấy nhịp tim đập nhanh dọa người.

"Học. . . . . học trưởng? Anh ở chỗ nào?" Hứa Khắc Bình đang làm cái gì? Cũng không mở đèn, không nói không rằng, rõ ràng chính là khi dễ cô rất nhất gan!

Cồ lẩn mò ở trên vách tường tìm được chốt mở nguồn điện, khi trong phòng đột nhiên sáng lên thì cô mới nhìn thấy Hứa Khắc Bình cúi đầu ngồi ở một góc, hai tay vòng quanh trước ngực, thân thể không ngừng khẽ run.

Đây. . . . . Đây là tiếng hít vào? Tiếng nghẹn ngào sao? Chẳng lẽ anh đang khóc?

Vũ Hàn ngây dại, cô thế nào cũng không nghĩ đến anh sẽ khóc được. Anh cũng giống như ác ma tàn nhẫn vô tình? Anh trêu chọc cô thành bộ dạng tiến thoái lưỡng nan, cũng dương dương đắc ý cười to ba tiếng, làm sao giống như trẻ con thân thể run rẩy khóc thút thít?.

"Học trưởng?" Vũ Hàn chần chờ gọi một tiếng, từ từ đến gần anh.

Hứa Khắc Bình chẳng qua lắc đầu một cái, vùi cả khuôn mặt vào trong hai tay, tiếng khóc lại rõ ràng hơn.

Đáy lòng Vũ Hàn có chút đau đớn, chẳng lẽ anh bởi vì cô nói vậy mà

thương tâm sao? Chẳng lẽ Lâm Mạnh Hi nói là sự thật, Hứa Khắc Bình thật sự thích người bình thường ngốc nghếch như cô sao.

Vũ Hàn chưa bao giờ thấy con trai khóc, cô không biết nên làm sao bây giờ, cô đưa một cái khăn tay cho anh, lại đứng ở giữa không trung không biết nên thả vào chỗ nào, chỉ có thể do dự nói: "Anh. . . . . Sao vậy? Lời của em nói rất quá đáng sao? Thật xin lỗi, em thật sự là bị chọc tức. . . . . Không biết mình đang nói cái gì. . . . ."

Ở trong lúc trầm trọng này, Hứa Khắc Bình đột nhiên kéo tay cô, cô còn chưa kịp sợ hãi kêu lên, đã bị một đôi tay có lực tay ôm chặt lấy!

Hứa Khắc Bình trầm giọng nở nụ cười, "Anh bắt được em rồi!"

Vũ Hàn sửng sốt, thấy trên mặt anh một giọt nước mắt cũng không có, chỉ có nụ cười tự đại tự mãn.

"Ghe tởm, buông em ra!" Cô lại có thể bị anh diễn trò lừa gạt, không, làm sao cô lại ngốc như vậy? Vũ Hàn thật muốn lên tiếng khóc lớn.

"Bị anh bắt được còn muốn chạy sao? Đừng ngốc thế." Hứa Khắc Bình chế trụ hai tay của cô, khiến cô không có cách nào nhúc nhích.

"Ghét, em ghét anh nhất!"

Cô thử xoay người muốn tránh thoát, nhưng một giây sau, cô liền phát hiện mình bị ôm lấy, bị giam cầm ở trong lồng ngực rộng rãi.

"Mấy ngày qua, hình như sự can đảm của em trở nên to lớn rồi, lại dám quát to với anh như vậy?"

"Đó. . . . . Đó đều là vì anh thật quá đáng!" Vũ Hàn bắt đầu có rúm lại, nhưng cô tận lực lấy hết dũng khí. Không để cho mình nhận thua lúc này!

Hứa Khắc Bình hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống trên ghế dài, đặt Vũ Hàn ở trên đùi mình, như ôm lấy đứa bé." Em vừa mới nói là. . . . . em ghét anh nhất phải không?"

"Vốn là!" Vũ Hàn nhớ tới liền nổi giận trong bụng, "Đều là anh làm hại, bây giờ Lão thầy giáo và bạn bè cũng hiểu lầm em, anh thật sự rất giỏi diễn kịch."

Hứa Khắc Bình cũng không chút để ý, cầm tay nhỏ bé của cô nói: "Tối hôm qua anh đã nói với em rồi, bây giờ mới biết, không hợp tác với anh là không tốt chứ?"

Người này thật sự khiến cô thấy quá vô lại! Vũ Hàn không nhịn được hô to: "Em hận anh! Em hận anh!"

"Đừng như vậy." Hứa Khắc Bình nâng cằm dưới cô lên, nhìn cô trợn to cặp mắt, khóe miệng mang theo mỉm cười nói: "Anh chỉ là không nhịn được muốn trêu chọc em mà thôi."

"Tại sao?" Cô có một trăm nghi vấn, "Tại sao đối với em như vậy? Em không phải là món đồ chơi của anh."

"Cái này sao. . . . . Đáp
án sẽ do chính em đi tìm. Dù sao, anh vốn định dây dưa

cùng em, em nên chấp nhận đi!"

Lời của anh nói giống như Lâm Mạnh Di, đều muốn cô tự mình chấp nhận, nhưng bây giờ cô không muốn tiếp nhận loại số mạng này. "Em không muốn! Em muốn cuộc sống bình thường, tại sao anh không đi tìm người khác, em lại không có gì đặc biệt, anh bỏ qua cho em có được hay không?"

Hứa Khắc Bình giống như vuốt ve mèo nhỏ, ngón tay êm ái lướt qua gương mặt của cô, "Em muốn anh làm sao cũng được, chỉ có điểm này là anh không có cách nào đáp ứng được em."

Biết rõ không thể cầu cạnh anh mà, cô còn không nhìn được tiếp tục khóc to, "Mỗi ngày người ta đều rất mệt mỏi, tâm tình không được huông lòng, đây đều là anh ban tặng! Anh có biết hay không, em cũng sắp điên rồi."

Cô vừa nói vừa không nhìn được khóc, Hứa Khắc Bình nhận thấy nước mắt của cô, áp mặt cô vào trước ngực mình, nhẹ giọng dịu dàng an ủi nói: "Em thật đúng là thích khóc! Bây giờ không có biện pháp ép em, được rồi, anh đáp ứng em, trong thời gian ngắn sẽ không khi dễ em, chẳng qua em phải nghe lời anh nói, ngoan ngoãn làm bạn gái của anh, biết không?"

"Không muốn, em không muốn nữa ——" Vũ Hàn nhẹ nhàng giãy dụa trong ngực anh.

"Không được, nhất định chuyện này phải nghe anh, những chuyện khác anh cũng có thể để yên cho em, chính là không cho phép em cự tuyệt làm bạn gái anh."

"Tại sao? Em không làm!" Vũ Hàn không tự chịu làm nũng.

"Haizz, làm sao em còn có thể không hiểu chứ?"

Hứa Khắc Bình chỉ thở dài một cái, đột nhiên cúi đầu chặn lại đôi môi của cô, cũng ngăn chặn cô nói. Nụ hôn nồng nàn giống như tước tước nguyên chất, khiến Vũ Hàn lập tức choáng váng hoa mắt, tứ chi cũng từ từ mất đi sức lực.

Trời ạ! Đây là chuyện gì xảy ra? Hứa Khắc Bình lại có thể hôn cô? Vũ Hàn kinh ngạc quên đi chống cự, hai mắt mở to cũng chậm chậm đóng lại. Có lẽ sâu trong nội tâm của cô cũng đang mong đợi chuyện này đi, cô thật không biết được, tóm lại, cô chính là bị chìm ngập rồi, bị nhiệt tình và triền miên của anh làm cho hoàn toàn che mắt. . . . .

Hứa Khắc Bình hôn một lần lại càn quét khắp đôi môi cô, phảng phất như vịnh viễn cũng không chán nản. Sau đó anh lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở đôi môi cô, xâm nhập tiếp xúc thân mật với môi cô. Anh giống như sợ dọa cô sợ, cho nên vẫn có chừng mực không dám quá mức lỗ mãng, cho đến khi trong cổ cô phát ra một tiếng rên rỉ thật nhỏ, mới cho anh dừng khi hôn càng thêm sâu.

Không biết qua bao lâu, Hứa Khắc Bình mới lưu luyến rời khỏi cánh môi cô. Vũ Hàn cảm giác gương mặt mình hồng đến chết, nhịp tim cũng nhanh dọa người, ngập ngừng nói: "Anh thật quá đáng. . . Đây là nụ hôn đầu của em!"

Hứa Khắc Bình trầm thấp cười một tiếng, "Nếu là nụ hôn đầu của em, vậy anh càng sẽ phụ trách đối với em."

"Anh. . . . . Rốt cuộc anh đang nghĩ gì đây? Làm sao anh có thể hôn em?"

Vũ Hàn hoàn toàn không thể hiểu nổi anh, chẳng lẽ anh

có thể cứ như vậy đi hôn một cô gái sao? Vậy chẳng phải anh rất hoa tâm? Tất cả mọi người nói anh khó có thể đến gần, nhưng anh mới vừa tình cảm dịu dàng như vậy. . . . .
Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

"Đây chỉ là chuyện một trường phạt nhỏ nhỏ, cảnh cáo em về sau không thể ghét anh, không thể rời đi khỏi anh, hiểu không? Nếu về sau lại có loại chuyện như vậy phát sinh, tốt nhất em nên cẩn thận trình tiết của mình!"

"Cái gì, tại sao anh lại nói những lời này." Vũ Hàn trừng lớn mắt, không thể tin được mình nghe thấy cái gì.

"Anh nói thật." Dứa Khắc Bình bình tĩnh nói: "Vì giữ em ở bên cạnh, anh sẽ làm ra chuyện em không nghĩ tới, coi như là cưỡng bạo em, anh cũng sẽ."

"Anh điên rồi!" Vũ Hàn hít vào thở ra một hơi, trong đầu cô cũng sắp hít thở không thông, "Tại sao muốn cưỡng ép em ở lại? Đây là có ý gì?"

Dứa Khắc Bình đột nhiên chuyển thành nói giỡn, "Bởi vì đùa với em rất vui, ít nhất anh sẽ không nhàm chán!"

"Anh có bệnh à? Em. . . . . Em không muốn trở thành thú vui của anh, nhàm chán!"

"Một ngày nào đó, anh sẽ nói cho em biết nguyên nhân chân chính." Anh dịu dàng hôn một cái lên gương mặt cô, "Nhưng bây giờ còn không phải là lúc."

"Tại sao? Tại sao?" Vũ Hàn nhất định phải biết mới được.

Trong giọng Dứa Khắc Bình mang theo nụ cười, "Em thật là một đứa bé thích đặt câu hỏi, được rồi, nếu như em biểu hiện tốt mà nói..., anh sẽ sớm nói cho em biết."

"Cái gì gọi là biểu hiện tốt?"

"Chính là ngoan ngoãn làm bạn gái của anh!"

"Em không có đáp ứng anh mà!"

"Vậy sao? Vậy anh không thể làm gì khác hơn là dùng hình với em!"

"Ừ. . . . . Không muốn. . . . ."

Vũ Hàn nhất thời không trốn được, nhưng tránh không khỏi, một giây sau lại bị anh ôm chặt lấy, đôi môi cũng bị hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Adam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 7.1

Chương 7.1

Được yêu

Đặt mình vào giữa hạnh phúc mãnh liệt

Ánh mặt trời cũng phải ca ngợi

Tôi...Chưa từng được yêu như vậy

Cho dù lặp lại một lần nữa.

Tôi cũng sẽ không thay đổi bất cứ ngày nào.

***

Thẳng đến giữa trưa, thầy giáo thể dục Vương Ích mới thả bọn họ ra, Hứa Khắc Bình ôm lấy bà vai Vũ Hàn, khoe miệng mỉm cười, mà Vũ Hàn vừa mới ra khỏi phòng dụng cụ tối mịt, mắt còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng bên ngoài, đợi sau khi cô nhìn rõ, không nhận được mà mở to hai mắt.

Bởi vì bên trong sân thể dục đầy ắp người, có thể nói là đông nghịt, gần như toàn bộ trường đều có mặt đông đủ! Từng ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người bọn họ, yên tĩnh mà đợi bọn họ mở miệng nói

những nơi.

Thầy Vương dẫn đầu lên tiếng, thay mặt toàn trường đặt câu hỏi: "Sao rồi? Hai đứa đã giảng hòa chưa?"

Hứa Khắc Bình gật đầu: "Cảm ơn thầy đã nhiệt tình hỗ trợ, hiểu lầm của chúng em đã được tháo gỡ, tuy Vũ Hàn vẫn còn giận em một chút, nhưng cô ấy quyết định cho em một cơ hội, lần này em sẽ thể hiện mình thật tốt, để cho cô ấy hiểu tấm lòng của em. Vì mọi người giúp đỡ, tôi mới có thể kéo lại đoạn tình cảm này, trong lòng tôi thật sự rất cảm kích, xin cảm ơn!"

Gì chứ? Cũng không phải siêu cấp siêu sao mở hộp báo, nhìn anh nói đường hoàng như vậy, Vũ Hàn nói trong lòng.

Nhưng mà ở trong trường trung học Thanh Truyền, địa vị Hứa Khắc Bình hoàn toàn giống như một đại minh tinh, lời anh vừa nói ra, trong sân thể dục lập tức vang lên tiếng hoan hô kinh thiên động địa, dường như muốn lật nóc nhà.

"Thật sao, quá tuyệt vời! Thanh Truyền có hi vọng rồi, vạn tuế!"

Ánh mắt Vũ Hàn nhìn quần chúng kích động như thế, thần nghi hay là mình vẫn không nên phản bác cái gì, tránh cho bị phan thất ở đây.

Thầy giáo Vương cũng hưng phấn đến mức khóe mắt ẩm ướt: "Vậy...Em sẽ không bỏ trận bóng rổ trung học chứ?"

Hứa Khắc Bình trả lời khiến cho mọi người mừng rỡ: "Đương nhiên, em còn nhất định phải cầm được giải quán quân!"

"Thật tốt quá!" Thầy Vương cũng như các thầy giáo thể dục khác không thể nhịn được mà ôm lấy nhau hoan hô.

Hứa Khắc Bình còn quay đầu nhìn Vũ Hàn, anh nói ẩn ý: "Vũ Hàn, anh muốn đem cúp quán quân về cho em, đến lúc đó em sẽ cổ vũ cho anh chứ?"

Cái này...Cái này thật sự làm khó người ta! Anh sẽ không từ bỏ bất cứ cơ hội nào.

Bởi vì lời nói này của Hứa Khắc Bình mà đám nữ sinh đều hét chói tai, vô cùng hâm mộ. Thầy Vương cũng nhìn Vũ Hàn nói: "Có người cổ vũ Khắc Bình, cậu ấy sẽ thi đấu rất tốt!"

Vũ Hàn còn có thể làm gì đây? Cô không có dũng khí lắc đầu, đành phải gật đầu!

Hứa Khắc Bình lộ ra nụ cười mê đắm người, cầm tay Vũ Hàn hôn nhẹ, đám nữ sinh lại phát ra tiếng than thở có người còn choáng váng suýt ngất. Mà ánh mắt anh như đang nói cho cô biết ~ em cam chịu số phận đi!

Ở trước mặt bao nhiêu người, bọn họ chậm rãi rời khỏi sân thể dục. Hứa Khắc Bình vừa mới thoát khỏi ánh mắt mọi người, khôi phục dáng vẻ cợt nhả, nháy mắt nói với cô: "Em thể hiện không tệ!"

"So ra vẫn kém anh!" Đại Vương siêu cấp lật lọng.

"Buổi chiều đôi bóng rổ luyện tập, sau khi tan học em cứ tới đây, nghe

thấy không?"

"Em không muốn đi!"

"Vậy sao?" Vẻ mặt Hứa Khắc Bình trấn tĩnh: "Em cảm thấy ai mới có thể thuyết phục em? Huấn luyện viên? Thầy giáo? Hiệu trưởng? Bố mẹ anh? Hay toàn bộ học sinh trong trường?"

"Anh thật giả dối!" Vũ Hàn cong miệng, trong lòng hiểu rõ bản thân không thể chịu được chuyện khôi hài này.

Hứa Khắc Bình lại mỉm cười: "Chỉ cần em ngoan ngoãn, anh cũng sẽ không lừa gạt em."

"Chưa từng thấy người xấu xa như anh, mọi người đều bị anh lừa!" Vũ Hàn tức giận, bị anh hôn nhiều lần như vậy, còn phải giả bộ là bạn gái, cuộc sống của cô còn có ý nghĩa gì nữa đây?

"Ồ, tức giận?" Hứa Khắc Bình thuận thế kéo cô vào góc cầu thang vắng vẻ, bây giờ không ai đi qua, đúng là nơi tốt để anh ra tay.

Vũ Hàn lập tức lạnh chết sống lưng, nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, cảm giác không thể trốn thoát, đột nhiên cô hiểu được cảm nhận của con ếch xanh bị rắn nhìn chăm chăm. truyện được edit tại diendanlequydon.com

"Anh muốn làm gì?"

"Em thử nói xem?" Anh cúi đầu thấp dần, ôm lấy thân thể cô.

"Làm ơn đi, không được..." Nếu bị người ta phát hiện ở chỗ này..., dù cô có nói đến rách miệng, cũng sẽ không ai tin tưởng cô đang bị ép buộc.

Đáy mắt Hứa Khắc Bình kín đáo hiện lên ham muốn, đưa tay sờ lên môi bị hôn đến sưng đỏ của cô. aiana nói

khàn khàn: "Em nên biết rõ em chịu ảnh hưởng từ anh bao nhiêu?"

Trong lúc nhất thời, cô chỉ có thể ngây ngốc nhìn ánh mắt anh, như bị dính phải thần chú không thể động đậy, hạ tay chặn trước lồng ngực cứng rắn của anh: "Làm sao em biết được.."

"Ai bảo em bày ra khuôn mặt thiên sứ vô tội, đây chính là kết quả do em tạo thành đây."

Hứa Khắc Bình thoáng thấp giọng thờ dài, lập tức cúi đầu bịt kín miệng nhỏ của cô, tiếp tục tạo ra một nụ hôn nồng nhiệt.

Vũ Hàn chỉ thoáng chống cự, rồi buông thả hành động vô nghĩa đó, dù sao thì kết quả cũng sẽ giống nhau, cô có thể trốn thoát sao?

Hai người cứ gần chặt lấy nhau như thế, đột nhiên, một ánh sáng nhấp nháy, cùng lúc âm thanh phát ra, khiến cho hai người nhanh chóng tách nhau, đồng thời đều nhìn về phát ra âm thanh.

"Cậu...không phải là nhiếp ảnh Trương Cẩm Trung sao? Hứa Khắc Bình nhận ra người này là ai.

Trương Cẩm Trung cười hì hì nói: "Thật xin lỗi, tổ trưởng đại nhân có lệnh, gần đây thiếu kinh phí, đành phải lấy chút tin của người có tiếng đào hoa, mới có thể kiếm chút tiền thưởng."

Vũ Hàn nghe xong lập tức ngu ngơ, chẳng lẽ...chẳng lẽ người này vừa rồi chụp được cảnh cô và Hứa Khắc Bình hôn nhau? Hàn nữa sẽ công khai cho mọi người?

Nhưng Hứa Khắc Bình lại nói: "Ánh sáng có tốt

không?"

Trương Cẩm Trung dùng sức gạt đầu: "Tin tôi đi, ngoài tổ trưởng ra, tôi xem như là tay chụp có tay nhất rồi."

Hai người này nói chuyện có chỗ không đúng a? Trong lòng Vũ Hân kêu không ổn, cô cầm lấy tay áo Hứa Khắc Bình nói: "Không được..."

Hứa Khắc Bình cầm sợi tóc cô, gương mặt rất ít khi có biểu cảm, giờ lại nhìn như có vẻ dịu dàng đa tình: "Bé ngọc, không có việc gì đâu, đây là thể hiện tình cảm chúng ta rất sâu sắc!"

"Đem rủa tốt, tôi sẽ gửi ảnh cho hai người, cam đoan hài lòng!" Trương Cẩm Trung hùng hồn nói.

"Tốt, thành giao!"

"Cám ơn!"

Hứa Khắc Bình cứ thế mà để cho anh ta đi mất, tại sao lại như thế? Vũ Hân gấp đến mức máu trong người sắp chảy ngược rồi, "Vì sao anh không ngăn anh ta? Anh ta...nếu anh ta..."

"Có ảnh chụp làm chứng, em sẽ không thể chạy thoát!"

Hứa Khắc Bình đắc ý nói, hôn mỗi bên má trái má phải của cô một cái.

"Cái gì...Oa, người em ghét nhất là anh!" Vũ Hân không khỏi kêu to, anh đáp lại bằng một tiếng cười khoái chí.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của anh ta, Vũ Hân đột nhiên nghĩ, nói không chừng, thật ra chính anh thông đồng cùng Trương Cẩm Trung.

Cô..toàn thân bỗng nhiên không còn khí lực...

Bốn tiết học buổi chiều trôi quá khá bình thản, lại đến giờ tan học, tất cả mọi người bình bình khí thế, chỉ có mình Vũ Hàn là mặt mày ỉ ề.

"Làm sao vậy? Nhân vật nữ chính, cậu đáng ra phải cười một cái mới đúng."

Nghe Lâm Mạnh Hi trêu ghẹo cô..., Vũ Hàn chỉ càng thêm buồn rầu, cô nói: "Cho xin đi, không nên nói mình như vậy."

Lâm Mạnh Hi không nhìn được cười khẽ một tiếng:

"Biết làm sao được, tình cảnh hôm nay ở sân thể dục thật sự khiến cho người ta cảm động, so với việc mình xem một bộ phim còn hoàn mỹ hơn đấy!"

"Hazz! Cậu chỉ là người xem, đương nhiên thấy thích, nhưng mình lại không thể không tham gia diễn xuất!"

"À!..Mình vừa mua ảnh chụp này!" Lâm Mạnh Hi đem bức ảnh lưng mạng lấy ra, Vũ Hàn nhìn thấy càng thêm đau đầu.

"Sao cậu có thể làm vậy hả?" Cô chỉ có một mình Lâm Mạnh Hi là bạn tốt thôi!

Không biết Trương Cẩm Trung làm cách nào, từ buổi trưa nay tám hình kia đã bắt đầu phát tán từng khóa, dường như ai mang theo tiền đều mua, bỏ ra 50 đồng mua cái ảnh hôn môi. Mặc dù nói là rất đẹp, nhưng mà Vũ Hàn xấu hổ không dám gặp người khác rồi.

"Biết làm thế nào, mình cũng là thiếu nữ hâm mộ tình yêu mà!" Lâm Mạnh Hi lè lưỡi nói: "Cái tám hình này thật sự rất đẹp, giống như giấc mộng thành sự thật vậy, tất

cả mọi người đều muốn dán hình này trên mặt bàn của mình đây!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 7.2

Chương 7.2

Vũ Hàn không biết nói làm sao đây? Cô thật sự muốn ngất.

"Cậu xem, nét mặt hai người thật hòa hợp mà!" Lâm Mạnh Hi cố ý đem ảnh đưa đến trước mặt Vũ Hàn, để cho cô nhìn rõ.

"Aizz...!" Vũ Hàn lại thở dài, nhưng ánh mắt không tự chủ mà liếc tăm hình kia.

Oa, Trương Cẩm Trung thật sự không hổ danh cao thủ chụp ảnh.

Trông tăm ảnh, ánh mặt trời tinh tế rơi trên người bọn họ, tóc cũng bị gió thổi bay nhẹ, khiến cho không khí xung quanh thêm mong lung đẹp dễ.

Nhìn bên ngoài giống như Hứa Khắc Bình đang từ từ nhắm hai mắt, khiến người khác tim đập thình thịch, mà chính cô lại có bộ dạng e lệ, đôi má phớt hồng, càng giống như một nữ nhân đang đắm chìm trong tình yêu, say mê nhìn người yêu khi đang hôn.

Không, không thể nào! Vũ Hàn dùng sức lắc đầu, muốn xua đi cái ý nghĩ vớ vẩn.

"Đẹp quá, thật hi vọng mình cùng học trưởng Du Tường cũng có thể được như thế..." Trong mắt Lâm Mạnh Hi lóe lên ao ước.

Mắt Vũ Hàn vội chuyển đi chỗ khác, miễn cho mình mất tập trung, càng ngày càng không giống bản thân.

Sau khi Lâm Mạnh Hi cảm khái một lúc, cất bức ảnh đi: "Đi thôi, chúng ta đi sân thể dục báo danh!"

"Mình thật sự không muốn đi ____"

Lâm Mạnh Hi vỗ vai cô: "Nếu như mà cậu không đi..., tự phụ trách hậu quả."

Vũ Hàn nghĩ đến việc nếu không đi, kết cục tám phần là bi thảm, đành ai oán một tiếng, để mặc Lâm Mạnh Hi kéo tay cô đi về phía sân thể dục.

Hai người còn chưa đi vào bên trong, đã có người truyền tin tức Vũ Hàn đến. Trời ạ, hóa ra không chỉ Hứa Khắc Bình làm mình tỉnh, hiện tại cô cũng dính chút danh tiếng từ anh, trở thành một nhân vật nổi

tiếng.

Lâm Mạnh Hi cười cười: "Này, vận số cậu đang đỏ lên."

"Căn bản là mình không muốn."

Vũ Hàn vừa xuất hiện trong sân thể dục, dường như tất cả mọi người đều chú ý, với mọi người thì chuyện trưa hôm nay cô và Hứa Khắc Bình diễn một màn kịch tình yêu vẫn là ký ức mới mẻ, dư vị còn nồng đậm, cho nên đều nhìn hai người chăm chăm. Mà bọn họ mua ảnh chụp hai người thân mật, bây giờ lời tán thưởng càng không phải nói.

Lúc đầu Hứa Khắc Bình đang tập luyện dẫn bóng, vừa thấy cô liền đem bóng ném cho thành viên khác, sải bước đi về phía cô, cầm tay cô rất tự nhiên: "Đi, anh đã chuẩn bị chỗ ngồi cho em, ngồi cùng một chỗ với Mạnh Hi."

Đối với thái độ ân cần của anh, cô không phải không muốn chống cự, nhưng thân thể giống như không chịu nghe lời. Hứa Khắc Bình đưa cô đến chỗ ngồi thích hợp quan sát. Tâm mắt nhìn rất tốt, hơn nữa bên cạnh không có ai, Vũ Hàn thầm nghĩ chắc là anh lợi dụng đặc quyền có được. "Ngồi xuống đi." Anh giống như nói chuyện với học sinh tiểu học, lời kéo tay cô muốn cô ngồi xuống.

"Em biết rồi, anh đi chơi bóng đi!" Vũ Hàn cầu khẩn. Anh một phút cũng không rời khỏi, ánh mắt mọi người như đang dính trên người cô.

"Không được chạy trốn, anh sẽ rất lo lắng nếu đột nhiên không thấy em." Hứa Khắc Bình ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhíu mày nói với cô.

Hiện trường đột nhiên phát ra tiếng hét chói tai, có thể thấy lời anh nói khiến lòng thiếu nữ say mê đến mức nào, than thở, mê đắm... Giống như tình yêu cao trào trong phim điện ảnh.

Hứa Khắc Bình này thật sự là cao thủ diễn kịch! Vũ Hàn kêu to trong lòng. Nhìn bộ dạng lo lắng kia, giống như một người con trai mất đi cảm giác an toàn, bởi vì không hiểu rõ được tình cảm kia, càng thêm đa sầu đa cảm.

Vũ Hàn cắn răng gật đầu: "Em sẽ ngoan ngoãn ngồi ở đây!"

Hứa Khắc Bình mỉm cười, hào quang lóe lên trong mắt, "Thật tốt, anh có thể an tâm tâm luyện rồi, em hãy cố vũ cho anh."

Vũ Hàn từ chối cho ý kiến, chỉ cố gắng khiến mình cười một cái, thật vất vả để đuổi anh đi được, bản thân khẩn trương giờ mới có thể thoải mái thư giãn.

Lâm Mạnh Hi ngồi ở một bên dốc sức nín cười, rõ cuộc bây giờ mới cất giọng: "Oa, tình cảm của hai người thật tốt a~!"

"Cậu còn nói!" Vũ Hàn cô chỉ yếu ớt đóng kịch mà.

Lâm Mạnh Hi nhún nhún vai, "Nhưng mà nói thật, chẳng lẽ cậu đối với học trưởng không có một chút động tâm hay sao? Anh ấy là bạch mã hoàng tử trong lòng mọi người đây! Nhìn cái cách anh ấy cười kìa, ngay cả mình cũng bị mê hoặc."

Vũ Hàn há to miệng, đang định đáp trả, nhưng lại nghĩ đến hình ảnh mình cùng học trưởng thân mật lúc trưa, đột nhiên một chữ cũng không nói lên lời.

"Cậu muốn nói cái gì? Sao lại đỏ mặt?" Lâm Mạnh Hi cười thần thần bí bí, giống như vạch trần bí mật của Vũ Hàn.

"Mình... mình không sao!"

Vũ Hàn há miệng thở ra vài cái. Dù sao mình cũng không thể động tâm với anh ấy, bởi vì anh ấy đối xử với mình không tốt, rất hung dữ, mình cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên sẽ không thích anh."

"Là như vậy sao." Về mặt Lâm Mạnh Hi như đang nói ~ mình không tin. "Xem ra mình với cậu giống nhau nha, hai người đều không có duyên với tình yêu."

"Cậu...cậu cùng học trưởng Cao Dự Trường không có một chút tiến triển gì sao?"

Lâm Mạnh Hi nhún vai nói: "Đúng mình rất thông minh, cũng có tinh thần chiến đấu, nhưng mà phải có biện pháp khiến anh ấy hiểu mới được. Vấn đề lớn nhất bây giờ là mình phải tìm được một anh chàng vô tội nào đó, dùng anh ta để kích thích lòng đố kỵ của học trưởng."

"Ah, làm thế có được không?" Chưa đến lúc này Vũ Hàn.

Ơn, cảm ơn cô ạ! Nhưng em bây giờ và em cũng không nghĩ đến phương pháp này.

"Câu nói cậu phải tìm ai?"

"Đây chính là phiên bản lớn nhất."

"Chọn tôi là được!" Đột nhiên, một giọng nói nam từ từ đằng sau hai người truyền đến.

Vũ Hàn và Lâm Mạnh Hi đều giật mình kêu lên, cùng lúc xoay đầu nhìn về sau, thấy người kia là Hứa Thế Triết, người mà hai cô chưa bao giờ nghĩ đến.

"Cậu..cậu nghe trộm chúng tôi nói chuyện?" Lâm Mạnh Hi không phát hiện đằng sau có người nên không biết Hứa Thế Triết đến từ bao giờ.

Về mặt Vũ Hàn thì kinh hoàng, ngơ ngác nhìn anh ta.

Hứa Thế Triết cười thoải mái: "Đừng lo lắng! Tôi là đứng về phía hai cô!"

Lâm Mạnh Hi nheo con mắt lại: "Có ý gì?"

"Tôi biết rõ hai người giờ đang cần một bên thứ ba, vậy thì hãy để tôi sắm vai này, không phải rất thích hợp sao? Dù sao, trừ hai người kia, thì người đẹp trai thứ ba ở trường không phải tôi thì còn ai đây!" Hứa Thế Triết vỗ lồng ngực nói.

"Bên thứ ba? Tôi không cần!" Vũ Hàn chỉ vào mình nói.

Hứa Thế Triết lắc đầu: "Vũ Hàn, cô vẫn không hiểu sao. Căn bản là anh ta muốn ăn cô, ngay cả tôi còn nhìn ra, đương nhiên cô phải phản kháng Khắc Bình, để anh ta hiểu rằng cô cũng có lựa chọn khác, không nhất định phải nghe anh ta! Mà Mạnh Hi đâu, cô cần một người

đàn ông kích thích Cao Dự Tường, nhưng lại không muốn lừa gạt tình cảm của người khác, cho nên, đương nhiên cô nên chọn người đàn ông am hiểu đóng kịch là tôi."

Lâm Mạnh Hi cảm thấy thú vị: "Nhưng mà... Làm như vậy, đối với cậu có gì tốt?"

"Tôi nha... Chỉ muốn tham gia náo động thôi! Hai người sắp tốt nghiệp đúng không? Đến lúc đó tất nhiên đến phiên tôi thay thế địa vị bọn họ rồi!" Hứa Thế Triết đắc ý nói.

Lâm Mạnh Hi đã hiểu: "Hóa ra có chuyện như vậy! Cậu nghĩ cũng chu đáo thật."

Ngẫm lại, nếu như hai người kia ăn dấm chua, đều bị Hứa Thế Triết hoành đao đoạt ái khiến náo động cả trường. Giá trị Hứa Thế Triết chẳng phải sẽ là nước lên thì thuyền lên sao? Cách này quả nhiên một hòn đá ném hai con chim.

"Sao? Có hứng thú không? Ánh mắt Hứa Thế Triết lộ ra kích thích.

"Cái này... quá hoang đường!" Vũ Dàn cảm thấy không khả thi.

Lâm Mạnh Hi trầm tư một lát: "Kế hoạch mặc dù không tệ, nhưng mà làm thế cậu sẽ bị nói bắt cá hai tay, hai người bọn họ sẽ tin tưởng sao?"

"Vậy thì phải xem hành động của chúng ta! Tất nhiên tôi không thành vấn đề, chỉ lo hai người chọc giận bọn họ mà thôi.:

"Không cần dùng phép khích tướng với chúng tôi." Lâm Mạnh Hi hát cảm. "Nhưng mà... cái này cũng có thể xem

là biện pháp tốt. Có thể xem xét!"

"Mạnh Hi, mình nghĩ mình không cần tham gia?" Vũ Hàn thật sự là không cười nổi, Lâm Mạnh Hi và Hứa Thế Triết đồng thời quay đầu nhìn cô, trong mắt như nói là không biết tốt xấu. Lâm Mạnh Hi kéo Vũ Hàn lại gần: "Vũ Hàn, không phải cậu rất giận Hứa Khắc Bình sao? Cậu phải thể hiện mình mà là một cô gái khi phách chí!"

"Nói rất đúng." Hứa Thế Triết nói thêm vào: "Như vậy mới là một kịch bản thật tốt, sao có thể thiếu cô được."

Nhìn bộ dạng kích động của hai người, giống như không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, Vũ Hàn cũng phải đổ mồ hôi lạnh, bởi vì cô cảm thấy...trước mắt đều là một mảnh đen tối!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 15: Chương 8.1

Chương 8.1

Yêu quá nhiều! Vô cùng

Bản thân đã có tội

Thậm chí mỗi tế bào trong tôi đều thích anh.

Ai...Khờ khờ một chút cũng tốt.

Tôi chỉ hi vọng một phút nào đấy anh nhớ tôi.

***

Sau khi đội bóng rổ luyện tập xong, Hứa Khắc Bình kéo tay Vũ Hàn, muốn cùng nhau về nhà.

Hứa Thế Triết lại từ đâu chạy đến, vui vẻ nói: " Anh, buổi tối hôm nay ba mẹ có việc, chắc phải muộn mới về, chúng ta đi ăn trước một chút đi."

Hứa Khắc Bình nhú mày: "Sao anh không thấy ba mẹ nói gì?"

"Sáng sớm anh đã ra khỏi nhà, đương nhiên là không biết!" Hứa Thế Triết không nhanh không chậm nói ra.

Vừa lúc Lâm Mạnh Hi đi tới: "Muốn đi ăn sao? Tôi đi theo có được hay không?"

Vũ Hàn lập tức có linh cảm xấu, vừa rồi dưới tình thế uy hiếp của hai người kia, cô đã đồng ý ít nhất sẽ không phá hoại kế hoạch của họ, nhưng lại không biết rốt cuộc hai người đó làm chuyện gì.

Vừa lúc, Cao Dụ Tường nhìn thấy bọn họ đứng ở cửa sân thể dục, liền đi tới hỏi: "Sao mấy người còn chưa đi? Có việc gì à?"

"Học trưởng, lát nữa hình như anh không có hẹn phải không? Có muốn cùng đi ăn không?" Hứa Thế Triết thừa cơ hỏi.

"Được, bị cậu nói trúng rồi, vừa hay hôm nay không có hẹn đây!" Cao Dụ Tường sờ sờ cằm, quyết định nói: "Tốt, mọi người đi ăn gì, bụng tôi cũng đang đói đây!"

Còn một nguyên nhân khác, đó là chuyện Hứa Khắc Bình và Vũ Hàn khiến anh ta có hứng thú, còn muốn nhìn ngó xem thế nào.

"Quyết định vậy nhé." Lâm Mạnh Hi vui vẻ nói.

Mặc dù Hứa Khắc Bình không thể hiện gì nhưng cũng không có phản đối, vì thế một nhóm năm người, mỗi người một suy nghĩ, kế hoạch dần dần tiến triển.

Bởi vì chân Vũ Hàn còn chưa khỏe hẳn nên Hứa Khắc Bình đạp xe chở cô, dẫn đầu đi đến địa điểm.

Đó là một nhà hàng tên "Nam Loan", bán đồ điểm tâm mà học sinh thích ăn nhất, phong cách bày biện rất trang nhã, từ trước đến nay cũng khá đông khách.

Lúc này đây, Hứa Khắc Bình cùng với Vũ Hàn đứng ở bên ngoài cửa kính nhà hàng, lẳng lặng chờ ba người kia. di^endan.lequy.don-Mèo Hoang

Trong nội tâm Vũ Hàn thấp thỏm không yên, mấy lần lén lút liếc nhìn Hứa Khắc Bình, nhưng lập tức bị anh phát hiện, cầm tay cô hỏi: "Em làm sao vậy? Sắc mặt không tốt lắm."

"Em...không có việc gì."

Đương nhiên Hứa Khắc Bình không tin, nắm tay cô lên hôn nhẹ một cái: "Không được dấu diếm anh, không được có bí mật, có nghe không?"

Cô đỏ mặt lên, muốn rút tay về: "Anh...anh cho rằng anh là ai chứ."

Hứa Khắc Bình thoáng mỉm cười: "Anh là thần đèn của em, người đưa anh ra khỏi đó là em, nên em do anh phụ trách!"

"Cái gì? Em cũng không yêu cầu." Vũ Hàn cong miệng lên.

"Đã rồi." Hứa Khắc Bình chỉ lên phía trên tác giả của cô, anh đang

Đồ ngọc. Hứa Khắc Bình sợ len lén nhưng lộn tọc quan của cô, như đang làm với một đứa trẻ.

Ánh mắt anh trở nên dịu dàng nhìn chăm chú, dường như muốn duy trì nhịp thở bình thường là không thể nào. Haizz, rốt cuộc là chán ghét hay thích anh đây, cô đều không thể hiểu rõ cảm giác của mình.

Lúc này, cuối cùng ba người kia cũng tới nơi, Lâm Mạnh Hi và Hứa Thế Triết nói chuyện hết sức vui vẻ, Cao Dụ Tường nhìn bọn họ có chút kinh ngạc, có thể do anh là người tình mơ ước của nhiều người, chưa bao giờ bị lạnh nhạt.

Nhưng mà dù sao thì cuối cùng mọi người đều tiến vào nhà hàng "Nam Loan", cũng tìm được chỗ ngồi.

Vũ Hàn bị Hứa Khắc Bình kéo xuống ngồi ghế bên cạnh, Lâm Mạnh Hi rất thoải mái ngồi cạnh Cao Dụ Tường mà Hứa Thế Triết lại được ngồi giữa hai đôi. Không biết có phải là sắp đặt hay không, Vũ Hàn mơ hồ cảm thấy có gì đó không bình thường.

Tất cả mọi người đều chọn đồ xong, chỉ còn mỗi Vũ Hàn đang ngần người, Hứa Khắc Bình gõ đầu cô nói: "Nếu không gọi món thì sẽ không có cái ăn đâu."

Bấy giờ Vũ Hàn mới phục hồi tinh thần, trừng mắt nhìn anh một cái: "Rất đau đấy! Nếu bị ngốcì thì làm sao?"

"Đồ ngọc đánh thế nào vẫn chỉ là đồ ngọc, sẽ không bị ngọc hơn đâu." Hứa Khắc Bình cười châm biếm.

"Không đâu, em thấy Vũ Hàn hơi ngọc một chút nhưng rất đáng yêu!" Đột nhiên Hứa Thế Triết phản đối.

Hứa Khắc Bình sững lại nửa giây mới lạnh lùng nói: "Cô ấy đáng yêu thế nào tất nhiên anh rõ ràng nhất, không cần em chỉ ra."

Thảm rồi, Vũ Hàn nhìn chăm chú hai anh em nhà này, rõ ràng giống hai con sói hoang đã đang cùng rình một cô bé thỏ trắng, lập tức phát động một trận tranh đoạt sinh tử.

Vũ Hàn vội mặt vào trong menu, trước ánh mắt mọi người mà chọn lấy hai loại đồ ăn, nói cho phục vụ, bảo cô ấy đi xấp đặt đồ ăn.

Người phục vụ vừa đi khỏi, trên bàn ăn xuất hiện không khí trầm mặc kỳ dị, ngay lúc Vũ Hàn sắp không nhìn được, đột nhiên Hứa Thế Triết cười tím tím nói: "Các cô có muốn xem tướng số không? Tôi biết xem tướng tay đấy."

"Thật sao? Thế xem cho tôi một chút." Lâm Mạnh Hi

phản ứng đầu tiên.

Hứa Thế Triết nắm tay Lâm Mạnh Di, cẩn thận kiểm tra đường chỉ trong lòng bàn tay cô, dùng giọng điệu như chuyên gia nói: "Cô rất thông minh, có tài năng dung mạo đủ cả, đây là loại phụ nữ khiến đàn ông muốn chinh phục nhất. Mặt khác, cô rất hiểu việc mềm nắm rắn buông, hơn nữa lại rất tự nhiên, thích hợp với những play boy, bởi vì chỉ có cô mới có thể khiến anh ta tâm phục khẩu phục, tình nguyện vì cô là đóa hồng mà bỏ qua cả một vườn hoa."

"Vậy sao?" Lâm Mạnh Di mỉm cười nói. "Nhưng tôi lại không thể vì một thân cây mà bỏ qua cả một cánh rừng, anh nói tôi nên làm gì bây giờ?"

Hứa Thế Triết trầm ngâm một chút, rồi phân tích tiếp: "Dùng bản lĩnh của cô, mỗi ngày thay một bạn trai không là vấn đề, nếu như không chê thì...tôi cũng rất muốn là một người trong số đó."

"Vậy thì phải xem biểu hiện của cậu!" Lâm Mạnh Di thần thần bí bí nói.

Cao Dự Tường ở bên nghe được đoạn đối thoại này, dùng ánh mắt hồ nghi nhìn Hứa Thế Triết cùng Lâm Mạnh Di. giống như hôm nay mới là lần đầu tiên biết họ. Thật kỳ quái, sao trước kia anh ta không phát hiện ra trên người Lâm Mạnh Di có loại khí chất đặc biệt?

Giống như cô là một nữ vương ở đây, còn những người khác chỉ ở đẳng cấp làm nền cho cô mà thôi.

Khác với những người con gái khác, dường như làm cho anh ta dâng lên một loại dự vọng khiêu chiến.

Hứa Thế Triết xem xong hai tay cho Lâm Mạnh Di, lại chuyển qua Vũ Đan nói: "Vũ Đan, tôi cũng xem cho

cô một chú."

Hứa Thế Triết không nói nhiều lời liền cầm hai tay Vũ Hàn lên xem, cô ngay cả cơ hội né tránh cũng không có, tay đã bị anh cầm thật chặt, nhưng lật qua lật lại mấy lần, giống như không nhìn rõ, gò má đỏ sát vào bả vai cô, hít mất nghiêng của đường chỉ tay của cô.

Vũ Hàn như đứng đông đũa, bởi vì bên trái Hứa Thế Triết nắm tay cô, bên phải Hứa Khắc Bình đặt tay ở đùi cô, hai người tỏa ra khí thế khiến cô phát run.

"Hì... Tay cô rất thú vị!" Hứa Thế Triết nở nụ cười mang theo chút mờ ám nói: "Tính cách cô rất dịu dàng, rất hiền lành, mặc dù trong đời sẽ có một chút thua thiệt, nhưng cuối cùng vẫn có thể tìm được người yêu cô. Tính cách của anh ta hẳn là vui vẻ phóng khoáng, dí dỏm hài hước, hơn nữa biết thưởng hoa tiếu ngọc, sẽ không khiến cô khó xử, hay làm cô áp lực. Cô thấy tôi nói đúng không?"

Lời này vừa nói ra, Vũ Hàn chỉ cảm thấy lông tơ ở lưng dựng đứng, bây giờ cô còn không dám quay đầu nhìn nét mặt Hứa Khắc Bình.

"Thế Triết nói không sai." Lâm Mạnh Hi bên cạnh còn quạt gió chầm lùa.

"Từ khi nào em biến thành thần tượng số vậy" Hứa Khắc Bình lạnh lùng hỏi.

"Anh, em cũng có ưu điểm đấy, chỉ có điều là anh không phát hiện ra mà thôi!" Hứa Thế Triết cười hì hì nói.

Lúc này Cao Dự Tường bỗng đưa tay ra: "Vậy xem hộ anh luôn."

"Không được!" Hứa Thế Triết trình trọng lắc đầu:

"Khả năng của em chỉ dùng được trên người mỹ nữ thôi, đối với đàn ông con trai không có tác dụng."

"Đây là lý lẽ gì? Còn thế nữa!" Cao Đu Tường nhìn Hứa Thế Triết vẫn nắm tay Vũ Hàn và Lâm Mạnh Hi, vẻ mặt bất đầu không vui.

"Cái này là thiên cơ không thể tiết lộ." Hứa Thế Triết có thể nói ra mới là lạ, thật ra là đoán mò mà thôi.

Cao Đu Tường hừ lạnh một tiếng, Hứa Khắc Bình cũng lạnh lùng trừng mắt với Hứa Thế Triết, nhưng anh lại không để ý, vẫn bày ra bộ dạng già dặn kinh nghiệm.

Vừa đúng lúc phục vụ bê đồ ăn lên, khiến không khí bớt chút khẩn trương.

Vũ Hàn như đồ ăn trước mặt mình mà ngẩn người. Trời ạ, sao cô có thể chọn kem daquau và món chiên tempura(*)? Vừa ăn lạnh vừa ăn nóng, cô cam đoan khi trở về sẽ bị đau dạ dày, cũng vì lúc lấy khăn trắng, mới không nhìn kỹ mà chọn hai món này, nghĩ phải ăn chúng vào trong bụng, hương vị thật sự sẽ không kỳ lạ bình thường.

(*)tempura là một món ẩm thực của Nhật Bản gồm các loại hải sản, rau củ tẩm bột mì rán trong dầu. Đây là một món ăn khá phổ biến trong các bữa ăn của người Nhật.

Nhìn mọi người nghiêm túc ăn, chỉ có Vũ Hàn là cảm thấy không biết làm sao.

"Cho tôi ăn một miếng!" Hứa Thế Triết đang ăn súp, đột nhiên dùng đũa kẹp một miếng tempura của Vũ hàn.

Vũ Hàn ngây người nửa giây, vừa mới hồi hồn lại thì Lâm Mạnh Hi lập tức gấp sùi cào của mình cho Vũ

Hàn và Hứa Thế Triết: "Hai người ăn thử đi, rất ngon đây!"

Kế tiếp, Hứa Thế Triết và Lâm Mạnh Hi không ngừng chơi trò "thế giới ba người", đem mấy món ăn truyền đến truyền đi, hoàn toàn coi hai soái ca còn lại là không khí.

Cao Dự Tường yên lặng mà ăn mỳ ý, nhìn ba người bọn họ, không hiểu sao cảm nhận được loại cảm giác xa lạ, bình thường anh ta có thói quen được mọi người vây xung quanh, được người ta sùng bái, chưa bao giờ bị vắng vẻ bỏ rơi. Nhất là Lâm Mạnh Hi, cô hẳn là cũng có ý với anh ta. Nhưng bây giờ lại cười sáng lạng với Hứa Thế Triết.

Hứa Khắc Bình đã sớm ăn xong cơm thịt bò, một tay nâng má, không nhúc nhích mà nhìn Vũ Hàn.

Rõ ràng Vũ Hàn cảm nhận được ánh mắt của anh, nhưng không dám quay đầu lại, cô dùng đầu gối cũng đoán ra được biểu cảm bây giờ của anh là gì, nhất định là mặt thối lạnh chết người, ánh mắt hung ác không cho người nào đến gần.

Haizz, sao cô lại bị quấy trôi vào vùng nước đục này chứ, thật không biết cô đã làm chuyện xấu xa gì, sao ông trời lại có thể trừng phạt cô như vậy?

Khi Hứa Thế Triết và Lâm Mạnh Hi nói chuyện hưng phấn, cuối cùng Hứa Khắc Bình cũng cất lời, cầm chặt bả vai Vũ Hàn hỏi: "Đã ăn no chưa?"

"Ăn... ăn no rồi." Thật ra cô khẩn trương nên không có ăn nhiều.

"Chúng ta đi thôi!" Anh không nói hai lời, liền lôi kéo

tay cô đứng lên.

"Anh, sao hai người nói đi là đi vậy?" Hứa Thế Triết lập tức phản ứng.

"Đúng vậy, với người ở lại trò chuyện một chút." Lâm Mạnh Hi cũng phụ họa.

Hứa Khắc Bình như không nghe thấy gì, tự mình cầm túi xách của bản thân và Vũ Hàn.

"Anh, ít nhất anh cũng phải trả tiền chứ?" Hứa Thế Triết nita đùa nita thật nói.

Hứa Khắc Bình nghe thế, hung dữ trừng mắt nhìn Hứa Thế Triết, Hứa Thế Triết lập tức biết tình thế không ổn, đổi giọng nói: "Xin lỗi, anh cứ coi như em vừa nói đùa là được rồi." Cho dù cậu rất to gan, cũng không dám khiêu chiến chính diện với anh mình.

Lúc này Hứa Khắc Bình mời thu hồi ánh mắt, lôi kéo Vũ Hàn ra ngoài.

Cao Dự Tường thấy thế nhanh trí, khẽ huýt sáo: "Ha ha, hóa ra như thế không phải trả tiền!"

"Ồ! Ý anh là gì?" Hứa Thế Triết có dự cảm không tốt.

Cao Dự Tường đứng lên, cười phóng khoáng, cũng kéo tay Lâm Mạnh Hi: "Không có ý gì, tôi cũng muốn học theo anh cậu, mang mỹ nhân đi trước một bước nha."

"Đây... Chuyện này là sao?" Hứa Thế Triết ăn trộm gà không được lại mất năm thóc.

"Đã có một thì sẽ có hai mà." Cao Dự Tường mỉm cười nói, kéo tay Lâm Mạnh Hi, như thăm dò ý cô.

Chương 16: Chương 8.2

Chương 8.2

Lâm Mạnh Hi chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, trong lòng vui mừng không lộ ra, cô biết rõ đây chưa phải lúc.

Cao Dụ Tường nhìn cô cười mà không nói, càng tăng thêm hứng thú đối với sự thần bí ở cô, càng nắm chặt tay cô, cả hai song song đi ra khỏi cửa nhà hàng Nam Loan: "Học đệ, bữa này do cậu mời, không cần khách khí."

"Trời ạ! Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?" Để lại một mình Hứa Thế Triết, nhìn ví da của mình mà kêu thảm.

Trên đường về nhà, đèn đường đã chiếu sáng lên. Tiếng bánh xe đạp vang lên trong hẻm nhỏ, làm tăng thêm sự tĩnh mịch ở bên trong.

Vũ Hàn ngồi phía ở sau, nửa câu cũng không dám nói, cô nghĩ được ra bây giờ không phải là lúc nói chuyện, sắc mặt Hứa Khắc Bình không bình thường, hơn nữa là rất không bình thường.

Đến nhà họ Hứa, Hứa Khắc Bình hạ chân dừng xe đạp lại, cái gì cũng không nói, lập tức kéo cô đi vào trong phòng. Vũ Hàn không biết anh muốn làm cái gì, nhưng thấy nét mặt anh u ám. chỉ có thể ngoan ngoãn theo sát đằng sau.

Phòng khách vắng tanh, hai người đi thẳng lên tầng hai, cô phát hiện anh không đưa cô về phòng mình mà ngược lại đi vào một căn phòng lạ lẫm, cô nhìn ra đó là phòng của anh, bên trong đều là sách vở, đồ dùng thể thao, còn có cả mô hình máy bay.

Lúc Hứa Khắc Bình đưa cô vào bên trong phòng, không nói gì mà khóa cửa lại, rồi mới quay người về nhìn cô. Vũ Hàn cúi đầu, không dám nhìn lại ánh mắt của anh, không khí trong phòng giống như sắp đông cứng lại, cô ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn.

"Nhìn anh." Anh bước lại gần cô một bước, nâng cằm cô lên, đôi môi Vũ Hàn hơi run, dốc sức liều mạng lấy hết dũng khí của mình mà ngược nhìn anh.

Ngoài dự đoán của cô, tức giận trong mắt anh hình như rút đi một ít, thay vào đó là tình ý nồng đậm: "Em thích..cái loại người khua môi múa mép sao?" Anh hỏi.

Hai mắt Vũ Hàn mở to, còn đang không hiểu ý anh, đã bị anh ôm vào trong ngực, cô nghe được lời anh nói bên tai: "Mau nói cho anh biết."

"Anh...nói...em không hiểu..." Mặt anh dựa vào gần cô như vậy, khiến cho toàn thân cô rất suy yếu, mềm nhũn tựa vào người anh.

"Sao em lại không hiểu?" Hô hấp của anh trở nên dồn dập. "Anh mới là

Sau em lại không hiểu. Họ nạp của anh từ nên còn đẹp. Anh mới là người thật sự không hiểu, sao đến bây giờ em lại còn không hiểu? Em là một đứa ngốc, anh nên làm gì với em đây?"

di.en^danle.,quyd.on-Mèo Hoang

Cô nhìn thấy ánh mắt anh xúc động và mãnh liệt, càng khiến cho cô ngạc nhiên, anh dường như không có kiềm chế bản thân giống như bình thường mà giống như mất khống chế hơn. Đáy mắt toát ra yếu ớt kinh người cùng đấu tranh.

"Học trưởng..." Cô có chút sợ hãi mà muốn trốn thoát khỏi anh.

Nhưng anh vẫn không buông ra, ngược lại còn ôm cô chặt hơn, hai người kéo qua kéo lại, rất nhanh té ngã lên giường, anh chỉ áp trên người cô: "Không được gọi anh là học trưởng, gọi anh là Khắc Bình!"

Con mắt anh đen nhánh như đang thôi miên, khiến cho cô ngơ ngác mà nói theo: "Khắc Bình!"

Anh túm hai tay cô để lên trên đầu, chỉ dùng tay trái khống chế cô, tay phải xoa môi cô: "Em là của tôi, biết không?"

"Em...em không phải..."

Hứa Khắc Bình cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên tóc, gương mặt và mí mắt cô: "Mỗi một chỗ đều là của anh, không được cho người khác động vào, không thể cho người khác hôn, nghe rõ chưa?"

Cái giọng nói êm ái này làm cô choáng váng rồi, chỉ có thể mơ hồ than nhẹ, không rõ mình nói cái gì.

Nhiệt độ cơ thể anh rất cao, mang đến cảm giác nóng rực khi chạm vào da thịt cô, giống như để lại dấu tích của anh, vì sao cái người bình thường như ác ma này mà cũng có thể dịu dàng như thế? Vũ Hàn thật sự không rõ.

"Không, vẫn là đừng nói gì, như vậy mới tốt, như vậy là tốt rồi..." Không đợi cô trả lời, anh liền hôn lên đôi môi của cô, dường như sợ cô sẽ nói ra cái gì không nên.

Vũ hàn bị mất phương hướng, lạc trong cái lưới mà Hứa Khắc Bình dang ra, giấy dựa không được, càng giấy dựa thì càng khó cử động, thẳng đến khi hòa tan vào trong ngực anh. Hứa Khắc Bình hôn vô cùng nhẹ nhàng, lại cuồng nhiệt vô cùng, như đặt cô vào giữa tâm bão, khiến cô vừa cảm nhận được yên tĩnh lại vừa huyền ảo, bình an cùng rung động.

Sau khi nụ hôn kia kết thúc, Vũ Hàn phát hiện tay mình đang ôm cổ anh, gò má dán trước ngực anh, cố điều chỉnh hồ hấp có chút dồn dập.

Mà một tay Hứa Khắc Bình đỡ trán, một tay vuốt tóc cô, đôi mắt không chớp nhìn cô chăm chăm.

"Mặt em thật đỏ..." Lời anh nói mang theo chút ranh mãnh.

Ánh mắt cô hơi nhìn xuống, lúng túng nói: "Còn...còn không phải tại anh sao." Kỳ lạ, giọng nói của cô như đang làm nũng, khiến nội tâm Vũ Hàn cả kinh.

Hứa Khắc Bình mỉm cười trong mắt viết cô không có nhìn lầm, Vũ Hàn cảm giác như cô sắp chìm xuống rồi, anh lấy ngón tay cuốn lộn tóc cô, dịu dàng nói: "Đây đều là anh sai? Được rồi, coi như lỗi của anh, nhưng không được để người khác có cơ hội này."

"Cô nghe xong không biết làm sao cho phải: "Anh...anh rất lạ."

Hứa Khắc Bình gật đầu đồng ý: "Chính xác là hôm nay anh hơi lạ, đều do tên Hứa Thế Triết kia ban tặng."

Nói tên Hứa Thế Triết, nhớ lại cảnh hai người nói chuyện trong nhà hàng, tâm tư có chút không ổn định, anh cầm tay cô để lên môi, nhẹ nhàng hôn cẩn thận: "Không thể lưu lại dấu vết của nó, chỉ có thể có anh."

Vũ Hàn bị giọng điệu bá đạo của anh hù dọa rồi: "Anh có phải điên rồi hay không?" Cô cảm giác mình sắp không nhận ra anh.

Nét mặt anh không giống như đang nói đùa: "Có thể, cho dù anh điên cũng không sao cả, tóm lại em không được đến gần người con trai khác, nếu không anh sẽ có biện pháp gạt bỏ nó."

Anh nhìn như đang rất nghiêm túc, lại khiến cô có cảm giác như bị uy hiếp: "Nhưng Thế Triết là em của anh. Em không hy vọng vì em mà... Khiến hai người xung đột." Cho đến bây giờ cô vẫn thấy bản thân không hợp với vai cô gái xấu xa.

"Người nào đều như nhau, không ai có thể cướp em đi."

Anh cúi đầu bịt kín môi cô, trần trọc mà hôn, giống như muốn nuốt cô xuống vậy.

Không biết là qua bao lâu, Vũ Hàn bị Hứa Khắc Bình ôm vào trong ngực, bị hôn lật qua lật lại nhiều lần, đầu cô mơ mơ hồ hồ.

"Được rồi. Không cần..". Mắt thấy anh vừa muốn lại hôn cô, cô tranh thủ thời gian quay đầu khiến anh không có cách nào nhắm trúng mục tiêu.

Nhưng Hứa Khắc Bình cũng không phải đèn cạn dầu, lập tức chuyển trận địa, tiến đến lỗ tai cùng cổ của cô, nhẹ nhàng liếm láp hôn. Vũ Hàn chỉ cảm thấy ngứa ngứa, trong đầu như hết không khí rồi.

"Đừng mà..." Cô như là đang thì thào cầu xin.

Hứa Khắc Bình thỏa mãn nhìn thấy thành tựu của mình, cuối cùng cũng tạm nghỉ một lát: "Đây là trừng phạt nhỏ cho em, về sau tuyệt đối không thể để cho người khác chạm vào."

Vũ hàn mơ màng chớp mắt mấy cái: "Cái này...là trừng phạt sao?" Vậy trừng phạt lớn mà nói thì..., chẳng phải ăn mất cả người cô sao? Cô trình tiết của mình cảm thấy nguy hiểm.

Anh cười nhạt một tiếng: "Đúng vậy, cũng đừng chọc anh tức giận, anh không có tính nhẫn nại."

"Anh thật bá đạo." Cô cắn chặt môi dưới.

"Chỉ có đối với em thôi."

Nói thật giống như ban ân vậy! Vũ Hàn đỡ khóc đỡ cười.

Lúc này ánh mắt cô lướt nhẹ, đột nhiên nhìn thấy một cái áo không bình thường! Nói

nó là áo sơ mi trắng thật sự là khen nó, bởi vì hơn một nửa đã bị nhuộm màu xanh da trời, hơn nữa cúc cũng mất, càng không có túi, nhìn giống như chiếc áo thảm hại.

"Kia...không phải là..." Kiệt tác ngày khai giảng cô vô tình tạo ra à.

Hứa Khắc Bình nhìn theo ánh mắt cô đến chiếc áo sơ mi, "Đúng vậy, là tác phẩm vĩ đại của em."

"Chán ghét! Anh sao lại để nó ở kia?" Lại cô vừa thấy đã xấu hổ.

Anh trả lời rất dịu dàng: "Đó là kỷ niệm chúng ta gặp nhau, đương nhiên phải giữ gìn thật tốt."

"Vật kỷ niệm?" Nào có ai lấy cái này làm vật kỷ niệm? Hơn nữa sao anh lại muốn kỷ niệm ngày bọn họ gặp nhau? Cái này...giống như có chỗ nào đó không đúng?

Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong mắt lóe lên tia hứng thú: "Em không biết, chỉ cần vừa nhìn thấy cái áo sơ mi trắng kia, anh sẽ cười ha ha ba tiếng, đương nhiên vật kỷ niệm như vậy phải giữ lại, nói không chừng có thể đuổi điềm xấu tránh ma quỷ nữa."

"Anh...anh giấu cợt em!" Quả nhiên, niềm vui lớn nhất của anh là khi dễ cô, hại cô vừa rồi còn còn có cảm giác xao động, thật khó ưa!

"Đúng vậy, nhất định ông trời đặc biệt là phái em xuống đây, như vậy anh sẽ không buồn chán. Hãy cam chịu số phận đi, dù em có làm cách nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của anh", Hứa Khắc Bình nửa đùa nói,

một tay áp cô xuống dưới, không phân bua mà ngăn chặn môi cô lại.

Vũ Hàn không có cách nào suy nghĩ, cô bất tỉnh rồi.
di.en ^ danle.,quydon-Mèo Hoang

Cũng vào lúc này, Cao Dự Tường kéo tay Lâm Mạnh Hi, đi ra khỏi nhà hàng Nam Loan.

Lâm Mạnh Hi không chút giãy giụa thoát khỏi tay anh, thái độ tự nhiên hào phóng nói: "Học trưởng, anh đã đạt được mục đích, có người mời khách rồi, như vậy... ngày mai chúng ta gặp!"

"Đợi một chút!" Cao Dự Tường không hề nghĩ ngợi mà kéo tay cô, anh không biết vì sao mình có cảm giác lưu luyến này, nhưng anh thật sự không thể cứ thế thả cô đi.

Ngược Lâm Mạnh Hi đập mạnh liệt, nhưng cô cố gắng giữ vững bình tĩnh: "Làm sao vậy?"

"Anh...anh tiên em về được không?" Nếu có nhớ lại, đây là lần đầu tiên anh hỏi ý kiến của một cô gái.

Cô dựa vào giác quan thứ sáu, đã mơ hồ nhận thấy có gì đó thay đổi, nhưng đây vẫn chưa phải lúc âm thầm mừng rỡ, cô còn phải luông dài lưỡi câu để câu cá lớn này! Vì vậy, cô thoải mái gật đầu: "Được! Nhưng mà học trưởng...anh không cần phải kéo tay em như thế."

"Hà... Thật xin lỗi!" Quái lạ, hôm nay làm sao anh lại luống cuống như vậy?

Cao Dự Tường vội buông tay Lâm Mạnh Hi ra, lúc lòng bàn tay trơn trượt, khiến anh có cảm giác mất mát không nói lên lời. Anh rất muốn cầm lại bàn tay nhỏ bé kia, không nghĩ tới cô luôn bảo trì hình tượng thông minh,

kiên cường lại có bàn tay bé nhỏ nữ tính như vậy...

Thật ra, cẩn thận mà nói, anh phát hiện cô lớn lên nhìn rất thanh tú, lúc không nói chuyện, giống như một người đẹp cổ điển, nhưng một khi đã cất lời, ánh sáng trong mắt di chuyển, lại lập lòe chói mắt, khiến anh không thể không tán thưởng trí tuệ của cô.

"Học trưởng, anh đang nhìn gì vậy? Trên mặt tôi có cái gì sao?" Lâm Mạnh Di cố ý hỏi.

Thật ra cô biết nguyên nhân anh ngắm người, đây chính là lần đầu tiên mắt anh nhìn cô, khiến cô vừa cao hứng vừa thẹn thùng, nhưng hết lần này đến lần khác phải làm bộ không quan tâm.

"Anh..." Lúc này Cao Dự Tường không biết nói gì, nói cũng không lên lời." Anh đang nhìn em... cặp tóc...rất đáng yêu, chưa thấy bao giờ!"

Lâm Mạnh Di quay đầu cười:" Không nghĩ tới học trưởng cũng có hiểu biết về đồ trang sức nữa. À...cái này cũng không khác được, học trưởng đã nhìn rất nhiều người!"

Cao Dự Tường nghe xong tức run lên: "Em...em đừng hiểu lầm."

"Anh không phải cái loại người hoa tâm, thật sự, nếu như anh thích một người, anh sẽ chỉ nghĩ về người đó."

Nhìn hắn đã luống cuống, Lâm Mạnh Di vẫn cố ý giả ngu, cười nói:" Học trưởng, anh cần gì khăn trang như vậy? Dù sao hoa hay không hoa tâm, cũng không liên quan gì đến em."

Giờ phút này, bọn họ đang đứng ở một chỗ trong công

viên, hiện nay không có người, chỉ có gió mát.

"Mạnh Hi!" Cao Dự Tường không nhìn được nữa, cầm lấy tay cô, lôi cô vào trong bụi cây.

"Anh... Nhất định phải giải thích rõ ràng, anh không phải người như em tưởng tượng đâu."

Lâm Mạnh Hi đột nhiên bị kéo đến dưới cây, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cao Dự Tường, trong mắt anh đều là vẻ nghiêm túc, khiến lòng cô cũng run lên. Nhưng cô biết đây vẫn chưa phải là thời điểm.

"Học trưởng, em tin tưởng anh là được, anh đừng kích động như vậy, rất đáng sợ."

Nhìn vẻ mặt Lâm Mạnh Hi không đúng, Cao Dự Tường liếc mình lỗ mãng, nhưng anh kích động trong lòng khó mà kiềm chế." Thật có lỗi, hành động của anh có chút khác thường, cái này... Đây là vì anh hi vọng... hình tượng của anh ở trong lòng em có thể tốt hơn một ít."

"Tại sao? Ý nghĩ của em với anh... rất quan trọng sao?" Lâm Mạnh Hi nín thở hỏi, cô hiểu được thời khắc mấu chốt sắp đến.

Cao Dự Tường nhìn con mắt óng ánh của cô, lóe lên tia sáng thông minh, anh đột nhiên hiểu đây chính là thứ anh đi tìm lâu nay, vì vậy anh đánh bạo nói: "Bởi vì... bởi vì anh không xem em như học muội, anh hi vọng em có thể trở thành bạn gái của anh."

Lâm Mạnh Hi mở to mắt, bất giác mà hơi cúi đầu xuống, cô tranh thủ lén cúi đầu, lảng tránh ánh mắt anh, nói: "Anh đừng nói đùa với em, em chỉ là một cô gái bình thường, em sẽ coi lời anh như là đùa vui, sẽ không cho người khác biết, chúng ta... chuyện này coi như chưa từng

xảy ra."

Đương nhiên Cao Dự Tường không chịu, cầm chặt hai vai cô nói: "Không được, anh không thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra, cho dù nói em không tin, chính bản thân anh cũng không nghĩ hóa ra mình thích cô. Nhưng hôm nay nhìn em trò chuyện vui vẻ cùng Hứa Thế Triết, anh mới nhận ra anh không muốn nhìn em ở cùng một chỗ với người con trai khác, anh hi vọng em chỉ cười với một mình anh, chỉ nhìn một mình anh."

"Học trưởng..." Cuối cùng Lâm Mạnh Hi không thể giả vờ được nữa.

"Đừng gọi anh là học trưởng, anh ghét cách gọi này. Gọi anh là Dự Tường được không?"

Lâm Mạnh Hi vẫn cúi thấp đầu nhỏ giọng gọi: "Dự Tường." Trời mới biết, cô đã gọi anh như thế trong lòng trăm ngàn lần.

Cao Dự Tường nghe xong trong lòng âm áp, đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên..., ngoài ý muốn mà thấy khóe mắt cô đang ngập nước, không khỏi sợ hãi: "Sao lại khóc? Có phải là bị anh dọa sợ?"

Lâm Mạnh Hi lắc đầu, thời điểm giấc mộng thành sự thật, cô không nói ra lời.

"Hay là, em chán ghét anh?" Cao Dự Tường nói ra suy đoán xấu nhất.

Lâm Mạnh Hi lại đứng sức lắc đầu, nước mắt thi nhau rơi xuống.

"Thật tốt quá, chỉ cần không phải em ghét anh, anh đều có hi vọng." Cao Dự Tường vẫn nghĩ cô là cô gái kiên

cương, không ngại cơ cung sẽ rơi lệ, nhưng hoạt nưn van khiến người ta yêu thích, điều này khiến ngực anh nóng lên, không nhìn được cúi đầu hôn nhẹ lên nước mắt cô.

Cô đang run! Cao Dự Tường đau lòng mà ôm cô vào trong ngực, thì thào nói nhỏ: "Đừng khóc! khi chúng ta cùng một chỗ, anh sẽ quý trọng em thật tốt."

Lâm Mạnh Đế nắm chặt tay áo anh, gật nhẹ đầu. Cô không biết khi yêu sẽ vừa hạnh phúc vừa đau lòng như vậy, cô đã suy nghĩ rất lâu, giờ phút này tất cả hóa thành nước mắt chảy ra, rửa sạch nỗi lòng thiếu nữ. Gió nhẹ lại thổi, mang đến chút cảm giác man mát, bên trong có hai người ôm nhau cảm thấy ấm áp vô biên..

Bạn đang đọc truyện Trò Đùa Của Adam được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 17: Chương 9.1

Chương 9.1

Để em lựa chọn yêu tôi hay hận tôi!

Cái nào cũng tốt cả

Nghe nói chỉ có hai loại cảm xúc này

Có thể ràng buộc giữa người với người

Khiến chúng ta thành một

Em chính là của tôi

Tôi chính là của em

***

Sáng sớm hôm sau, có tiếng gõ cửa đánh thức Vũ Hàn, cô mơ màng mở mắt ra, nghĩ rằng nếu là Hứa Khắc Bình thì bản thân đã sớm vào trong phòng, sẽ không lãng phí thời gian gõ cửa, như vậy, đây là người khách không mời mà tới?

Cô xuống giường đi ra mở cửa, nhìn thấy Hứa Thế Triết cười hì hì.

"... .."

"Hi, sớm vậy!"

"Mới sáu giờ, cậu tìm tôi có chuyện gì?" Mí mắt Vũ Hàn vẫn còn nặng trĩu trầm trọng!

Hứa Thế Triết hào hứng ngẩng cao đầu nói: "Nhanh thay đồng phục đi, hôm nay hai chúng ta đi học với nhau!"

"Hà," Vũ Hàn nhất thời tỉnh táo không ít?.

"Để kích thích anh trai tôi, nó là điều rất cần thiết!"

"Tôi ..... Tôi nghĩ là không được tốt lắm!" Vũ Hàn không thể tưởng tượng kết quả đó sẽ thế nào, đêm qua, cô đã nhận được cảnh báo "ngghiêm khắc" của Hứa Khắc Bình!

"Hôm qua tôi đã gọi điện thoại cho Lâm Mạnh Hi, bên phía cô ấy đã thành công, và bây giờ còn có mỗi cô, nhất định cô phải hợp tác với tôi, mới có cơ hội lật đổ anh trai tôi!"

Vũ Hi đã thành công sao? " Vũ Hàn nghe xong không khỏi cao hứng thay cô ấy, "Vậy thì thật sự quá tốt!"

"Có tôi ra tay, đương nhiên là sẽ thành công!" Hứa Thế Triết kiêu ngạo vỗ nhẹ vào ngực mình, mà biểu cảm của cậu rất giống anh trai, "Nhất định cô phải tin tưởng tôi, mau chạy nhanh theo tôi đi!"

Tôi ..... "

Hứa Thế Triết thúc giục cô, "Đừng do dự, nếu không nhanh lên lát nữa bị anh trai tôi phát hiện tôi đứng trước cửa phòng cô, chuyện này sẽ càng kịch tính hơn!"

Cậu mau đi nhanh đi, tôi không muốn làm như vậy. "

Cô không muốn biết anh trai tôi có tình cảm gì với cô hay sao? Tin tưởng tôi, chúng ta chỉ đánh một kích, anh ấy sẽ nói ra lời thật lòng, cô không cảm thấy sao?"

Lời Hứa Thế Triết đã động tới Vũ Hàn. Có lẽ trong lòng cô cũng muốn nhìn thấy phản ứng của Hứa Khắc Bình, cô chỉ ngập ngừng một giây, sau đó gật đầu, xoay người đóng cửa lại, lấy tốc độ nhanh nhất rửa mặt chải đầu và thay đồng phục chỉnh tề.

Trong quá trình này, cô không thể không tự suy đoán lòng Hứa Khắc Bình, sau đêm qua, cô có một dự cảm kỳ lạ, dường như cô và Hứa Khắc Bình sinh ra một sự thay đổi khó nói rõ, mặc dù cô không thể nói đó là cái gì, nhưng cô nghĩ rằng Hứa Thế Triết kích thích sẽ làm mọi việc sáng tỏ.

Nhìn mình trong gương, mang theo chút chờ mong, trời mới biết cô lại hưng phấn như vậy, cô nên run lên vì sợ hãi mới đúng! Nhưng lúc này cô không thể không tưởng tượng về những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Ra khỏi cửa, cô nhìn thấy Hứa Thế Triết đang nóng lòng chờ đợi, "Chúng ta đi thôi!" Cô hít sâu một hơi rồi nói.

Hiển nhiên Hứa Thế triết cũng rất hăng hái, vội vàng nắm lấy tay cô, "Được, chúng ta xuất phát!"

Hai người giống như tên trộm, lén lút trốn khỏi nhà họ Hứa, bởi vì thời gian còn sớm, vì vậy cũng không có người phát hiện ra họ, nhưng khi đi ra khỏi cửa nhà họ Hứa, cả hai vẫn rất lo lắng.

"Phù!" Sau khi đóng cửa lại, Hứa Thế Triết thở ra một hơi.

"Thật thú vị!" Vũ Hàn lại còn cười được, thậm chí đến cô cũng thấy kinh ngạc.

"Nó thực sự kích thích, chúng ta nên đi ăn một bữa sáng phong phú, sau đó nghênh ngang đến trường, toàn trường sẽ khiếp sợ." Hứa Thế Triết chớp chớp mắt nói.

"Không biết anh cậu sẽ thế nào nữa?" Vũ Hàn có chút mong đợi lại có chút sợ hãi.

"Có lẽ sẽ giết tôi!" Hứa Thế Triết nhún vai thờ ơ, "Chẳng qua như vậy cũng tốt, tôi có thể thành danh sau chận chiến này!"

Vũ Hàn nghe vậy không khỏi mỉm cười, những gì ngày hôm nay sẽ là một bộ phim hài hay bị kịch đây? Cô ấy thực sự càng ngày càng mong đợi.

Trong quán ăn sáng, Vũ Hàn bởi vì sợ sệt kém chút đánh đổ cả sữa đậu nành, nhưng may mắn Hứa Thế Triết đã đỡ giúp cô.

"Xin lỗi, hình như tôi quá khẩn trương!" Cô ngượng ngùng mỉm cười.

Hứa Thế Triết nhìn cô chằm chằm một lúc, chỉ cười không nói.

"Trên mặt tôi có gì sao?" Tại sao nhìn tôi kỳ lạ như vậy?

"Tôi đang nhìn ... cô có chỗ nào thu hút anh trai của tôi"

Gò má Vũ Hàn đỏ lên, lúng túng nói: "Tôi nào có thu hút anh ấy..... Dù sao ... anh ấy chỉ thích chỉ trêu chọc tôi thôi?!"

Hứa Thế Triết lắc đầu, "Cô không hiểu, từ trước đến nay anh trai tôi chỉ luôn bắt nạt người anh ấy thích."

"Hà?" Cô nghe xong không khỏi sửng sốt, bánh quẩy như nghẹn trong cổ họng.

Cậu ta nheo mắt cười, có vẻ tất cả điều này thật sự thú vị, "Theo mười mấy năm quan sát anh trai của tôi, tôi đã hiểu rất rõ tính cách của anh ấy. Trước khi tôi lên tiểu học, có thể nói tôi là món đồ anh ấy thích nhất, anh ấy luôn luôn yêu thương tôi nhưng lại bắt nạt tôi mỗi ngày, làm cho tôi vừa khóc vừa cười, nên khi tôi đi tiểu học, kết giao được bạn mới, nếu không tôi sẽ bị anh ấy đùa chết! Sau đó anh ấy chuyển mục tiêu, tham gia vào nhóm thể thao của trường học, đối với nữ sinh thì lạnh nhạt có lẽ, đối với nam sinh lại thất thường, có lúc rất tốt, có lúc lại không tốt, miễn là anh ấy thích nam sinh nào, không ai không

lúc lại không tốt, miễn là anh ấy thích nam sinh nào, không ai không bị rối loạn, vì vậy cha mẹ tôi đã luôn luôn nghi ngờ anh ấy đồng tính!

Này..... đây là tính cách gì vậy? "Vũ Hàn gần như không thể ăn vô bữa sáng.

"Có lẽ bởi vì

anh ấy rất ưu tú" Thế Triết cắn miếng bánh nướng nói:

"Anh ấy là một học sinh gương mẫu từ khi còn nhỏ, đã đạt hạng nhất bất kỳ trận đấu, gần như tất cả giáo viên và học sinh đều xem anh ấy là thần, đặc biệt là trong trường trung học Thanh Truyền, vị trí của anh ấy càng quan trọng, điểm ấy cô hẳn thấy được! Nhưng làm sao một người có thể hoàn hảo như vậy? Anh ấy cũng có một số nhược điểm! Tôi nghĩ rằng đó là điều này, anh ấy có một số phẩm chất ương ngạnh, nên mới có thể phát tiết trên người trong lòng anh ấy. Nhưng anh ấy chỉ làm vậy đối với nam sinh, đã giày vò họ đến suy nhược tinh thần, nhưng đối với nữ sinh anh ấy vẫn rất thân sĩ, cho đến khi cô xuất hiện ..... "Hứa Thế triết cười rất gian trá. □□

Hai tay Vũ Hàn nắm chặt trước ngực, có chút lo lắng:

"Tại sao? Tại sao lại là tôi" □□

"Trời mới biết vì sao? Dù sao anh ấy coi trọng cô!

Nhưng sau đó, tôi muốn để cho anh ấy phải chịu đựng một bài học, ai bảo trước kia anh ấy thích bắt nạt tôi?! Cho nên chúng ta phải bắt tay hợp tác, khiến anh ấy rời bỏ mặt nạ, nói ra lời ở trong lòng, như vậy anh ấy mới giống người bình thường!" □□

Nói đi nói lại, thì ra cậu ta chỉ muốn trả thù Hứa Khắc Bình, haizz, đôi anh em nhà này đúng là một cặp dờ hơi! □□

"Cậu có nghĩ rằng ..... chúng ta sẽ thành công không?"

Vũ Hàn vẫn không chắc chắn. □□

"Đương nhiên rồi" Hứa Thế Triết nắm lấy tay cô,

"Chẳng lẽ cô không muốn để vạch trần mặt nạ của anh ấy, nhìn thấy một mặt yếu ớt của anh ấy? - Luôn luôn để cho anh ấy bất nạt như thế? Chúng ta cũng nên thẳng thắn phản kích, khiến cho anh ấy ném thứ mùi vị bị lừa dối!"

□□

Vũ Hàn miễn cưỡng gạt đầu, đột nhiên phát hiện cậu nắm tay mình, bên cạnh còn có người nhìn bọn họ, đỏ mặt vội vàng rút tay mình ra. □□

Hứa Thế Triết chớp mắt, nhìn khuôn mặt thẹn thùng khẩn trương của cô, thực sự đáng yêu, đột nhiên cậu nói một câu không đầu không đuôi: "Hình như tôi hiểu được tâm trạng của anh trai rồi?"

"Tâm tình gì cơ" □□

"Chôi đi ..... tạm thời đừng nói gì nữa." Hứa Thế Triết cũng không muốn dọa con tiểu bạch thỏ, bởi vì cậu cũng đã có chút động tâm với cô! □□

Vũ Hàn do dự nhìn cậu, không biết bản thân có nên tin tưởng người con trai này không. □□

"Yên tâm đi, nhất định hôm nay tôi phải khiến cho anh trai nói ra những lời trong lòng, anh ấy tuyệt đối không thể tránh thoát được." □□

Không ngoài dự liệu, khi họ xuất hiện cùng nhau trước cổng trường học Thanh Truyền, lập tức gây ra một trận xôn xao, nhao nhao tranh nhau đưa tin, ngay lập tức lan truyền ra khắp cả trường. □□

Vũ Hàn nhìn xuống tay mình nắm tay Thế Triết, gần như có loại xúc động muốn thả tay, từ bỏ kế hoạch vô lý này. □□

Giống như Hứa Thê Triết đọc được ý nghĩ của cô, càng nắm chặt tay cô, sắc mặt trang nghiêm nói với cô: "Chúng ta đã đâm lao thì phải theo lao, đã quá muộn để quay đầu lại." □□

Vũ Hàn cắn môi dưới, cô hiểu được bọn họ không thể quay đầu, tất cả mặc cho số phận đi! □

Lúc này Cao Dự Tường và Lâm Mạnh Di cũng xuất hiện, hai người đều mang ý cười nhìn họ, Lâm Mạnh Di mở to hai mắt nói: "Vũ Hàn, cậu thật đúng là đúng cảm!", □□

"Mạnh Di, cậu và học trưởng....." Vũ Hàn phát hiện hai người bọn họ đang nắm tay nhau. □

"Chúng tôi đã chính thức qua lại, nhờ phép khích tướng hôm qua của hai người!" Cao Dự Tường cười mở cười nói, còn vẻ mặt Lâm Mạnh Di có chút thẹn thùng. □□

Hứa Thê Triết nghe xong vô cùng đắc ý, "Không cần cảm kích tôi, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi." □□

"Đi thôi! Nhất định bây giờ mọi người đang thảo luận về bốn người chúng ta, muốn cho họ xem kịch vui hay sao!" Hình như Cao Dự Tường cảm thấy hết sức thú vị, có vẻ hưng trí bừng bừng hưng trí bừng bừng. □□

Mà Hứa Thê Triết, Lâm Mạnh Di cũng mang thái độ như thế, không thể giúp đỡ, tâm tình Vũ Hàn không khỏi lây nhiễm một chút, nhưng sâu trong lòng cô, có một cảm giác lo lắng ..... □□

Sau khi về phòng học, bên tai Vũ Hàn và Lâm Mạnh Di toàn là tiếng xì xào thảo luận, giống như tiếng nước từ trên thác đổ xuống làm đình tai nhức óc.

Có một đám người nói chuyện về Cao Dự Tường và

Lâm Mạnh Hi, học trường Dự từng lại kết giao bạn gái! Đây là người thứ mấy vậy?"

"Nhưng trước kia anh ấy chưa từng công khai bày tỏ, tại sao lần này có thể nắm tay đến trường cùng Lâm Mạnh Di?"

"Lâm Mạnh Hi cũng không phải một nhân vật đơn giản, cô ấy cũng có quan hệ tốt với Giang Vũ Hàn!"

“Có muốn dành cuộc xem thi bạn họ quen nhau trong bao lâu không? Minh đoán là một tháng.”

"Sẽ không lâu như vậy đâu, mình cá chỉ một tuần thôi."

"Tôi cá là cả đời!"

Lâm Mạnh Hi đột nhiên gõ lên bàn một cái, ánh trường
mắt liếc qua mỗi người, để cho bọn họ đều trợn mắt há
mồm, không thể tin mình nghe được gì.

Vũ Hàn nhìn về mặt lạc tin của Lâm Mạnh Hi, đột nhiên cảm thấy bối phục đúng khí của cô ấy, cô tin rằng chỉ cần Lâm Mạnh Hi muốn, thì nhất định làm được.

Một đám người khác lại thảo luận về một học sinh mới ưu tú ở Thanh Truyền, Hứa Thế Triết!

"Không nghĩ tới hai anh em nhà họ Hứa lại thích cùng một cái cô gái! Không biết Hứa Khắc Bình sẽ có phản ứng gì?"

"Nhất định hôm nay sẽ có trò hay để xem!"

"Mà Hứa Thế Triết đó..... Thật ra thì đáng đáp cũng thật đáng yên, mấy người không cảm thấy sao?"

$$\|X\|_{\infty} \leq \frac{1}{\sqrt{2}} \left(\frac{1}{\sqrt{2}} + \frac{1}{\sqrt{2}} \right) = 1$$

Dùng vậy, mình cũng đang muốn nói như vậy! Mặc dù không dài cao to, nhưng ánh mắt rất có thần, giống như em trai tình nhân vậy!"

"Nói không chừng rất nhanh sẽ có một đội bảo vệ xuất hiện!"

Vũ Hàn nghĩ tới chuyện sắp xảy ra. Dứa Thế Triết đã đạt được nguyện vọng của mình rồi.

Đĩ nhiên, phần lớn các nhóm đều đang bàn luận về chuyện của Vũ Hàn.

"Trời ạ, cô ta lại dám đùa bỡn tình cảm của hai người đàn ông."

"Không nhìn ra cô ta lại bắt cả hai tay! Không ngờ cô ta cũng có bản lĩnh này?"

"Hiện tại cũng không thể xem thường cô ta, nói không chừng ngày mai cô ta lại có thêm bạn trai khác đây!"

"Không phải bây giờ học trường Dứa Khắc Bình bị thật tành sao? Vậy có lẽ chúng ta sẽ có hi vọng đó! Dù sao, chuyện cũ không đi, chuyện mới sẽ không đến, nói không chừng đây là điều tốt đối với tất cả mọi người!"

"Ngày hôm qua, trong ảnh chụp vẫn thấy hai người thân thiết, nói không chừng là bọn họ vừa hôn nhau! Haizz, lòng phụ nữ giống như kim dưới đáy biển!"

Lâm Mạnh Di nghe xong không khỏi nhún mày, hừ lạnh một tiếng nói: "Người ta có bản lĩnh, chỉ có người không có bản lĩnh thì mới có ở đây bàn tán nhiều chuyện!"

Vũ Hàn cũng không có biểu hiện gì đối với mấy lời phê bình này, lắc đầu nói với Mạnh Di: "Kệ cho họ nói đi, dù sao mình cũng không có quan tâm phản ứng của họ."

ưu sáo mình cũng không có quan tâm phản ứng của họ.

Lâm Mạnh Hi lộ ra mỉm cười, vẻ mặt thú vị nhìn cô nói: "À, vậy là cậu chỉ quan tâm đến phản ứng của anh ấy thôi?"

"Mình. . . . . Mình muốn biết rốt cuộc anh ấy đang nghĩ cái gì!" Đột nhiên Vũ Hàn có chút chột dạ.

"Tại sao muốn biết chứ?" Lâm Mạnh Hi cười rất gian trá.

Vũ Hàn lấy cớ nói: "Không phải vậy. . . . . Luôn bị anh ấy xoay quanh đùa giỡn, mình không cam lòng!"

"vậy -- chúng ta cứ xem anh ấy có phản ứng gì đi! Nhất định rất kích thích, ha ha ha!" Lâm Mạnh Hi đã không chờ kịp để xem kịch vui rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 9.2

Chương 9.2

"Còn cậu? Ngày hôm qua cậu và học trưởng thổ lộ sao vậy?" Vũ Hàn vội vàng nói sang chuyện khác.

Nói đến đây, Lâm Mạnh Hi biến thành bộ dáng xấu hổ, "Đáng ghét, cậu hỏi cái này để làm gì?"

"Mau nói cho mình biết đi, người ta thật muốn biết đó!" Vũ Hàn thật sự mừng thay cho cô.

"Chờ một chút!" Ở đây nhiều người như vậy, cậu muốn mình tuyên cáo khắp thiên hạ sao? Đi, chúng ta đến vườn hoa nói. . ."

Vào giờ nghỉ trưa, lại là thời gian mà đội bóng rổ luyện tập.

Vũ Hàn nơm nớp vượt qua bốn tiết buổi sáng, lúc này đang do dự có nên đến sân vận động hay không. Lâm Mạnh Hi thì không đi không được, mới tách ra mấy giờ đồng hồ, cô ấy đã vô cùng nhớ học trưởng Cao Dụ Tường..

"Cậu không đi sao?" Lâm Mạnh Hi hỏi.

"Mình không biết nữa!" Vũ Hàn cũng rất mâu thuẫn.

Vừa vặn, Hứa Thế Triết xuất hiện, mang theo một loại tươi cười như ánh mặt trời nói: "Vũ Hàn, tôi tới đón cô đấy!"

Lâm Mạnh Hi vỗ tay cười một tiếng, "Thật tốt, như vậy càng đông vui, ngày mới sẽ không nhàm chán!"

Vì vậy, Vũ Hàn bị Lâm Mạnh Hi và Hứa Thế Triết lôi kéo, cuối cùng cũng đi tới sân vận động.

Hứa Thế Triết kéo tay Vũ Hàn, giọng điệu trịnh trọng nói: "Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ phải kề vai chiến đấu, khi vào sân vận động, đã không thể quay đầu lại."

Vũ Hàn hít sâu một cái: "Ừ, tôi hiểu."

"Ơ, thật giống như đi chiến đấu!" Cao Dụ Tường chạy từ trong sân ra cửa, nhìn thấy Vũ Hàn và Hứa Thế Triết liền đã muốn cười.

"Dụ Tường, tình huống bên trong thế nào?" Bây giờ Lâm Mạnh Hi đã gọi thẳng tên của anh.

"Gió thổi mưa giông trước cơn bão, tất cả mọi người đang kéo dài cổ nhìn, chờ Thế Giới Đại Chiến lần thứ ba lên sân khấu!"

"Vậy thì phải xem bản lĩnh của chúng tôi nữa!" Ngược lại Hứa Thế Triết có vẻ không mấy quan tâm.

Cao Dụ Tường kéo tay Lâm Mạnh Hi, "Chúng tôi đi vào trước, không tiếp hai người được rồi!"

Chờ Cao Dụ Tường và Lâm Mạnh Hi đi vào trước, Hứa Thế Triết và Vũ Hàn mới chậm rãi bước vào sân vận động, giống như dự đoán, quả nhiên người ở bên trong tấp nập, vừa nhìn thấy bọn họ liền kêu to, giống như bọn họ minh tinh siêu sao vậy.

Đội bóng rổ đang luyện tập bỗng nhiên dừng lại, bởi vì đội trưởng của bọn họ bỏ bóng xuống, trực tiếp đi tới cửa, đi gặp một đôi nam nữ đang nắm tay nhau.

"Trời ạ! Hứa Khắc Bình muốn nổi điên rồi!"

"Thật là đáng sợ, nhưng lại thật kích thích! Làm sao bây giờ, rốt cuộc muốn xem tiếp tục hay không?"

"Thật là thảm kịch anh em!"

Tất cả mọi người nghị luận ầm ĩ, quăng toàn bộ ánh mắt về phía hai người kia.

Theo bước chân dần dần tiến gần của Hứa Khắc Bình, thân thể Vũ Hàn không thể nhịn được phát run lên, Hứa Thế Triết vẫn mang dáng vẻ tươi cười nói với cô: "Yên tâm, có tôi ở đây, không cần sợ!"

Cuối cùng Hứa Khắc Bình đi tới trước mặt bọn họ, sắc mặt âm trầm giống như một đóa mây đen, quả thực cũng sắp nổi sấm.

Vũ Hàn gần như là muốn mở miệng giải thích toàn bộ, nhưng lại kiên quyết nhịn xuống, cô thật sự muốn biết tâm tư của anh, cô không muốn tiếp tục yếu đuối nữa rồi!

"Buông tay cô ấy ra." Giọng nói Hứa Khắc Bình phảng phất xâm nhập một lần không khí bên nhón."

"Không thả, " Hứa Thế Triết hất cằm lên nói: "Bây giờ cô ấy là bạn gái của em, không phải là của anh."

Lời này vừa nói ra, toàn trường hít vào một hơi, sôi nổi thầm nghĩ: "Không phải cậu ta không muốn sống nữa chứ?"

"Anh chỉ nói lại lần nữa, buông tay cô ấy ra!" Ánh mắt Hứa Khắc Bình giống như dao găm, Vũ Hàn cảm giác mình sẽ bị ánh mắt anh xé nát.

"Anh nói bao nhiêu lần cũng vậy, em vẫn sẽ không buông!" Hứa Thế Triết lấy ra tất cả can đảm nói.

Ngay khi Hứa Thế Triết nói dứt lời một giây," Bụp! "một tiếng, Hứa Khắc Bình xuất ra một đấm, anh em cũng không thương tiếc mà đánh.

"Oa a - "

Tất cả mọi người đều hét lên, mặc dù mọi người đều mong chờ xem xem kịch vui, nhưng khi nó thật sự trình diễn. vẫn không thể nhin được trong lòng run sợ.

Vũ Hàn nhìn Hứa Thế Triết ngã xuống mặt đất, lập tức chuyển hướng sang hỏi Hứa Khắc Bình: "Anh.....làm sao có thể? "

"Anh có thể, anh có thể hết! "

Hứa Khắc Bình đã mất bình tĩnh bình thường, găm lên:" Anh nói rồi, anh không cho bất kỳ ai đụng vào em, nếu không anh sẽ hủy người đó, mặc kệ người đó có là ai. "

"Tại sao? Em không phải là đồ chơi của anh!"

Vũ Hàn rất tức giận, Hứa Khắc Bình cũng chỉ nhắc lại anh sở hữu cô, nhưng lại trước giờ không bao giờ giải thích với cô, cô cũng chẳng hiểu tại sao lại bị chiếm giữ!

Lúc này Hứa Thế Triết đứng dậy từ trên mặt đất, trong mắt lóe lên khiêu khích, "Đừng u mê, bây giờ Vũ Hàn thích em, anh vẫn nên tự động biến mất đi! "

"Người nên biến mất chính là em! "

Hứa Khắc Bình còn chưa nói xong, đã bắt đầu động thủ với Hứa Thế triết, lần này Hứa Thế Triết đã có chuẩn bị, tránh né công kích của anh. Hứa Khắc Bình bởi vì cảm xúc bị kích động, cho nên ra tay có chút không chuẩn xác, khiến cho Hứa Thế Triết tránh được lần nữa, hơn nữa Hứa Thế Triết còn không ngừng dùng lời nói kích thích Hứa Khắc Bình, khiến Hứa Khắc Bình càng đánh mạnh.

"Này, cậu nói ai sẽ thắng? ""

Vốn xem trọng Hứa Khắc Bình, bây giờ lại cảm thấy Hứa Thế Triết không yếu!

"Làm sao bây giờ? Rốt cuộc nên ủng hộ ai đây? Tôi nghĩ rằng bọn họ đều rất đẹp trai!"

Vũ Hàn nhìn hai người ra tay quá nặng, cả người hốt hoảng: "Đừng đánh! Xin hai người đó!" Nhưng họ lại hoàn toàn không nghe thấy lời của cô, vẫn cố sống chết để đánh bại nhau.

Lâm Mạnh Hi đi đến bên cạnh Vũ Hàn, vỗ nhẹ vào vai cô nói: "Không có cách nào ngăn cản đâu, bọn họ giống như thú vật đang đánh nhau nhau."

"Trời - Mình cũng không hy vọng bọn họ biến thành như vậy" Vũ Hàn bắt đầu hối hận.

Lâm Mạnh Hi cũng bình luận, "Con trai luôn luôn muốn có vài kinh nghiệm đánh nhau, thì mới có thể trưởng thành! Đừng lo lắng, họ có cách giải quyết của họ." □□

Cuối cùng, vẫn là Hứa Khắc Bình chiếm ưu thế, đánh Hứa Thế Triết ngã trên mặt đất, hơn nữa không có hơi sức đứng lên. Mặc dù Hứa Thế Triết thua, nhưng Hứa Khắc Bình cũng thở dốc liên tục, hai chân gần như đứng không vững. □□

"Cậu không sao chứ?" Vũ Hàn vội vàng ngồi xuống đỡ Hứa Thế Triết.

"Tôi không sao, vì cô, tất cả đều đáng giá," Hứa Thế Triết quệt vết máu bên môi, vẫn không chịu chấp nhận thất bại nói với nói với Hứa Khắc Bình: "Anh trai, anh đừng tưởng rằng anh thực sự giành chiến thắng, ngay cả khi anh đánh bại em, nhưng vẫn không lấy được Vũ Hàn! Anh xem cô ấy vẫn chỉ để ý tới em, cô ấy sẽ không bởi vì anh đánh thắng mà đi theo anh!" □□

Vũ Hàn cắn môi dưới, đứng cảm ngáng đầu, nghênh đón ánh mắt của Hứa Khắc Bình. □□

Đôi mắt anh vẫn còn lộ ra tức giận, trừng mắt nhìn cô nói: "Anh Không cho phép chạm vào nó! Em qua đây cho anh!" Anh nói xong kéo tay Vũ Hàn, không để cô ở lại bên cạnh Hứa Thế Triết. □□

"Không, em không đi với anh, em muốn chăm sóc cậu ấy." Vũ Hàn không biết lấy được dũng cảm ở đâu, đột nhiên có sức mạnh tránh thoát khỏi tay Hứa Khắc Bình. □□

"Em nói cái gì?" Hứa Khắc Bình nheo mắt lại hỏi, dường như nghĩ ngờ lỗ tai của mình. □□

"Em ..... em nói em phải chăm sóc Thế Triết, muốn đi thì mình anh đi đi!" Vũ Hàn cũng không thể tin rằng cô lại nói như vậy. □□

Toàn trường nhất thời lặng ngắt như tờ, đột nhiên bốn phía giống như không có người, trầm mặc làm cho người ta sợ hãi. □□

Hứa Khắc Bình nắm lấy vai cô, dùng sức lắc cô, em là của anh, em có hiểu không? Anh không cho em ở cùng với những người khác, tuyệt đối không được. □□

"Dù sao ..... chúng ta cũng chỉ là người yêu giả! Nó không có bất kỳ tác dụng gì." Cuối cùng Vũ Hàn nói ra những lời trong lòng, "Em không thích nói dối, em không thích đóng kịch, tôi không thích tất cả những chuyện này!" □□

Hứa Khắc Bình nhìn cô nói, "em nghĩ rằng tôi đang đóng kịch?" □□

"Em không biết anh đang nghĩ gì, anh chỉ thích trêu chọc em, anh đơn giản không thể hiểu được!" Vũ Hàn nói xong gần như sắp khóc. □□

"Diễn trò cũng tốt, cái gì cũng được!" Hứa Khắc Bình hít sâu một hơi, "Anh chỉ hỏi em một lần, em muốn đi cùng anh, hay là ở lại với nó?" Anh chỉ vào mặt Hứa Thế Triết nói. □□

"Em ....." Vũ Hàn chỉ lưỡng lự vài giây, liền hạ quyết tâm nói: "Em muốn ở lại" □□

Tất cả nữ sinh đều thở dài, ai cũng không thể tưởng tượng được Hứa Khắc Bình vạn người mê, lại bị một cô gái như vậy đá! ..... Trên đời còn có thiên ý như vậy sao? □□

Hứa Khắc Bình nhất thời giật mình, khóc miệng hơi cười tự giễu: "Được, anh đã hiểu, anh sẽ không nói bất cứ điều gì, lời nói dối này cũng có thể kết thúc" □□

Nhìn thần sắc bị thương của anh, cô lại đột nhiên cảm thấy buồn, đây là vì sao? Có thể áp chế uy phong của anh, không phải là mục đích của cô sao? Nhưng bây giờ cô không không có chút vui vẻ thắng lợi..... □□

Hứa Khắc Bình bước nặng nề ra khỏi sân vận động, Vũ Hàn cố gắng nhìn xuống không có đuổi theo, cô ngồi xuống đỡ Hứa Thế Triết, trong lòng có chút vỡ vụn...

Trong phòng y tế, Hứa Thế Triết đang nằm trên giường bệnh kêu thâm, "Chúa ơi! Nhẹ một chút! Đau chết mất!" □□

"Ai kêu cậu cạy mạnh, lại dám đánh nhau với đội trưởng đội bóng rổ?" Cô y tá cũng là người yêu mến Hứa Khắc Bình, đương nhiên không có hạ tay留情 với cậu. □□

"Thôi nào, anh ấy là anh trai tôi, lại còn đánh tôi thâm như vậy!" Hứa Thế Triết giả bộ đáng thương nói. □□

"Cậu xứng đáng, ai kêu cậu đi cướp bạn gái người ta!"

Loại tin tức này luôn chuyển nhanh, thậm chí y tá cũng lập tức hỏi, sau khi vắt vẻo băng bó xong, cô y tá giận dữ bước vào văn phòng của mình, không bận tâm nói chuyện với Hứa Thế Triết. □□

"Vũ Hàn, tôi đau quá!" Hứa Thế Triết cố tình kêu thảm. □□

Vũ Hàn lại ngồi ngơ ngác ở trên ghế, không có đáp lời nửa câu. □□

Lâm Mạnh Di ở bên nhìn thấy, khua tay ở trước mặt cô:

"Cậu sao vậy, không Không có việc gì chứ?!" □□

Cao Dụ Tường lắc đầu nói: "Cái mưu kế này có phải quá mãnh liệt không, tôi nghĩ rằng kết quả hai bên tổn hại" □□

Hứa Thế Triết đặc ý hát một tiếng", Mấy người yên tâm đi! Làm sao anh trai tôi có thể dễ dàng thất bại như vậy, để theo đuổi lại được Vũ Hàn, chắc chắn anh ấy liên không thể không nói ra lời thật lòng!" □□

"Nhưng mà..... Về mặt anh ấy vừa rồi rất buồn.....

"Thậm chí Lâm Mạnh Di cũng cảm thấy không đành lòng. □□

Cao Dụ Tường cũng nghĩ như vậy, "Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy có bộ dáng này, cậu ấy chưa từng thất bại, lúc nào cũng chiến thắng, tôi sợ cậu ấy sẽ không chịu nổi." □□

Vũ hàn nghe bọn họ nói, trong đầu không ngừng hiện lên biểu cảm vừa rồi của Hứa Khắc Bình, có phải cô đã làm sai gì không? □□

"Bây giờ nên làm thế nào?" Lâm Mạnh Hi hỏi. □□

Hứa Thế Triết lạc quan nói: "!! Khi anh trai tôi tỏ thái độ! Anh ấy vì muốn cướp lại Vũ Hàn, sẽ có hành động" □□

Cao Dự Tường không nghĩ đơn giản như vậy. "Nếu như cậu ta thực sự kiên trì, đã cũng không có hành động thì sao?" □□

Lâm Mạnh Hi cũng đưa ra kết luận, "Như vậy chẳng phải Vũ Hàn sẽ chia tay với anh ấy thật sao?" □□

Vũ Hàn nhảy dựng lên, sắc mặt càng thêm thâm, môi hơi run rẩy nói: "Không sao cả, dù sao như vậy cũng tốt, mình sẽ không chịu sự bắt nạt của anh ấy nữa....." Dù cô nói như thế, sắc mặt lại giống như người thất tình. □□

Lâm Mạnh Hi và Cao Dự Tường thấy vậy thở dài. □□

Sau khi tan học, Vũ Hàn luôn luôn ngơ ngẩn không yên, ai nói với cô cũng không khiến cô phản ứng. □□

Làm cho Cao Dự Tường tới đón Lâm Mạnh Hi, thấy Lâm Mạnh Hi vẫn còn khuyên, Vũ Hàn, nhưng Vũ Hàn vẫn ngây ngốc ngồi đó, cái gì cũng không nói. □□

"Dự Tường, làm sao bây giờ?", Lâm Mạnh Hi nhìn thấy anh, kéo anh sang một bên thảo luận: "Hình như Vũ Hàn bị đá kích rất lớn" □□

"Tình hình của cô ấy cũng giống như Hứa Khắc Bình, ngây người!" Hôm nay Cao Dự Tường cũng thấy Hứa Khắc Bình có bộ dáng này. □□

"Như vậy không phải là cách?. Rõ ràng hai người bọn họ lang có tình, muội cố ý, nhưng đã tới loại tình huống này, " □□

chúng ta phải giúp họ mở khóa hiều lâm" □□

Cao Dự Tường gật đầu nói: "Không sai, nếu không, chỉ có chúng ta hạnh phúc là không đi." □□

Lâm Mạnh Hi trầm tư một chút nói: "Bây giờ nên làm cái gì? Anh nói xem chúng ta có nên nhốt họ lại với nhau không? Như vậy bọn họ liền cơ hội nói chuyện, rồi thổ lộ với nhau"! □□

Ừm, đây là một cách tốt! "Cao Dự tường càng ngày càng thấy Lâm Mạnh Hi là một cô gái thông minh, anh quả nhiên không có nhìn nhầm người. □□

"Nhưng phải nhốt ở đâu?" □□

Ánh mắt Cao Dự Tường chợt lóe, "Anh nghĩ nên nhốt họ trong phòng của đội bóng rổ! Hôm nay đội bóng rổ không luyện tập, trong phòng không có một ai, chỉ có anh và Khắc Bình có chìa khóa, chúng ta nhốt họ trong đó, chắc chắn không ai tìm thấy!" □□

Lâm Mạnh Hi nghe xong lập tức vỗ tay, "Thật là tuyệt vời! Bây giờ chúng ta tách ra hành động, em phụ trách mang Vũ Hàn tới, anh phụ trách mang Hứa Khắc Bình, như vậy đợi lát nữa còn có trò hay để xem!" □□

"Yeah!" Lâm Mạnh Hi và Cao Dự Tường không thể không khâm phục đầu óc của mình, hai người vung tay vung chân, gần như không thể chờ kịp muốn xem kịch vui!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 19: Chương 10.1

Có lúc vận mệnh rất nhân từ.

Giống như trong sự tình cờ này.

Giống như hét to trong sơn cốc... .. anh nói cái gì?

Hồi âm lại là: anh yêu em!

***

“Vũ Hàn, cậu đi theo mình!” Lâm Mạnh Hi kéo Vũ Hàn đi về phía tòa nhà thể dục.

“Đi đâu vậy?” Vũ Hàn ngốc nghếch mà đi cùng cô, trái tim trống rỗng.

“Đến nơi sẽ biết, mình sẽ không hại cậu đâu!” Nụ cười của Lâm Mạnh Hi bành trướng hữu tình.

Vũ Hàn vẫn rất tin tưởng Lâm Mạnh Hi, bởi vì cô ấy là một người bạn tốt như vậy.

Cho nên Vũ Hàn cũng không hỏi lại nhiều nữa, liền để Lâm Mạnh Hi ôm tay như vậy, ngay cả bản thân đã đi đến trước cửa văn phòng đội bóng rổ cũng không hay biết, cô luôn cúi thấp đầu xuống, cho nên không có nhìn thấy trước mặt là gì.

Lâm Mạnh Hi nhìn thấy Cao Dụ Tường đứng ở đó, liền chạy qua hỏi trước: “Thế nào rồi? Thành công rồi phải không?”

Cao Dụ Tường dùng tay ra hiệu thắng lợi, “anh nói với cậu ta là có việc cần thương lượng về đội bóng, muốn cậu ta đợi ở bên trong một chút, anh đi gọi đồng đội đến. hơn nữa, anh còn lừa cậu ta nói anh không mang chìa khóa, nên mượn chìa khóa của cậu ta!”

“Anh thật thông minh!” Lâm Mạnh Hi cười rất vui vẻ, “Vậy bây giờ chúng ta liền cho bọn họ hợp thành đôi thôi!”

“Được, nên hành động!” Cao Dụ Tường không chút tiếng động mở cửa văn phòng.

Lâm Mạnh Hi kéo Vũ Hàn, khuyên bảo: “Mình biết tâm trạng cậu không tốt, chúng ta vào trong ngồi chút được không?”

Vũ Hàn nghe gì cũng không rõ ràng, hoàn toàn không chút chống cự, liền bị đẩy vào trong văn phòng của đội bóng rổ.

Nhưng vừa bước vào cửa, liền nghe thấy đằng sau chuyển tới tiếng “cạch” của khóa cửa, làm cô giật mình một trận! Sao vậy, xảy ra chuyện gì vậy?

Cô lập tức quay người, phát hiện cửa đã bị khóa chắc, bất kể cô đẩy gõ như thế nào cũng không thể mở.

Tuy nhiên, thay đổi tới đột ngột như thế, vẫn không sánh nổi tiếng động truyền đến từ sau lưng cô, làm cho toàn thân cô đều đông cứng lại!

"Làm cái quỷ gì vậy?"

Ngay cả không cần quay đầu lại nhìn, thì Vũ Hàn cũng biết rõ chủ nhân giọng nói là ai. Đầu óc cô vốn đang hỗn loạn chột tinh tảo lại, đáy lòng mới từ từ đón nhận sự thật rằng cô và Hứa Khắc Bình bị giam trong cùng một phòng.

"Chết tiệt!"

Hứa Khắc Bình đi nhanh tới, về mặt xem ra là bị chọc tức!

Hai tay anh bắt đầu ra sức vặn khóa cửa, nhưng cánh cửa kia vẫn không động đậy mà chốt chặt ở đó.

"Cao Dụ Tường, cậu có gan liền mở cửa cho tôi."

Ngoài cửa, Cao Dụ Tường cười vui trả lời: "Thật ngại quá, quả thật là tớ không muốn chết sớm như vậy."

Giọng nói của Lâm Mạnh Hi cũng vọng vào "Học trưởng Khắc Bình, chúng chúng em hi vọng anh và Vũ Hàn nên nói chuyện một chút. Sau một giờ, chúng em sẽ mở cửa ra."

"Hai người đứng là. Chờ lúc tôi ra ngoài, tôi sẽ biến hai người thành bóng mà ném vào rổ!" Nghe qua giọng điệu của Hứa Khắc Bình không giống là đang nói đùa.

"Oa! Thật đáng sợ!" Cao Dụ Tường cố ý giả bộ tọa ra giọng nói hoảng sợ "Mình thấy có lẽ sáng mai chúng mình trở lại mở cửa thì tốt hơn!"

"Đúng vậy, dứt khoát cũng không bao giờ mở thì hay hơn. Cứ để bọn họ ân ái ái ở bên trong, thật dài thật lâu." Lâm Mạnh Hi lập tức phụ họa nói theo.

"Chúng tôi đi trước nhé! Tạm biệt!"

"Đáng chết, mau mở cửa cho tôi. Cao Dụ Tường, tôi lấy thân phận đội trưởng ra lệnh cho cậu!"

Mặc cho Hứa Khắc Bình lớn tiếng gầm thét đến đâu đi chẳng nữa, Cao Dụ Tường và Lâm Mạnh Hi đã rời đi. Tiếng bước chân kia càng ngày càng xa, cuối cùng cũng không nghe thấy nữa.

Cho đến lúc này, Hứa Khắc Bình mới buông thõng đôi tay đập cửa xuống, đôi môi mím chặt, hàng mi nhắm lại, từ từ xoay người đối mặt với Vũ Hàn.

Cả người Vũ Hàn dán sát vào tường, vẻ mặt giống như thấy quỷ. Hai chân đã sớm không nhịn được mà phát run. Cô không biết anh sẽ như thế nào, nhất định anh sẽ tức giận, nhất định anh sẽ rất chán ghét cô, nhất định phải mắng mỏ cô rồi.

Nhưng, ngoài dự đoán của cô, anh chỉ thờ dài một hơi rồi nói: "Chúng ta không thể làm gì khác hơn là đợi."

"A..." Cô suy nghĩ ba giây đồng hồ, mới hiểu được là anh đang nói bọn họ phải đợi đến khi Cao Dụ Tường và Lâm Mạnh Hi quay lại.

Ánh mắt Hứa Khắc Bình không hề nhìn lên người cô, ngược lại cố ý tránh cô. Anh tự mình ngồi xuống cái ghế dành riêng cho đội trưởng, cũng không nhúc nhích, mà trừng mắt nhìn tới một điểm nào đó.

Tại sao? Tại sao anh không hung dữ giống bình thường? Tại sao thấy anh có vẻ mệt mỏi như thế? Vũ Hàn còn tưởng rằng anh sẽ lớn tiếng mắng cô, ra sức ôm cô, cưỡng hôn cô cơ!

Trời ạ, cô đang suy nghĩ cái gì, không phải là cô đang chờ mong việc này chứ?

Cô chọn một cái ghế cách khá xa chỗ anh, rồi dè dặt ngồi xuống, e sợ phát ra bất cứ âm thanh nào, khiến cho anh không vui. Cô yên lặng nhắm mắt chờ đợi.

Đồng hồ trên tường chạy tích tắc, không khí trong phòng giống như cứng lại, làm cho người ta cảm thấy đứng ngồi không yên. Vũ Hàn đưa mắt nhìn quanh phòng làm việc, cuối cùng vẫn không nhịn được quay lại nhìn Hứa Khắc Bình. Nhưng cô không dám nhìn thẳng vào mắt của anh, sợ chính mình sẽ chìm sâu vào trong đó. Cô chỉ dám len lén mà lướt thật nhanh qua người anh. Đột nhiên trong lúc đó, cô lại phát hiện tay của anh đang chảy máu! Có thể là mới vừa rồi dùng quá sức đâm vào cửa, làm mu bàn tay của anh bị rách da, một giọt máu cũng nhỏ xuống theo.

Tuy nhiên, bản thân anh lại hoàn toàn không có phát hiện, mặc cho máu nhỏ giọt xuống trên mặt đất, nét mặt vẫn không có chút thay đổi nhìn về phía trước. Cuối cùng Vũ Hàn cũng không nhịn được thúc đẩy mà móc khăn tay từ túi áo ra, vội vội vàng vàng đi đến trước mặt anh, ngồi xổm người xuống băng bó cho anh. Lúc đầu Hứa Khắc Bình chấn động một chút, tiếp theo mở miệng cự tuyệt: "Không cần!"

Từ trước đến giờ, giọng điệu của anh đều làm người ta không rét mà run. Nhưng lần này thì Vũ Hàn không thuận theo. Cô không thể để cho vết thương của anh chảy máu tiếp, dầu như thế nào thì cô cũng không làm được. Hình như là anh cũng nhìn ra sự cố chấp của cô, liền không ngăn cản nữa, mặc cho cô xử lý tay mình.

Một lát sau, Vũ Hàn băng bó xong xuôi vết thương của anh, nhưng dường như vừa rồi hoàn toàn biến mất, khiến cho cô lúc này không biết nên làm thế nào cho phải. Hứa Khắc Bình một mực im lặng, lúc này mới mở miệng "Cái ngày chúng ta biết nhau, em cũng cầm chiếc khăn tay màu hồng nhạt này, muốn lau đi vết mực trên áo somi của anh."

Chỉ một câu nói thoáng qua như vậy, khiến ngực Vũ Hàn bắt đầu phát đau, khóe mắt cũng không khỏi trở nên nóng rực. Trời ạ, làm thế nào mà anh vẫn còn nhớ? Rốt cuộc là anh đang suy nghĩ cái gì? Nói ra vào lúc này không phải muốn cô càng khó xử sao?

Vũ Hàn ưm một tiếng, nước mắt liền không quản nổi, lăn xuống hai gò má hồng nhạt của cô. Hứa Khắc Bình kinh ngạc hít một hơi "Tại sao em lại khóc? Em yên tâm, anh sẽ không làm phiền em nữa. Em đã thật sự thích Thế Triết, anh ... Anh cũng không thể nói gì hơn. Em không nên khóc như vậy?" Cổ họng Vũ Hàn như tắc nghẽn một hòn đá, dầu thế nào cũng không nói ra lời, chỉ có thể lắc đầu, nước mắt tuôn ra nhiều hơn. Hứa Khắc Bình nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt của cô lên "Đừng khóc, em vừa khóc, tâm trí anh lại muốn rối loạn."

Cô cắn chặt môi dưới, muốn ngừng khóc, nhưng dầu như thế nào cũng không nhịn được nước mắt chảy ra. Hứa Khắc Bình nhìn vào đôi mắt long lanh của cô, trên vẻ mặt như đang cố nhìn cái gì đó "Đừng nhìn anh như vậy nữa, thật vất vả anh mới hạ quyết tâm..."

Vũ Hàn không biết là anh hạ quyết tâm gì, nhưng cô không thể không nhìn anh. Cô sợ anh không bao giờ để ý tới mình nữa. Hứa Khắc Bình phát ra một tiếng gầm nhẹ thất bại, hai tay duỗi ra kéo cô vào trong lòng "Trời ạ, anh thật sự không có cách nào buông em ra!"

Hứa Khắc Bình ôm ghì lấy cô thật chặt. Bụng cô cũng có hơi đau, nhưng cô lại cảm giác thật vui mừng. Cô hy vọng anh lại ôm chặt hơn một chút, để cho cô thật sự cảm giác được là mình đang ở trong ngực anh, khiến trong lòng cô không có nỗi mất mát trống rỗng nữa. Ở trong ngực anh, cô giống như đã trở lại nhà, cuối cùng có loại cảm giác yên ổn.

Sau khi ôm nồng nhiệt như thế, anh lại đột nhiên thả cô ra. Cô mê mải mà nhìn về phía anh. Anh cắn răng nói: "Không được, anh không thể làm như vậy! Hiện tại em không phải là của anh, anh không có quyền lại ôm em."

Hứa Khắc Bình sai bước đi tới cửa, hai tay nắm chặt cánh cửa, hít thật sâu vài ngụm không khí trong lành, muốn mượn nó để khiến chính mình bình tĩnh trở lại.

Trong lòng Vũ Hàn lấy làm kinh hãi, suýt nữa thì cô đã quên đi quỷ kế của mình và Hứa Thế Triết! Thì ra... thì ra Khắc Bình bởi vì chuyện này mà để tâm!

Như vậy... như vậy rồi cuộc trong lòng anh nghĩ gì?

Cô sợ sệt đi về phía sau anh, thấy nét mặt buồn bã trên mặt anh, không nỡ được vươn tay ôm lấy anh từ sau lưng.

“Đừng như vậy, đừng làm khó anh!” Trong giọng nói của Hứa Khắc Bình mang theo sự kiềm chế vô hạn.

“thật ra...” Cô ra lệnh cho mình nhất định phải nói. Cho dù sẽ bị lên án cũng phải nói rõ, rằng kỳ thật đó là lừa gạt anh! “Em và em trai anh... Căn bản chỉ muốn trêu chọc anh thôi.”

Sắc mặt Hứa Khắc Bình chuyển từ kinh ngạc sang tức giận, đột nhiên anh quay lại ôm lấy bả vai của cô “Ý em là... Anh đau lòng suốt cả một buổi chiều, cũng chỉ là lo sợ không đâu?”

Đau lòng? Anh lại đau lòng vì cô? Vũ Hàn không thể tin được điều mà cô vừa nghe thấy.

“Em... Thật xin lỗi!” Vũ Hàn nhắm tịt đôi mắt, không dám đối diện anh “Thật xin lỗi, bởi vì anh luôn trêu chọc em, cho nên chúng em mới nghĩ ra... Chỉ đùa một chút thử xem sao... liệu anh có phản ứng gì. Thật xin lỗi, em... thật sự hối hận, cũng không dám thế nữa...”

Vũ Hàn còn chưa nói xong, lập tức bị một đôi tay cường tráng kéo vào trong lòng, môi anh đào hé mở cũng bị bịt kín, ngăn không cho thốt ra một chàng dài những câu xin lỗi.

Nụ hôn của Hứa Khắc Bình vừa tới đột ngột mạnh mẽ, thậm chí Vũ Hàn còn hơi sợ. Nhưng trong chớp lát cô liền nhắm mắt lại, toàn thân chìm đắm trong nụ hôn nồng nhiệt, giống như mưa to gió dữ này.

Anh giống như đã tìm lại được vật báu, cái lưỡi nóng bỏng tách hàm răng của cô ra, lại thăm dò vài lần mùi vị trong miệng cô, tới yoiws lui lui không thấy chán chút nào, nó sâu lắng mãnh liệt giống như muốn nuốt chửng linh hồn cô.

Mà từ từ trong yết hầu cô phát ra tiếng rên rỉ, càng tăng thêm nhiệt tình của anh. Suy nghĩ của hai người như tê liệt, huyết dịch cũng đảo lộn, chỉ có thể ôm lấy nhau, lâm vào trong cơn sóng tình vô biên vô tận này.

“Đừng mà, em không thờ được...” Cuối cùng, Vũ Hàn xin khoan dung, mới khiến Hứa Khắc Bình lưu luyến tách khỏi làn môi của cô.

Trong đầu Vũ Hàn hoàn toàn mê mẩn, vô lực ngã vào chân trước của anh, mãi mới chậm rãi hô hấp bình thường lại.

Một tay Hứa Khắc Bình ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, mái tóc mon tron mái tóc của cô, đồng thời cũng hô hấp không đều, “Ồn chứ?”

“Ừ...” Trong giọng nói của Vũ Hàn còn hàm chứa ý tứ nũng nịu, ánh mắt mang theo sự chờ đợi nhìn anh “Anh không giận em à? Em còn tưởng rằng... anh sẽ đánh em cơ!”

Nói cho cùng thì lần này thật đúng là anh bị em trêu chọc đến xoay như chong chóng, cái này coi như báo ứng đi! Là cái tên Thế Triết kia giật giây em đúng không? Anh đã biết rõ một ngày nào đó nó sẽ tìm cách để gây phiền toái.”

“Thaah xin lỗi mà!” Vũ Hàn lại làm nũng nói.

Hứa Khắc Bình hết cách mà lắc đầu, “Không có cách nào, có lẽ cơn tức giận của anh còn kém nổi vui mừng lúc này. Ai bảo anh lại thích em cơ chứ? Coi như anh chịu thua!”

Thích cô? Hai chữ này khiến nhịp tim Vũ Hàn thoáng chốc đình chỉ! Anh vừa nói cái gì? Anh thật sự thích cô? Không thể nào? Làm sao có thể, làm sao có thể? Nhất định là cô nghe lầm, bằng không chsinh anh đã nói sai rồi.

“Em làm sao vậy? Giống như em sắp xỉu vậy.” Hứa Khắc Bình kéo cô dựa vào trên ghế, để cô ngồi trên đùi mình.

“Anh vừa mới... nói anh thích em?” cô sắp sửa không nói lên lời.

Hứa Khắc Bình sáng khoanh cười một tiếng, “Đồ ngốc, kỳ thật... anh đã sớm thích em rồi. Nếu như có thể thì anh thật muốn giấu em ở trong lọ thủy tinh, để ngày ngày có thể ngắm em!”

Anh nắm anh ản chứa dục vọng chiếm giữ, ngón tay dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của cô, sự thật ma sát nhẹ nhàng làm sinh ra một dòng điện kêu gọi.

“Hả? Anh... anh nói cái gì?” Vũ Hàn ngây dại.

“Từ cái ngày nhập học hôm đó, bắt đầu từ lúc em động vào người anh, anh liền cảm giác được em thật nhỏ, thật đáng yêu. Ngoài ra về mặt bối rối kia của em, làm cho người ta không nhìn được trêu chọc em. Còn may em thực sự không phải học sinh tiểu học, nên không anh đã hoài nghi chính mình có chứng luyến đồng (thích trẻ em). Sau này khi tóc của em quấn vào nút áo anh, anh sẽ không thể ôm em đi ra khỏi nhà ản. Nhưng mà anh lại phát hiện anh đã yêu loại cảm giác này, anh chưa từng có loại ý nghĩ này, anh chưa từng có loại ý nghĩ này đối bất cứ một nữ sinh nào.”

“Thật... Thật sự?”

Vũ Hàn chỉ cảm thấy lúc ấy chính mình thật lạnh, lại không hiểu được sẽ tạo thành dao động ơ trong lòng anh.

Chương 20: Chương cuối

Hứa Khắc Bình véo véo cái mũi nhỏ của cô, tiếp tục nói: "Ngày đó, khi em vừa vào sân vận động, anh liền phát hiện ra em. Bình thường anh sẽ không thất thần như vậy. Nhưng lúc đó thấy Cao Dụ Tường và Lâm Mạnh Hi vấy tay với em, trong lòng anh hiện lên tâm tình không vui, nên đánh bóng vào trúng em. Nhìn thấy thân thể nhỏ nhỏ của em té trên mặt đất, anh thấy hình như mình đánh vỡ báu vật, nổi tự trách sâu sắc khiến anh gần như không khống chế được."

Khi ôm lấy em vào phòng chăm sóc, anh mới phát hiện em thật nhẹ, thật mềm mại, giống như một con mèo trốn ở trong lòng anh. Khi đó anh liền quyết định, nhất định mình phải chịu trách nhiệm đối với em. Hơn nữa anh muốn bảo vệ em thật tốt, biết không? Em đã kích thích bản năng bảo vệ em của anh."

Mặc dù trong miệng cô oán trách như vậy, nhưng trong lòng lại sinh ra một cảm giác ngọt ngào ...

"Lúc đó em ngã bị thương mất cá chân, nhưng đối với anh cũng là một loại may mắn, bởi vì anh có dịp lấy cớ để thân cận em, chăm sóc em. Ngồi xe đạp về nhà đã trở thành một chuyện sung sướng, bởi vì có em ngồi ngoan ngoãn phía sau. Ngày đó anh biết chúng ta là hàng xóm, vẫn còn cảm thấy nhất định là do ông trời sắp đặt. Ngày hôm sau em bị những nữ sinh vây quanh. Anh nghe xong lời bọn họ phê bình em, thì không chút nghĩ ngợi mà đã nói ra cảm giác của mình, rằng anh thật sự thích em, anh muốn em trở thành của mình, cho nên anh không thêm để ý chút nào lời nói của họ."

"Nhưng mà vừa quay đầu lại nhìn em, trong mắt em hiện lên dáng vẻ hoảng sợ, anh liền biết mình đã hù dọa em. Mà anh không muốn ép buộc em đón nhận mình, nên anh đành nói cho em đây chỉ là diễn trò, vì muốn tốt cho em. Kỳ thật... Là chính mình rất nhát gan, cũng quá ích kỷ, làm phiền em phải đồng ý với lời cầu xin hoang đường như vậy. Nếu như em nói mình không muốn trở thành bạn gái của anh, anh có thể sẽ không chịu đựng được đã kích này!"

"Là .. Là như vậy sao?" Cô lại vẫn ngu ngơ để mà tin tưởng anh chứ!" Nhưng mà thật ngốc , thật ngốc ngếch! Tại sao anh lại ... Coi trọng em?"

Hứa Khắc Bình dịu dàng đặt một nụ hôn trên gò má cô "Vấn đề này anh cũng hỏi chính mình rất nhiều lần, nhưng là tình yêu không có đạo lý, thích chính là thích, anh cũng không có cách nào!"

"Thế nhưng hôm nay em và Thế Triết lừa anh ..."

"Coi như là trừng phạt việc anh một mực treo cột em đi! Không nghĩ tới cuối cùng còn bị em bẫy một phen. Em làm hại anh hiện ra nguyên hình, thật là không đơn giản! Em không biết, anh vốn là người tính tình kiêu ngạo, nhưng mà nếu không gặp được em, liền không nhận được ý nghĩ muốn trêu chọc em, để cho em muốn báo thù! Chắc chắn Thế Triết có nói qua với em rồi, anh luôn bắt nạt người mình thích. Nhưng anh còn chưa từng làm chuyện như vậy với nữ sinh, cho nên cảm giác bắt nạt em là vừa mới mẻ mà vừa vui vẻ, khiến anh làm không hề biết chán!"

"Trời ạ..." Cô vẫn ngây người ra, không có cách tiêu hóa tin tức này.

"Vẫn còn có chuyện gì sao?"

Cô thẹn thùng mà lắc đầu, đầu lười giống như dính lại không nói lên lời. Dưới ánh mắt đang nhìn soi mói nóng bỏng của anh, giống như da của cô đang bị thiêu cháy. Trong cuộc đời cô, chính là chưa từng được người nào thích như vậy!

"Vậy đổi lại để anh hỏi em." Anh không cho cô né tránh, nâng cằm cô lên, nhìn vào đôi mắt xấu hổ của cô "Em thích anh không?"

"Không tính là ghét..."

"Sợ anh không?"

"Rất sợ."

"Tại sao?"

"Không biết." Cô chỉ sợ thôi!

Khóe môi Hứa Khắc Bình bắt đầu hơi tủm tỉm "Cái này không phải đáp án anh muốn nghe."

"Vậy ... anh muốn thế nào?" Cô đánh bạo hỏi.

Hai tay anh xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô "Anh muốn em nói thích anh, cần anh, hơn nữa cũng không sợ anh một chút nào."

Nhưng mà... Mới vừa rồi về mặt của anh đau lòng như vậy ..." Đến ngay cả Lâm Mạnh Hi cũng đều cảm thấy không chút đành lòng "

Đột nhiên tim cô đập nhanh hơn, nhưng vẫn làm ra vẻ điềm tĩnh mà nói: "Anh ... anh lại tự cho là đúng, đừng nghĩ trêu cợt em!"
(di*en,danle!quydo.n)Mèo Hoang

"Anh chỉ là một người đang yêu, anh muốn từ từ bức cung em, không sợ em không thú nhận."

"Sao ..."

Vũ Hàn đang muốn mở miệng, anh lại chuẩn xác mà áp lên đôi môi cô, để cho cô phát ra những tiếng rên nhẹ.

Rồi sau đó, quả nhiên Hứa Khắc Bình chứng thực lời mình nói. Năng lực "Bức cung" của anh là hạng nhất, đáng thương cho Vũ Hàn phải khai nhận tất cả.

Một giờ sau, khi Cao Dụ Tường và Lâm Mạnh Hi đúng hẹn đi tới cửa phòng, hai người cũng có hơi thấp thòm bất an.

"Không biết được bọn họ có hòa giải không?" Lâm Mạnh Hi rất lo lắng cho Vũ Hàn.

Cao Dụ Tường lè lưỡi nói: "Chỉ có thể cầu ông trời phù hộ thôi!"

"Học trường Khắc Bình, Vũ Hàn, chúng tôi tới mở cửa đây!" Lâm Mạnh Hi vừa đến nơi liền gọi.

Cao Dụ Tường cầm cái chìa khóa vào cửa. Cửa chính lập tức mở ra, khi bọn họ thấy cảnh tượng bên trong thì cũng không nén nổi kinh ngạc mở to hai mắt. Bởi vì bên trong không một bóng người!

Nhưng mà, khi bọn họ phát hiện tờ giấy dán ở trên cửa thì liền không hẹn mà cùng mỉm cười một tiếng.

Thì ra, căn bản là Hứa Khắc Bình còn có một chìa khóa nữa. Lúc trước anh không lấy ra dùng, chẳng qua là muốn mượn cơ hội ở cùng với Vũ Hàn mà thôi. Cao Dụ Tường và Lâm Mạnh Hi muốn bày mưu bẫy anh, thì ngược lại bị anh "Lợi dụng". Đương nhiên kết quả chính là tất cả vui vẻ, cảnh đoàn viên kết thúc rồi!"Thật sự là phục cậu ta, đạo cao một thước, ma cao một trượng, chính là chỉ cậu ta!" Cao Dụ Tường lắc đầu cười nói.

"Em thấy, nếu Vũ Hàn phải ứng phó với nhân vật lợi hại như vậy, nhất định là bị ăn đến chết mất." Lâm Mạnh Hi cũng bội phục sát đất.

"Có lẽ... Bọn họ là một thiên tài, một đồ ngọc như vậy, mới được xem là một đôi tuyệt vời!" Cao Dụ Tường kéo tay Lâm Mạnh Hi, cuối cùng hai người không còn băn khoăn, liền thoải mái mà rời đi.

Đêm đó, khi Hứa Khắc Bình mang Vũ Hàn về nhà, trong phòng khách ngoài bác Hứa và di Hứa ra, còn có ông nội Giang và bà nội Giang, cuối cùng bọn họ cũng từ Chương Hóa trở về.

"Ông nội, bà nội!" Vũ Hàn hài lòng mà nhào vào trong lòng họ. Mới vài ngày không thấy, cảm giác giống như đã nhiều năm? Bởi vì trong khoảng thời gian này, cuộc sống của cô đảo lộn trắng đen!

"Vũ Hàn! Mấy ngày nay có khỏe không?" Ông nội vỗ vỗ bả vai cháu gái mà hỏi.

Vũ Hàn mỉm cười nói: "Rất tốt a, bác Hứa và di Hứa đều rất tốt đối với cháu."

"Vậy ... Khắc Bình đối tốt với cháu không đây?" Bà nội Giang hỏi về vấn đề mãi cảm . Vũ Hàn lập tức cứng họng, mặt đỏ lên "Cái đó thì cháu không biết nữa!"

Bà nội Giang cười nói: "Ta thấy nhất định là rất tốt, nhìn cháu ở nhà họ Hứa như cá gặp nước, dứt khoát không cản trở về cùng chúng ta cũng được rồi!"

"Bà nội!" Vũ Hàn không thuận theo mà bật thốt lên. Bác Hứa và di Hứa nhìn thấy tất cả cũng cười, xem ra hôm nay cô dâu đã giải tỏa hiểu lầm, bọn họ cũng được yên tâm rồi "Tốt, để cho Vũ Hàn tới đây ở cũng không sao!"

Di Hứa nói. "Đúng là như vậy! Có nó ở đây, Khắc Bình của chúng tôi sẽ hài lòng." Bác Hứa cũng nói phụ họa theo. Ông nội Giang gật đầu nói: "Ừ, như vậy hai người già chúng tôi có thể hưởng phúc rồi!" Tại sao lại như vậy chứ? Vũ Hàn không khỏi đầu môi.

"Mọi người đừng trêu cô ấy nữa, thêm chút nữa thì chắc cô ấy sẽ phát khóc mất." Cuối cùng Hứa Khắc Bình cũng mở miệng nói đỡ cho cô, anh không thể để người yêu vừa thẹn vừa hoảng. Ông nội Giang cười rất thần bí, "Quả nhiên Khắc Bình rất tốt với Vũ Hàn của chúng ta, như vậy chúng ta có thể an tâm "

Ngay lúc mọi người đang ra sức trêu chọc đôi tình nhân này, thì cửa nhà họ Hứa mở ra, xuất hiện bóng dáng của Hứa Thế Triết. "Thế Triết! Con bị làm sao thế?"

Bác Hứa lập tức kêu lên, bởi vì trên đầu, trên người Hứa Thế Triết đều bị quần băng, nhìn qua giống như xác ướp. Di Hứa cũng tiến lên trước, sờ soạn từ trên xuống dưới con trai, "Trời ạ, là ai đánh con thành ra như vậy?"

Vũ Hàn ngồi ở trên ghế sofa không khỏi căng thẳng đứng lên. Cô đã quên mất việc Hứa Thế Triết bị Hứa Khắc Bình đánh cho nhừ tử, đây đều là lỗi của cô! Nhưng Hứa Thế Triết cũng không để ý mà cười nói, "Mọi người hãy nghe con nói, tất cả hẳn đã thấy con thành dạng này rồi! Hôm nay lúc con tan học, con nhìn thấy năm tên vô lại đang trêu chọc nữ sinh trường mình. C

ho nên con liền một đánh năm, làm cho tất cả bọn chúng đều phải bỏ chạy. Hình tượng anh hùng cứu mỹ nữ vô cùng đẹp trai!

Nữ sinh được con giải cứu kia, vừa kính nể vừa cảm kích con. Cũng may nhà cô ấy có mở phòng khám, cô ấy liền mang con về nhà chữa trị. Mọi người cũng thấy quần băng rất đẹp đấy chứ!" Mọi người vừa nghe thế, cũng có hơi buồn cười và có chút lo lắng, nhưng mà cuối cùng cũng không phải chuyện quá xấu. Nên đều bình thường trở lại.

"Con há! Thật sự thích làm anh hùng!" Bác Hứa không nhịn được nói. "Chẳng còn cách nào khác, anh hùng không qua ải mỹ nhân mà!" Kỳ thật lời Hứa Thế Triết nói cũng không phải đều là giả tạo. Hôm nay thật sự là có thiếu nữ dễ thương, bởi vì trong lòng ngưỡng mộ biểu hiện của cậu trên sân vận động, cho nên tự động tìm đến cậu, yêu cầu chữa trị vết thương cho cậu! Ha ha, cuối cùng mục tiêu của cậu cũng đã đạt được, mà sau này cái vai hotboy nổi tiếng nhất trường trung học Thanh Truyền sẽ không lọt khỏi tay cậu. Hơn nữa nếu như anh trai và Vũ Hàn có cái gì đó không đúng, cậu sẽ được dịp thừa lúc bỏ trống mà xen vào, đây chẳng phải là "Tiên có thể công, lui có thể thủ" sao? Ừ . . . Rất đẹp trai. "Đồ ngốc ạ, mẹ thật không biết nên khen hay nên mắng con đây."

"Mẹ, cứ chờ đến buổi sáng ngày mai đi, cô bé kia sẽ đến nhà của chúng ta thăm con đấy!" Hứa Thế Triết đắc ý dào dạt lên tiếng. "Oa , làm thế nào hai anh em nhà này đều đột nhiên nói chuyện yêu đương vậy?" Ông nội Giang hỏi.

Bà nội Giang thì cười nói: "Nếu như ta trẻ lại tầm năm mươi tuổi, ta cũng sẽ thích hai anh em nhà này." "Bà nó ời, không phải là bà muốn giờ trò hồng hạnh vượt tường đấy chứ?" Ông nội Giang mở to hai mắt nhìn. "Hum, nói không chừng đó!" Bà nội Giang liếc nhìn mọi người một cái. Vừa nói dứt lời, tất cả mọi người ở đây đều phá lên cười.

"Thăm rồi, mình lại sắp tới rồi!" Thời gian trôi thật nhanh, bảy năm qua đi, Giang Vũ Hàn vẫn không thay đổi thói quen đến trễ, khi có cơ hội thì lại ngủ quên. Thật vất vả mới gọi được tắc xi, nhưng mà lại gặp đúng dịp tắc đường, nên khi cô xuống xe đã là chín giờ năm phút "Muộn năm phút rồi, không biết có thể bị anh ấy mắng hay không?"

Cô vội vàng xuống xe, nhưng tài xế tắc xi ở sau gọi lại: "Tiểu thư, túi da của cô!" "Ồi, trời ạ, thật xin lỗi!" Cô vội vàng quay lại để nhận túi da của mình. Cầm lấy túi da, cô lập tức chạy vào phòng chờ chính của đại sảnh sân bay.

Dốc hết sức lực, cô muốn chạy tới điểm cuối trong thời gian ngắn nhất. Tiếc rằng, cô luôn lạc đường, hay đụng vào gì đó. Đây cũng lại là một loại thói quen khác. "Bịch!" Cô lại đụng vào cái gì nữa rồi? Cứng quá đi! Không phải là bức tường chứ? Cả người cô đều đã ngã đè trên vật thể nào đó, đầu đau muốn chết, xem ra cô đã đụng ngã người khác rồi!

"Thật xin lỗi! Đây là lỗi của tôi." Cô ba chân bốn cẳng mà muốn đứng lên, ngược lại làm cho mọi thứ trong túi rơi hết ra đất, tình hình càng ngày càng gay go. "Làm cái quỷ gì vậy?" Đối phương mắng một tiếng. "Chết rồi, thôi son môi của tôi! ."

Mới rồi cái túi da bị đổ, thôi son môi rơi xuống ngay ngực người ta. Mà điều bất hạnh là không rơi đến chỗ khác, thôi son môi màu hồng nhạt liền cứ thế xẹt qua cái áo somi trắng của đối phương! "Thật xin lỗi, tôi lập tức lau cho anh!"

Vũ Hàn cúi đầu, muốn tìm khăn tay từ trong túi, nhưng mà đồ đạc đã sớm rơi lăn đầy đất. Mặc cho cô tìm đông tìm tây, vẫn là

Không thể tìm được khăn tay.

“ Cô đang tìm cái này sao?”

Vũ Hàn nghe vậy ngẩng đầu nhìn tới, quả nhiên đó chính là chiếc khăn tay màu hồng nhạt của cô!

“ Cảm ơn, thật sự ngại quá . . . ”

Lời của cô chỉ nói một nửa liền không thốt được gì nữa. Bởi vì cho tới bây giờ, cô mới nhìn thấy người bị mình va ngã trước mắt kia là ai. Trời ạ, đó không phải là người cô muốn thấy nhất hay sao? “ Khắc Bình” Vũ Hàn kêu to một tiếng, lập tức giang cả hai tay rúc đầu vào ngực anh. Hứa Khắc Bình phát ra tiếng cười trầm thấp, ôm chặt Vũ hàn vào trong ngực “ Đồ ngốc nhà em này, làm thế nào vẫn va phải người ta khắp nơi chứ? Hơn nữa lại tỏ vẻ, thói quen xấu sửa mãi mà không được.”

“ Thật xin lỗi mà!”

Vũ hàn làm nũng với anh, cô chính là chờ suốt bảy năm, mới đoạt được cho đến lúc đoàn tụ. Vốn là muốn tạo cho Hứa Khắc Bình một ấn tượng hoàn toàn trưởng thành. Không nghĩ tới cô vẫn cứ như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, thật mất mặt quá!

Hứa Khắc Bình bắt đầu đi lắc đầu, đỡ vị hôn thê của mình lên. Anh cũng thu nhặt đồ rơi vãi trên đất, rồi mới ôm lấy gương mặt trái xoan của cô mà ngắm nghía. “ Lại đây, để anh nhìn một chút, phải chăng là càng xinh hơn?”

“ Đương nhiên, sáng nay Mạnh Hi đã giúp em đánh phấn trang điểm đó!” Vũ Hàn giống như cô bé cần phải được người khác ca ngợi.

Hứa Khắc Bình cúi đầu đặt nụ hôn lên môi cô. “ Ở trong lòng anh, em luôn xinh đẹp nhất!”

Trong lòng Vũ Hàn giống như có rất nhiều hoa nở rộ, nhưng cô lại vẫn cố ý bấu môi mà nói:

“Anh xấu lắm, khiến em chờ lâu như vậy.”

Kể từ sau khi Khắc Bình tốt nghiệp trung học, anh trúng tuyển một xuất học bổng đến đại học ở Mỹ, sau đó lại học tiếp nghiên cứu sinh. Trong bảy năm chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè thì mới có thể trở về thăm Vũ Hàn một chút, để cho cô trông mòn mắt!

Năm ngoài bốn họ được các trưởng bối chúc phúc, đã đính hôn trước. Cuối cùng bây giờ anh học xong trở về nước, đã tìm được công ăn việc là ở Đài Loan, cũng đến lúc trở lo chuyện lâu dài với Vũ Hàn.

“Thật sự xin lỗi, để em chờ đợi lâu! Bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ bù đắp cho em thật tốt.” Hứa Khắc Bình áy náy mà hôn lên mái tóc cô.

“Bù đắp như thế nào?” Cô hỏi đầy hứng thú.

“Lại đây, anh cho em biết.” Hứa Khắc Bình nộ ra nụ cười gian tà, ghé sát lỗ tai vị hôn thê nói: “Hiện tại chúng ta đến khách sạn xa hoa nhất, chọn một phòng trang mật, ở trên giường ba ngày ba đêm. Anh sẽ cho em ăn cơm, giúp em tắm rửa, bởi vì em đã bị anh hành hạ không còn sức lực để xuống giường.” Nhưng lời nói nồng nhiệt to gan này, khiến Vũ Hàn lập tức đỏ mặt xấu hổ, trừng mắt nói: “Anh thật đáng sợ, anh vẫn không khác gì trước kia, đồ hai mặt!”

Hứa Khắc Bình luôn lấy việc trêu cợt cô ra làm thú vui, ngay cả trong ánh mắt cũng cười, “Không thể khác được anh đã nhìn lâu, dù thế nào cũng phải thanh toán đồ ràng với em mới được. Buổi tối hôm nay em đừng nghĩ đến việc ngủ.” Cô vừa thẹn lại sợ, cũng không biết phải nói gì. Hứa Khắc Bình luôn có các loại phương pháp, có thể làm cho cô không biết theo cái nào. Cô đỏ mặt thở hổn hển.” Người ta. . . Người ta không để ý tới anh nữa!” Hứa Khắc Bình ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô “Em không để ý tới lợi của anh, anh liền muốn nói cho mọi người, nói em vứt bỏ anh! Như vậy Dụ Tường có thể bắt em khai đao!”

Bởi vì Lâm Mạnh Hi kiên trì muốn cử hành hôn lễ cùng với Vũ Hàn, đáng thương cho Cao Dụ Tường, ngày ngóng đêm trông, đều vẫn không có ngày nghênh đón được Lâm Mạnh Hi. Ngộ nhớ Vũ Hàn và Hứa Khắc Bình cãi cọ, vậy anh ta cũng đừng nghĩ tới chuyện rước cô nàng về nhà! Cho nên, so với bất kỳ ai khác, thì Cao Dụ Tường chính là người quan tâm chuyện tình cảm giữa Hứa Khắc Bình và Vũ Hàn.

“Anh thật đáng ghét!” Vũ Hàn cốc anh một cái

Hứa Khắc Bình lại coi đó như một lời ca ngợi, “Thế nào? Còn dám không để ý tới anh sao?”

“Hừ, e không để ý tới anh, em muốn đi tìm Thế Triết.”

Vũ Hàn chịu sự “trêu cợt” của anh nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng rèn luyện được chút ít năng lực phản kích. Đó chính là làm ra vẻ muốn rời khỏi anh. Phương phát này lập tức thấy hiệu quả ngay, anh cảm thấy nguy cơ tăng lên, cũng không dám lại “bắt nạt” cô!

Hơn nữa mấy năm qua, mặc dù Hứa Thế Triết thay đổi bạn gái hết người này đến người khác, nhưng cũng rất ân cần đối với bà “chị dâu” tương lai này! Hai ông bà nhà họ Hứa cũng không thêm để ý, tuy đứa nào cưới được Vũ Hàn, chỉ cần sớm cho bọn họ ôm con cháu là tốt lắm rồi, dù sao đều là huyết thống nhà họ Hứa mà!

“Cái gì?” Hứa Khắc Bình nghe xong, sự cảnh giác cao lên, “Tên kia vẫn còn như âm hồn không chịu tiêu tan à?”

“Hừ! thử xem anh làm gì được em nào?” Vũ Hàn khễ khom lưng, liền lé tránh đôi tay hơi buột lỏng ra của Hứa Khắc Bình, rồi giống như con bướm nhỏ bay đi!

“Vũ Hàn!” Hứa Khắc Bình ở ngay sau lưng gọi lớn, lập tức chạy đuổi theo, Anh không thể thiếu em bé ngọc này!

Bên ngoài là ánh mặt trời trắng lóa, còn câu chuyện của Giang Vũ Hàn và Hứa Khắc Bình đã sắp đến lúc đặc sắc hơn.

Toàn Văn Hoàn!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Adam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.